

БАРБАРА ФРИЙТИ ДА СИ ИГРАЕШ С ОГЪНЯ

Част 2 от „Взети“

Превод от английски: Нина Рашкова, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Провираше се като котка през непрогледната тъмнина на тесните тунели под града. Въздухът беше влажен, наситен с миризма на смърт, на разлагащи се животински трупове и на застояла вода. На всяка крачка паяжини близваха лицето му. Плъхове притичваха покрай краката му, разтревожени от присъствието му в света, който изцяло им принадлежеше... досега. Тайните тунели били прокопани по време на сухия режим, за да се прекарва алкохолът под хълмовете на Сан Франциско, а след това през четирийсетте и петдесетте години били използвани от банда престъпници като път за бягство. Малко хора са познавали лабиринта от галерии. Имаше многобройни разклонения и начални пунктове, задръстени изходи и отклонения. За щастие той притежаваше карта, която му показваше точно накъде да тръгне.

Спря се и насочи лъча от фенера към пожълтения документ в ръката си. Скицата с посоките бе надраскана преди повече от седемдесет и пет години и за да стане негов този изключително важен къс хартия, измисли сложен план, осъществяването, на който му отне дълго време. Надяваше се, че си е заслужавало усилието. Възможно бе част от тунелите да са срутени от новите строежи в града или от земетресенията, които през няколко години разтърсваха тази зона, но ако късметът не му изневереше, този път щеше да му осигури пряк достъп до обекта на неговото желание.

Освети отново пространството пред себе си и продължи да върви със самонадеяността на човек, който винаги взима онова, което иска. Много мъже, а дори и жени, през годините се бяха опитвали да му попречат. Никой не успя. И съвсем естествено: той бе непобедим.

Усети как адреналинът му се повиши, когато лъчът се блъсна в редица клинове, набити в стената срещу него. Спря се и опипа едно от импровизираните стъпала. После погледна нагоре. Точно над главата му се виждаше капак. Бе открил пътя за влизане... и за излизане.

Помисли си за оживлението в сградата над него, в аукционната къща „Бъркли“. Там се подготвяха за бляскавия прием тази вечер, на

който предварително щяха да бъдат представени ренесансови произведения на изкуството и бижута, в това число и диамантът на Бенедети, чиято цена се очакваше да бъде милиони долари.

Освен ако, разбира се, преди това на диаманта не му се случеше нещо...

Усмихна се. Точно в този момент екипът охранители на „Бъркли“ се срещаше с италианския екип, който бе съпроводил колекцията от Флоренция до тук. Щяха да си вярват, че защитата им е неразбиваема, че никой няма да може да открадне скъпоценния им диамант. Но щеше да се окаже, че се лъжат.

Извади от джоба си картата за самоличност и се взря в името, което не беше неговото, в снимката на лицето, което изкусно бе преобразил с грим, контактни лещи, със спрей, придаващ на кожата тен, и с боя за коса. Вече познаваше този мъж отвътре и отвън — какъв е бил животът му, кои са приятелите му, както и връзките му с важните персони в „Бъркли“, и по-точно с Кристина Алберти. Тя нямаше да се усъмни, че не е онзи, когото очите ѝ виждат... докато не станеше твърде късно. Планът заработи.

Върна се по стъпките си през непрогледния тунел, излезе недалеч от аукционната къща, смъкна ципа на широкия работен комбинезон и го хвърли в близкия контейнер за боклук. Притегна папийонката и приглади черния си смокинг. Време беше за забавление.

ПЪРВА ГЛАВА

Светкавиците избухваха в лицето ѝ една след друга, ярки и ослепителни. Кристина Алберти застана на портала, а в това време фотоапаратите продължаваха да щракат. Почувства се като знаменитост, но в действителност фотографите не се интересуваха от нея, а от грамадния, деветдесет и седем каратов жълт диамант, който висеше на семпла верижка около врата ѝ.

Тя искаше да изложи пендатива в обезопасена стъклена витрина върху черно кадифе, но семейство Бенедети много държеше на диаманта да се вдъхне живот върху шията на модел. И след като управителите не се осмелиха да поверят безценния диамант на някоя непозната, Кристина, със своето италианско потекло, черна коса, светлозелени очи и мургава кожа, се оказа идеална за целта. Облякоха я в черна вечерна рокля без презрамки, за да изпъкне колието. Осигуриха ѝ фризьори и гримьори, които оформиха косата ѝ на богато падащи къдри, а с грима внушаваха представата за екзотична италианска красавица. Когато приключиха, тя едва се позна в огледалото.

Беше изкуствоведка, специалистка по бижута и скъпоценности, учен, жена, която прекарваше времето си заровена в книги или в изследване на дефекти в скъпоценни камъни. Почти не посещаваше приеми и купони. Неизбежните срещи с непознати и безсмислените разговори ѝ се струваха неестествени, но беше твърде късно да се измъкне. Гостите пристигаха, а тя бе украсението на приема.

Аукционната къща се помещаваше в солидна триетажна каменна сграда, която първоначално е била използвана за банка. Тази вечер в главната галерия на втория етаж владееше духът на ренесансова Италия. Прекрасни живописни платна красяха стените, в стъклените витрини блестяха най-различни колекции — от разпятия до мечове, монети и бижута. Носеше се тиха музика. Беше се събрал каймакът на Сан Франциско, както и важни търговци, и колекционери от цялата

страна, а от къщата се надяваха те да наддават щедро на търга след два дни, в петък следобед.

— Кристина, много си красива — поласка я Майкъл Торанс, но очите на колекционера на бижута бяха вторачени в колието, не в лицето ѝ.

Кристина съумя да не се изчерви. Не беше свикнала мъжете да се зазяпват в бюста ѝ. Нейният практичен ум ѝ подсказа, че мъжът, който точеше лиги над гърдите ѝ, ни най-малко не е заинтригуван от тях. Цялото му внимание бе приковано в блещукация жълт диамант. Нямахше за какво да го укори. Беше поразителна скъпоценност, а Майкъл Торанс колекционираше диаманти от двайсет години.

— Сигурна съм, че ще наддаваш — каза тя, когато погледът му най-сетне се спря върху лицето ѝ.

— Разбира се. Ти знаеш, че няма да изпусна такъв диамант без битка.

— Дошъл си лично, смайваш ме.

Всички предишни наддавания на Майкъл бе приемала по телефона. По принцип той предпочиташе анонимността.

— И аз съм смаян — измърмори той, а погледът му отново се насочи към диаманта.

Тъмносините му очи гледаха с хищна алчност. Беше хубав и изискан, четирийсетина годишен, облечен с тъмносив костюм на тънки райета. Не можеше да определи ясно какво е, но у него имаше нещо, което леко я смущаваше. Нямахше представа откъде идват парите му, но той като че ли никога нямаше затруднения с точната сума в брой в уговорения срок. При все това тя подозираше, че този специален диамант ще подложи на изпитание джоба на всеки.

— Не се спирай — прошепна тихичко в ухото ѝ Алексис Кенсингтън, жената, за която работеше. Алексис, висока, зашеметяваща блондинка, приближаваща петдесетте, с дълга до земята синьо-зеленикава ужасно скъпа и изискана рокля, на която доста внушителните ѝ диаманти изпъкваха, се обърна към Майкъл:

— Не се познаваме, нали? Аз съм Алексис Кенсингтън.

— О, знаменитата собственица на „Бъркли“! — отвърна той. — За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— А вие сте... — продължи Алексис.

— Ще се видим по-късно, Майкъл — прекъсна ги Кристина, когато работодателката ѝ поведе разговор с Майкъл. Не се съмняваше, че след пет минути щеше да накара Майкъл да закопнее за диаманта. „Бъркли“ беше нейната страст. След като се омъжи преди пет години за Джеръми Кенсингтън, собственик и основател на аукционната къща, прие като лична мисия издигането ѝ до такова ниво, че да се състезава със „Сотбис“, „Кристис“ и другите големи играчи. Търгът за диаманта на Бенедети в петък щеше да утвърди мястото на аукционната къща „Бъркли“ на пазара.

И все пак Кристина бе изненадана, че спечелиха консигнацията. „Бъркли“ съществуваше само от дванайсет години. Не притежаваха престижа и репутацията на другите къщи, но понякога с малко късмет и големите търговци отпадаха. Каквато и да бе причината, тя беше развълнувана от възможността да помага при наддаването за толкова ценен диамант. А това със сигурност щеше да допринесе за доброто ѝ име. И тогава може би най-после щеше да избяга от своето минало.

Прекося салона, усещайки остро присъствието на охранителите, които я следваха на дискретно разстояние. Други двама пазеха до вратата и още двама бяха при главния вход. Слава богу, имаше само един вход към галерията, така че тя бе добре охранявана. Хората от охраната бяха облечени с черни смокинги, за да не нарушават атмосферата на приема. Шампанското се лееше, а бюфетът с деликатеси бе в дъното на салона. Гостите можеха да поседнат до масички със свещи, където да разговарят или да разглеждат каталога за аукциона.

Кристина се спираше от време на време, за да поздрави някои от гостите, които лично бе поканила. Почти три години работеше в „Бъркли“ като специалистка по скъпоценности и бе изградила надеждна мрежа от търговци и клиенти, които ѝ имаха пълно доверие, че ще ги информира кога е време за купуване. Тази страна от работата ѝ доставяше най-голямо удоволствие — да открие желаня предмет за запален колекционер.

Държа се спокойно, макар да не ѝ бе лесно, когато я наобиколиха три жени. Диамантът нагорещяваше кожата ѝ, чувстваше как от допира му пламна. Като че ли ставаше все по-тежък. Това беше най-странното усещане. Чувстваше едва ли не, че камъкът оживява, пробуден от дълъг и дълбок сън. Не преставаше да се чуди къде е бил през

изминалите сто години. Историята му бе забулена в тайнственост. Бенедети почти нищо не съобщиха, освен че скъпоценният камък от поколения принадлежи на семейството.

Тъй като цялата колекция пристигна само преди няколко часа, Кристина не бе имала възможност да проучи диаманта със съответната апаратура. Бе запланувала утре да се извърши задълбочен анализ и да се даде оценка. Сътрудник в европейското бюро на „Бъркли“ бе направил първоначален оглед на диаманта в дома на Бенедети във Флоренция, но тя държеше лично да го изследва, преди да бъде изложен на търг. Рядко се намираще диамант с такава големина без някоя легенда около него и този факт силно възбуждаше любопитството ѝ. Европейският им оценител ги бе уверил, че семейството има редовни документи за произход и няма опасност да продават крадена скъпоценност. От все сърце се надяваше това да е истина. Не можеше да си позволи още един скандал в своя живот.

Измъкна се от групичката жени, тъй като внимаваше никой да не се възползва от привилегията да бъде до нея твърде дълго. Повечето хора се държаха на почтително разстояние заради диаманта, ето защо тя се стресна, когато една мъжка ръка здраво я стисна за лакътя. Извърна се бързо и цялата настръхна, когато погледна в две ядосани кафяви очи. Мъжът пред нея беше едър, мускулест, изпълнен с едва съдържана енергия. Светлокестенявата му коса беше къса и щръкнала. Имаше тен, сякаш повечето време прекарваше на открито, а атлетичната му фигура изглеждаше не на място в зала, пълна с изискани колекционери на произведения на изкуството.

— Защо, да му се не види, не отговорихте на съобщенията ми?
— попита той.

Тя настръхна от грубия му тон:

— Извинете! А вие кой сте?

— Джей Ти Макинтайър. От ФБР съм. Това говори ли ви нещо?

Кристина преглътна виновно, като си спомни всички бележки с неговото име.

— Казах на моя асистент да препраща обажданията ви към нашата служба по сигурността.

— Свързах се с тях, но аз искам да говоря с вас.

Стомахът ѝ взе да се преобръща, тъй като я връхлетяха спомени от миналото: мъже с костюми тропат на вратата, баща ѝ приглушено

разговаря с тях и още същата нощ двамата се преместиха внезапно не само в друга къща, но в друг град и в друг щат. Тогава от ФБР също искаха да разговарят с нея, но баща ѝ я защити, както тя него.

— Аз наистина нямам нищо общо с отдела по сигурността.

— След като носите този диамант, би трябвало да сте наясно, че някой възнамерява да го открадне.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— За определен човек ли намеквате?

Затаи дъх в очакване на отговора му.

— Да. Казва се Евън Чедуик и съм убеден, че сте следващата му мишена.

Умът ѝ трескаво заработи, за да схване думите му. Слава богу, спомена човек, когото не познаваше. Евън Чедуик. Никога не бе чувала за него.

— Защо? — попита тя най-накрая. — Защо да бъде негова мишена?

— Нима фактът, че носите диаманта, не е достатъчна причина?

— Съмнявам се, че може да го открадне в тази претъпкана зала с охрана на всеки вход.

— Ще се изненадате от онова, на което е способен Евън. Вие сте от малкото хора с абсолютен достъп до диаманта. Това означава, че сте в списъка му на лицата, от които може да се възползва. Той е някъде тук и очаква удобния момент. На всяка цена трябва да разберете как изглежда, как действа, всичко за него.

— От охраната вече ми дадоха досиетата на известни крадци на бижута. Запомних имената и физиономиите, но за лице на име Евън Чедуик не си спомням.

— Защото той не е известен крадец на бижута. Но е престъпник по призвание, измамник, социопат, с други думи, много опасен тип. От пет години го преследвам и съм убеден, че има намерение да открадне диаманта, който виси на шията ви.

— Това все още не значи, че ще успее. — Понижи глас, тъй като усети, че разговорът им привлече внимание. — Точно сега не мога да разговарям с вас. Трябва да показвам диаманта. На прием сме. Не желая нашите гости да останат с чувството, че има нещо нередно.

Тя обиколи за пореден път залата, а той не се отделяше от нея.

— Да е постъпвал напоследък нов човек на работа при вас, да сте се сприятелили с него, да ви е канил на среща, да ви е почерпил питие?

— Не — отвърна тя.

Почувства се неудобно от въпросите му.

— Абсолютно ли сте сигурна, че с никого не сте се запознавали през изминалата седмица?

— Ами, не съм абсолютно сигурна. Много хора работиха за тази изложба и постоянно се срещам с търговци и колекционери.

— Той е висок, рус, със сини очи, много чаровен, усмихнат. Повечето жени на секундата се влюбват в него — добави Джей Ти накратко.

— Като че ли го ревнувате — промърмори тя.

А едва ли имаше причини за ревност. С широките си рамене, с изсеченото и загоряло лице, той беше страхотно привлекателен. От дълго време мъж не ѝ беше правил подобно впечатление.

— Само излагам факти.

— Не познавам такъв човек — заяви тя.

— Понякога се дегизира. Ето защо се налага да обсъдим всеки, с когото сте разговаряли, откакто сте започнали да уреждате изложбата.

— Това е невъзможно тази вечер. А намръщената ви физиономия плаши клиентите ни. Обадете ми се утре.

— Тогава ще ми отговорите ли?

— Защо не се опитате сам да разберете?

Той се намръщи още повече.

— Повечето хора се обаждат, когато ги потърсят от ФБР. Вие защо не се обадохте? Криете ли нещо, госпожице Албърти?

— Не и с тази рокля — отговори тя безгрижно и веднага съжали, когато погледът му се премести от лицето върху бюста ѝ.

Обзе я чувството, че този мъж се интересува повече от цепката между гърдите ѝ, отколкото от диаманта. Тя се отдалечи, усещайки погледа му върху гърба си.

Само това ѝ липсваше — настървен агент от ФБР да си пъха носа в работите ѝ.

Висок, възрастен джентълмен застана пред нея и тя се спря. Косата му приличаше на посивяло руно и отчаяно се нуждаеше от подстригване, а на дългия му нос се крепяха очила с дебели рамки.

Кожата му беше на петна. Единственото жизнерадостно нещо у него беше яркочервената му папийонка.

— Кристина Алберти — промълви той с лек поклон. — Изминаха толкова много години. Беше малко момиченце, когато за последен път си говорихме.

Напевният му британски акцент ѝ бе смътно познат. И очите му също ѝ напомняха някого...

— Съжалявам. Аз не ви...

— Познавам — довърши мъжът. — Нека да се представя. Хауард Кийтън, стар приятел на баща ти. Работехме заедно в Калифорнийския университет на Лос Анджелис в една летен курс, посветен на италианския ренесанс.

— Да, разбира се, професор Кийтън. — Тя си отдъхна и му се усмихна. — Много отдавна беше.

— Да, така е. Пораснала си. Станала си красавица... Приличаш на принцеса.

— Заради диаманта е. Има такъв ефект. И така, още ли преподавате?

— От няколко години не преподавам. Сега работя в музея във Ванкувър. Учудвам се, че баща ти не ти е казал. Маркът тук ли е? — Той го потърси с поглед.

— Не, не е тук, пътува в момента.

— Щастливец. — Хауард погледна диаманта и лицето му се скова. — Ще разрешиш ли?

Тя кимна и той пристъпи по-близо. Протегна ръка и пръстите му благоговейно заопипваха повърхността на камъка.

— Изящен е — промълви. — Каква шлифовка, каква прозрачност, изключителна скъпоценност. Изненадан съм, че не се страхуваш да го носиш.

— Пълно е с охранители.

— Не говоря за охраната или за ценността на диаманта. Имам предвид проклятието.

Сърцето ѝ се разтуптя. Проклятие ли?

— Не знаеш ли за проклятието? Чудех се защо не е споменато в каталога, но после реших, че навярно се страхуваш да не повлияе върху цената.

— Този диамант не е свързан с проклятие. Сигурно сте го объркали с някой друг.

Почувства, че той не е убеден, и нещо в погледа му дълбоко я смути. Кожата ѝ взе да настръхва. Стана ѝ горещо, зави ѝ се свят. Наистина трябваше да хапне нещо през деня. Посегна да докосне колието и се ужаси от внезапната лекота на шията си.

Ахна, когато Кийтън хвана сръчно диаманта. Очите им се срещнаха.

— Това е знак — промърмори той. — Внимавай, Кристина. Много внимавай!

Забеляза охранителите да се приближават бързо към нея и осъзна, че трябва незабавно да си сложи отново колието.

— Ще ми го върнете ли, моля?

Професорът ѝ подаде диаманта и в този миг отекна писък, после се чува викове: „Пожар!“ Тя стисна здраво камъка, а в това време гъст дим нахлуваше в галерията.

Тълпата се втурна към изхода, събаряйки маси и столове, и повлече Кристина. Очите ѝ се насълзиха, гърдите ѝ се напрягаха за глътка въздух. Стискаше диаманта и се молеше да не го загуби, но като че ли вече никой не се интересуваше от скъпоценния камък. Дори професор Кийтън бе изчезнал. Преди малко тя бе център на вниманието, но в момента хората мислеха само как да се спасят.

С всяка секунда паниката нарастваше и тя разбираше защо. Писъците и димът дезориентираха хората. На две крачки пред нея нищо не се виждаше. Внезапно се появи Джей Ти Макинтайър, застана до нея и я хвана за ръката.

— Дайте ми диаманта — каза ѝ грубо.

Тя се колебаеше, не бе склонна да остави диамантът да ѝ се изплъзне от ръцете. Не познаваше този човек. Можеше да е всякакъв, например крадец на скъпоценности, представящ се за агент на ФБР. Не рискуваше само работата си, но и репутацията си, и новия живот, който изгради за себе си. Не можеше... не би допуснала... всичко да рухне.

— Няма да ви го дам. Не ви познавам.

— Не е време за спорове. Доверете ми се.

— И как да ви повярвам? Напълно е възможно вие да сте онзи крадец, който се дегизирал.

Разкашля се отново и по лицето ѝ рукнаха сълзи. И за да се влоши положението, противопожарните пръскачки се включиха и ги измокриха до кости. За миг вечерната ѝ рокля, прилепна към тялото ѝ като втора кожа.

— Тук съм, за да пазя вас и този диамант — развика се Джей Ти.

— Не се отделям от него, което е едно и също — упорито се противопостави тя.

— Тогава дръжте го здраво, защото излизаме оттук.

Джей Ти не пусна ръката ѝ, докато не се добраха до вратата. На слизване се разминаха с пожарникари, които отиваха към галерията. Кристина се надяваше да загасят пожара, преди да пламне колекцията. Стъклените витрини предпазваха до известна степен и веднага щом се включи противопожарната аларма, върху стените се спуснаха покривала, предпазващи картините от дима и водата. Но ако пламъците обхванеха цялата сграда, никой нямаше да успее да спаси изложените предмети.

Ръсел Кинър, шефът по сигурността на „Бъркли“, и Луиджи Мурано, италианският му колега, който пази колекцията на Бенедети по пътя от Италия до Сан Франциско, ги пресрещнаха пред главния вход с още половин дузина служители. Веднага наобиколиха Кристина и я поведоха далеч от множеството, напускащо сградата.

Отидоха в малка изложбена зала на партера и тя въздъхна с облекчение. Кинър, бивш морски пехотинец, чиято кестенява каска бе подстригана по войнишки, крещеше заповеди по радиопредавател. Мурано, набит и пъргав италианец, размахваше ръце с викове за катастрофалната вечер.

— Не е ли опасно вътре? — попита Кристина.

— Изглежда, димът се е разпрострял само в главната галерия — отговори Ръсел. — Според първоначалния оглед в отдушниците са хвърлени димни бомби.

— Какво? Искаш да кажеш, че няма пожар!

Стомахът ѝ се преобърна. Ако някой бе подхвърлил димни бомби, сигурно е било с определена цел. Може би внезапното разкопчаване на верижката беше щастлива случайност. Ако колието стоеше на врата ѝ, когато алармите се включиха, някой лесно щеше да го дръпне.

— Още преценяваме ситуацията — продължи Ръсел. — Сега ще прибера диаманта.

Кристина се поколеба, после си каза, че се държи нелепо. Познаваше Ръсел Кинър и му вярваше. И все пак се успокои, когато видя да влизат Алексис и Джеръми Кенсингтън. „Бъркли“ беше тяхна собственост. Те щяха да решат какво да правят с диаманта.

— Диамантът налице ли е? — попита веднага Алексис.

Кристина се опита да не се обижда, че той се тревожи главно за камъка и ни най-малко за самата нея. За „Бъркли“ диамантът бе много по-ценен от Кристина.

— Да, ето го.

Тя разтвори дланта си и показа искрящия жълт диамант. Чу как в един глас всички изпъшкаха с облекчение.

— Аз ще го взема — каза Алексис. — Пожарникарите искат от нас да освободим сградата. Защо не почакаш отвън, Кристина? Щом научим нещо повече, ще дойда да те взема.

Тя подаде диаманта и никак не се почувства нещастна, че се отървава от него. Отговорността да го пази ѝ тежеше. Сега ѝ олекна. Тръгна към вратата, но се спря и погледна назад. Зарадва се, когато съзря Джей Ти Макинтайър да разговаря с Ръсел. Предпочиташе от ФБР да разпитват охраната, а не нея.

Излезе навън и видя три пожарни коли, подредени пред фасадата, а сигналните им червени светлини пулсираха върху събраните на групички хора.

— Кристина! Помислих си, че това ще ти дотрябва — дочу тя гласа на Кели Хуанг.

Обърна се и видя своята сътрудничка Кели, красива азиатка, която наскоро бе постъпила в „Бъркли“ като специалистка по азиатско изкуство, да ѝ подава нейната чантичка.

— Моята чанта — учуди се Кристина. — Как е попаднала у теб?

— Бях в кабинета, когато се включи алармата. Видях я на твоето бюро и реших, че е по-добре да я взема. Кой знае кога ще ни разрешат да влезем отново в сградата. Божичко, вир-вода си.

— Противопожарните пръскачи в галерията се включиха.

— Трябва да се прибереш вкъщи и да се преоблечеш. Нали нямаш намерение да се разболяваш? Ще кажа на Алексис къде си.

Предложението беше разумно. Искаше ѝ се да остане, за да види какво става, но наистина се налагаше да се преоблече.

— Тръгвам. — Бръкна в чантичката и се успокои, когато напипа ключовете си и мобилния телефон. — Обади ми се, ако се случи нещо, преди да се върна.

— Непременно — обеща сътрудничката ѝ.

Пред аукционната къща спря новинарска кола и Кристина се позабави. Ето че и от пресата пристигнаха. Дано поговорката „Няма лоша реклама“ да излезеше вярна. Видя Силвия Дейвис, завеждаща връзки с обществеността в „Бъркли“, да отива към колата. Тълпата също насочи вниманието си към фотоапаратите. Дали човекът, заложил димните бомби, се беше смесил с хората и се наслаждаваше на деянието си? А може би се спотайваше вътре. Да не би да беше същият тип, за когото я предупреждаваше агентът от ФБР, някой маскиран като познат човек, спечелил доверието им. Беше ѝ трудно да си представи, който и да е от сътрудниците да е полудял дотам, че да унищожи „Бъркли“. И все пак от личен опит знаеше, че да приемаш за чиста монета поведението на хората, е погрешно. Всеки имаше тайни.

Както слизаше по стълбите, забеляза мъж, който вървеше бързо към другия край на сградата, където се намираше складът. Беше доста далеч, за да го види добре, но носеше дълго тъмно палто, а походката му ѝ бе позната. Сърцето ѝ спря да бие, когато ѝ хрумна крайно тревожна мисъл.

Не, той не беше способен на подобно нещо. Не би го направил. Знаеше, че аукционната къща „Бъркли“ е нейният живот, а не просто работа, и че през изминалите три години направи всичко възможно да започне кариерата си на чисто. Нямахме начин да съсипе живота, който сама си изгради. Ами ако се опиташе?

Човекът се изгуби зад ъгъла на сградата. Каза си, че се е припознала, че не е бил той, но съмнението не я напускаше. На всяка цена трябваше да провери. Заслиза бавно. Тънките ѝ токчета чаткаха по каменните стъпала. Непознатият се качи в черен мерцедес. Профуча край нея, но тя не успя да го огледа. Отново си каза да забрави за него, да отиде до дома си, да се преоблече, но докато вървеше към колата си, ѝ стана ясно, че ще трябва първо да се отбие... само за да провери.

* * *

Джей Ти искаше да говори с Кристина Алберти, но докато излезе, тя почти бе прекосила паркинга. Колебаеше се, разкъсван между задължението да следи отблизо разследването на случая с димната бомба и желанието да тръгне след нея. След като службата по сигурността на „Бъркли“ и териториалните ченгета бяха впрегнали силите си, реши, че може да подхване работата от друг ъгъл — от Кристина.

Тя бе различна от очакванията му. Според сведенията изглеждаше безлична — два̀сет и девет годишна изкуствоведка с две научни степени от различни университети и диплома за специалист по скъпоценни камъни, с други думи, скучна интелектуалка. Представи си я сериозна и умна. Поразителната ѝ красота го изненада. Когато се появи в галерията за първи път, дъхът му буквално секна от загадъчните зелени очи, мургавата кожа, разкошната тъмна коса и невероятно сексапилното ѝ тяло. С диаманта на шията си изглеждаше като римска богиня.

Но всичко това бе извън същността на въпроса, напомни си той, докато крачеше към паркинга. Беше тук, за да залови крадец, и не биваше да се отклонява от целта си. След като видя Кристина, убеждението му, че Евън Чедуик няма да пропусне възможността да я измами, се затвърди. Не само заради това, че имаше пълен достъп до диаманта на Бенедети, но и защото беше великолепна жена — две причини, които Евън никога не пренебрегваше. Жените му се услаждаха почти колкото една хубава измама.

В управлението Евън имаше досие петнайсет сантиметра дебело за престъпления, които беше извършил през последното десетилетие. Беше престъпник с талант, отговорен за провалянето на живота на десетки хора, а Джей Ти от личен опит знаеше каква разруха оставяше Евън след себе си. Никога нямаше да забрави, че той бе виновен за опропастването на неговото семейство, и нямаше да намери покой, докато не тикнеше негодника зад решетките до края на жалкия му живот.

Но преди това трябваше да го залови и щеше да го залови. Едва не го хвана на улицата преди седмица, но той се изплъзна от полицаите

и избяга. И все пак изпусна недвусмислено указание — статия от вестник за предстоящия търг на ренесансови бижута и предмети на изкуството в „Бъркли“. След като Джей Ти разбра, че в колекцията има безценен диамант, бе наясно, че Евън възнамерява да го открадне. И след като видя Кристина лично, се убеди, че тя ще играе някаква роля. Въпросът бе каква.

Фактът, че колието на Кристина се откопча точно в момента, когато бяха пуснати бомбите, никак не му харесваше. Усети прилив на адреналин, докато крачеше бавно към колата. Защо Кристина така набързо си тръгна от „Бъркли“? С Евън ли работеше? На среща с него ли отиваше?

Стигна до колата, която бе наел, а в това време Кристина излизаше от паркинга със светлосиния си автомобил „Хюндай“. Както изглежда, бързаше много — спирачките изсвистяха на завоя към улицата. Само мокра, измръзнала и изплашена ли беше? Или имаше и друга причина да си тръгне така стремглаво?

Седна зад волана на шевролета и потегли след нея, доволен от късмета си, че тя не кара бърза спортна кола. Догони я на един червен светофар и се лепна зад нея. След километър-два напълно се убеди, че не си отива вкъщи. Не бе имал време да се запознае с друго, освен с основни сведения за главните играчи в аукционна къща „Бъркли“ и много добре си спомняше, че Кристина Алберти живее в апартамент на Телеграф Хил. Тя се бе отправила точно в противоположната посока на града.

Пулсът му се ускори, когато тя зави по улица с къщи в Лейк Дистрикт. Къщите бяха хубави, но не така богати, както на Пасифик Хайтс. Тя зави пред двуетажна викторианска къща и паркира до бордюра. Той продължи по улицата, стигна до близкия паркинг, остави колата и се върна пеша. Когато приближи мястото, я видя застанала на верандата. Натискаше звънеца, нетърпеливо потропваше с крак и се оглеждаше.

Джей Ти бързо се скри зад едно дърво. Когато погледна пак, Кристина заобикаляше къщата. Той мина през двора съвсем безшумно, като се чудеше дали тя ще влезе през задната врата. Надникна от ъгъла и с изненада видя как тя захвърля обувките си с високи токчета. Да му се не види, какво ставаше?

После тя повдигна дългата си вечерна рокля, завърза я около коленете си, обгърна ствола на едно дърво и заопипва с босия си крак да намери опора. Хвана се за най-ниския клон и за негово изумление взе да се катери. Не ѝ отне много време да изпълзи по дъба до горните му клони, които опираха в балкона на втория етаж. Кристина се залюля над парапета и с грациозен скок се приземи. Отвори плъзгащата се врата и изчезна вътре.

И таз добра, до този момент това бе най-интересното. На грабеж ли щеше да го удари, а може би търсеше нещо... или по-скоро някого. Ако имаше възможност тя да го отведе до Евън, щеше да се възползва.

И тъй като се оказа, че може да се влезе само по дървото, Джей Ти последва Кристина. Изкатери се, но далеч не така грациозно или пък пъргаво като нея, но все пак се добра до балкона. Завари плъзгащата се врата отключена, а в спалнята, към която водеше, нямаше никого. Не загуби време да оглежда, много по-интересно беше къде е отишла Кристина. Дочу шум от първия етаж и заслиза дебнешком по стълбите. Влезе в стая, която навярно бе кабинет, и свари Кристина пред отворен сейф в стената. Тя се извърна светкавично, а на лицето ѝ бяха изписани ужас и вина.

— Вие! — ахна тя. — Какво правите тук?

ВТОРА ГЛАВА

— Тъкмо щях да ви попитам същото — отвърна Джей Ти.

Кристина отвори уста, но не издаде звук. Той виждаше как трескаво търси отговор. През своята кариера бе разпитвал много хора и с положителност предсещаше, когато някой се опитва да го заблуди. Тя прехапа долната си устна и той видя нервното потрепване на зелените ѝ очи, докато се оглеждаше, търсейки изход. Но беше хваната натясно, като мишка в капан.

Дори боса, мокра, с размазан грим, с къдриците, разпилени безредно по раменете, Кристина беше красива. Особено му харесваше начинът, по който влажната коприна на вечерната ѝ рокля бе прилепнала върху гърдите ѝ, ханша и краката. Той настръхна и си пое дъх, напомняйки си да не забравя да се държи професионално.

— Чакам отговор — скръсти ръце пред гърдите си.

Кристина прибра кичур коса зад ухото си.

— Не сте отговорили още на моя въпрос. Какво правите тук?

— На кого е тази къща? — отвърна Джей Ти, като хвърли поглед наоколо. Голямо махагоново бюро стоеше пред еркерния прозорец. Имаше стелажи от земята до тавана, претъпкани с книги. Живописни платна красяха стените. Тъмнокафявите кожени дивани бяха аранжирани с ориенталски тъкани. Стаята беше безупречно чиста, подредбата — изискана, но кабинетът не изглеждаше обитаем. Нямахте пръснати списания, забравена чаша от кафе на бюрото, нито пък разхвърлени документи — нищо, което да намеква за домакина. Въздухът в къщата беше сух и миришеше на прах, сякаш дълго време е била затворена.

— Защо ме преследвате? — попита Кристина.

Беше ясно, че не възнамерява да отговори на въпроса му, но тя нямаше представа колко упорит можеше да бъде той. Но щеше да разбере.

— Защото искам да говоря с вас и преди това няма да си тръгна. Престанете да шикалкавите.

— Казах ви да ми се обадите утре. Освен това нямам намерение да отговарям на въпросите ви.

— Всъщност вие отговорихте. — Той ѝ даде възможност да схване смисъла на думите му, като наблюдаваше как се перчи, за да прикрие уплахата си. — В случай, че се чудите, видях ви да се катерите по дървото и да нахлувате в къщата. От отворения сейф пред вас се подразбира, че търсите нещо. Или може би сте скрили нещо? — Пристъпи, като се питаше дали няма да види грамадния диамант, който тя носеше преди това.

Тя затръшна изведнъж вратичката на сейфа с толкова гузен жест, какъвто той едва ли бе виждал.

— Не е ваша работа какво правя — тросна му се. — Това е моята къща. Забравих си ключовете, затова се вмъкнах така.

Джей Ти поклати глава.

— Проверих предварително някои неща. Вие живеете в апартамент на Телеграф Хил. Пробвайте друг отговор.

— Проверили сте къде живея! — възкликна изумено младата жена.

— Да, и едва съм започнал с проверките. — Забеляза в очите ѝ тревога. — За вас ще бъде по-добре да ми кажете истината. В противен случай ще започна да се ровя в подробности, в които не бихте желали да навлизам.

— Добре, имате право, това не е моята къща. На Маркърс Алберти е, моя баща. Той отсъства в момента от града, а пък ключът не е у мен. Доволен ли сте?

— Лесно мога да проверя вашата версия.

Той направи още една крачка напред. Тя се отдръпна, но повече нямаше накъде. Въздухът помежду им засъска от напрежение. И като надникна в очите ѝ, видя страх и още нещо, което не можеше да определи и което го разтревожи.

— Ами, проверете. Ще откриете, че ви казах истината — продължи тя.

— Тогава защо сте толкова нервна? Защо затворихте сейфа толкова бързо? Какво не искахте да видя?

— Ако ви се струвам нервна, то е заради тази безумна вечер.

— За вечерта съм съгласен. А останалото?

— Прибрала съм документи в сейфа. Това е всичко. Лични са. Повече нищо няма да ви кажа. Не ви познавам. Дори не зная наистина ли сте от ФБР. Не сте ми показали служебната си значка.

Джей Ти бръкна в джоба си и извади значката си.

— Сега успокоихте ли се?

Кристина внимателно я разгледа.

— Може да е фалшива.

— Но не е. — Направи още една крачка и се спря на сантиметри от нея. Долови как се задъха, виждаше как гърдите ѝ се повдигат, нейните прелестни, разсейващи го гърди... Съсредоточи погледа си върху лицето ѝ. — Какво се случи в къщата, за да дотичате презглава тук?

— Казах ви, исках да прибера едни документи в сейфа.

— Когато се покатерихте на дървото, нямаше нито лист хартия в ръцете ви. Пробвайте пак.

Той подпря ръце зад нея, като я приклеци между себе си и стената.

— Какво правите? — попита тя със странно задъхване.

Едва когато застана така близо до нея, му отне цяла минута да осъзнае какво прави. Тя ухаеше на цветя, сочните ѝ, полуотворени устни потръпваха, сякаш очакваха нещо... очакваха него. Почувства внезапно желание да погали косата ѝ, да притисне тези нежни устни към своите.

— Трябва да се отместите — каза тя.

И това не беше всичко, което той трябваше да направи. Намерението му бе да я сплаши, да я разтревожи, за да изтръгне истината. Но тя му подейства по неочакван начин. Като че ли бе вцепенен и не можеше да помръдне, дори не си спомняше какво точно преследваше. Тялото му имаше своя идея, а мозъкът му забоксува.

В това време Кристина го блъсна силно и побягна поне на два метра от него. Усещането за близост изчезна, мозъкът му проработи и веднага му натякна да не се отклонява от целта — залавянето на Евън. Не биваше да се оставя да бъде заловен от Кристина.

В очите ѝ пламна гняв:

— И да сте от ФБР, нямате право да нахълтвате тук и да ме тормозите. Ще се оплача от вас.

Той премина в нападение:

— И тогава ще се наложи да обяснявате защо влязохте с взлом в тази къща, която явно не е ваша, защо толкова бързахте да приберете някакви мистериозни и очевидно невидими документи, та нямахте време да се отбиете в дома си, да се преоблечете, да оправите косата или грима си. Какво толкова неотложно ви накара да се катерите по дървото с боси крака и вечерна рокля, какво толкова неотложно...

— Млъкнете — намръщено вдигна ръка тя. — Казахте си урока. Чух достатъчно.

— Но аз съвсем не съм чул достатъчно. Да направим преговор. Тази вечер вие носехте диамант на стойност милиони долари и по едно време той се откопчава и пада от врата ви. Някакъв човек го хваща. Кой беше този човек?

Вторащи се за миг в него, после каза:

— Професор Хауард Кийтън. Преподаваше в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Спомена, че сега работел в музея във Ванкувър.

— Познавате ли го?

— Да, но много отдавна не съм го виждала.

— Колко отдавна?

Тя сви рамене.

— От малка. Защо?

— Само питам. Странно е, че колието се разкопчава точно в момента, когато професорът го разглежда. Видях как го докосва. Дръпна ли го?

— Не усетих дърпане. Възможно е закопчалката да се е откопчала, или да се е повредила. Професор Кийтън почти веднага ми го подаде.

— „Почти“ тук е ключовата дума.

Думите му като че ли я смутиха.

— Какво искате да кажете?

— Не мислите ли, че би могъл да направи размяна... да подмени истинския диамант с фалшив?

Това предположение се въртеше в главата ѝ, откакто излезе от аукционната къща. Очите ѝ се разшириха.

— Не, не, разбира се, че не. Не беше в ръцете ми секунда или две.

Той следеше лицето ѝ много внимателно, но тя показва само учудване от това предположение. И все пак можеше да е добра артистка. Отначало искаше да се свърже с нея, защото допускаше, че е възможно да е под прицела на Евън и че би могла да му помогне да залови своя стар неприятел. Но поведението ѝ тази вечер пробуди съмнения у него. Нямахме да допусне грешката да ѝ повярва веднага.

— Сигурна ли сте? — попита. — Понякога ръката е побърза от окото.

— Вие сте наблюдавали. Какво видяхте?

— Точно онова, което описвате. Но бях доста далеч, за да виждам хубаво. Ако сега огледате диаманта, ще можете ли да кажете дали е копие?

— Абсолютно. Изключително трудно е да се направи копие на диамант с такава големина и особено на верижката. И най-малкият детайл трябва напълно да съвпада с оригинала.

— Но не е невъзможно, нали? — продължи да разпитва той.

— Не е невъзможно, но е невъобразимо трудно, най-вече заради уникалната верижка, тъй като такива не се произвеждат много отдавна. Това колие не е излагано или носено повече от сто години според Бенедети. Било е скрито в трезор в подземие на тяхното имение. Някой трябва да е видял диаманта, за да изработи копие.

Аргументите ѝ бяха убедителни, но той не каза нищо по въпроса. Според неговия опит подобно нещо като съвпадение не съществуваше, а пускането на димните бомби и падането на колието станаха буквално в една и съща секунда. Прекалено идеално съвпадение.

— Веднага щом мога, ще изследвам диаманта — продължи тя, — но според мен си въобразявате.

— Не съм си въобразил димните бомби. Някой умишлено създаде суматоха.

— Да, и добре че стисках диаманта в ръката си. В цялата тази бъркотия някой можеше много лесно да го дръпне от врата ми. Всяко зло за добро.

— Така е.

Вероятно крадецът се бе отказал, но предчувстваше инстинктивно, че Евън е намислил много по-сложен план от едно задигане в задимена зала.

— Вижте, измръзнала съм, мокра съм, трябва да се преоблека — каза Кристина. — Цяла нощ ли ще си бъбрим?

Той бе съблякъл самото си, но панталоните му бяха неприятно мокри. И въпреки това нямаше намерение да изпусква от поглед Кристина.

— Горите от нетърпение да се отървете от мен. Какво криете?

— Нищо. — Изпъшка с явно раздражение. — Няма ли кой друг да разпитвате, освен мен? И защо не се върнете в „Бъркли“ при полицаите, Ръсел и другите, отговорни за опазването на диаманта? Не е ли това работата ви?

— Моята работа е да хващам крадците.

— Да виждате тук крадец? Няма и никога не е имало.

Той извади от джоба си снимка и се приближи до нея, за да ѝ я покаже.

— Среца ли сте този мъж?

Кристина взе снимката и я разгледа.

— Това ли е мъжът, за когото ме предупредихте?

— Да, казва се Евън Чедуик.

— Като че ли снимката е сватбена.

— Да, сватбена е. На жената от снимката, Кайла Шеридан, и през ум не ѝ е минавало, че се омъжва за измамник. Евън изчезнал през първата им брачна нощ. Тя си е въобразявала, че е влюбен в нея, но всъщност е била само средство към целта му.

— Не познавам този мъж. Съжалявам. Не мога да ви помогна.

— Погледнете го добре — овала на лицето, линията на челюстта, носа, изражението — черти, които не могат лесно да се замаскират.

Тя бавно поклати глава.

— Нищо не ми се струва познато. Хубав мъж е с тази руса коса и сини очи. Ако го срещна, ще си го спомня.

— Добре, имайте си едно наум за всеки случай. Подвизава се под името Евън Чедуик, ако не използва чужда самоличност. И така името му може да е всякакво. Косата му може да е кестенява. Може да промени цвета на очите си с контактни лещи. С други думи, може да бъде какъвто си поиска. Виждал съм как убеждава родители, че е техният син, и сестра, че е изчезналият и смятан за мъртъв неин брат.

— Как е възможно някой да бъде чак толкова убедителен? — промърмори тя със съмнение в гласа.

— Хората виждат онова, което им се иска да видят. Евън е хамелеон. Приспособява се към всякаква среда. И никой не осъзнава, че е бил наоколо, преди да е станало твърде късно. — Джей Ти помълча за малко. — В измамите му има едно неизменно нещо — жена, много хубава жена. Ослушва се какви са желанията ѝ и ги и ги осъществява. В замяна откъква нещо, което тя в повечето случаи не осъзнава, че му го е подарила, нещо, което го отвежда към целта.

Кристина го погледна право в очите.

— И смятате ли, че този мъж има намерение да ме използва по някакъв начин, за да се добере до диаманта?

— Да, така смятам.

— Аз не се подвеждам лесно — рече тя с презрителен жест. — Не съм от доверчивите.

— Аз също.

— Това ми стана ясно и не разбирам защо сте толкова подозрителен към мен. Треперя нещо да не се случи с диаманта на Бенедети. За мен и за всички в „Бъркли“ е много важно търгът в петък да се проведе с успех. Ако продам фалшив диамант, с моята кариера е свършено. Навярно никога повече няма да си върна доброто име. Такъв риск не бих поела.

Тонът ѝ бе искрен, почувства нейната всеотдайност и все пак се съмняваше...

— Дори за дела от петнайсет милиона долара ли? Не е ли това цената, която се надявате да вземете за диаманта? С толкова пари няма да имате нужда от работа.

— Вие сте луд и грешите. Разговорът приключи.

Тя съзря в очите му неуважение и гняв. Но преди той да отговори, дочуха как входната врата се захлопна и напрежението помежду им се разсея.

В къщата се появи още някой.

Кристина се завъртя като пумпал и извика:

— Татко, аз съм тук... с един приятел.

Думите ѝ бяха последвани от трясък. Кристина се втурна към коридора, последвана от Джей Ти. Подът бе посипан с парченца от ваза, която навярно е била до вратата. Самата врата зееше широко отворена. Неизвестният посетител бе избягал.

Джей Ти излезе веднага на верандата. По улицата профуча черен мерцедес. Беше вече много тъмно, а колата твърде далеч, за да види регистрационния номер. Обърна се към Кристина, застанала на прага. Лицето ѝ изразяваше най-различни чувства и той си спомни прибързаните ѝ думи: „Татко, аз съм тук... с един приятел.“

— Предупредихте го. — Забеляза виновния ѝ поглед. — Защо?

— Само казах, че съм аз, за да не се притесни. Нищо друго.

— Казахте, че сте с приятел и той побягна. Уплаши се да не го видя, или той — мен.

Тя можеше да отрича, колкото си поиска, но той знаеше, че не греши. Не знаеше само подбудите ѝ.

— Който и да е бил, имаше ключ.

— Може и някой от приятелите му да е наминал.

— Измислете нещо по-логично, Кристина.

— Всъщност не мога. Трябва да тръгвам, за да се преоблека и да се върна в „Бъркли“.

— И не ви интересува кой влезе, кой счупи вазата и изчезна, оставяйки вратата отворена.

Тя облиза устните си.

— Интересува ме, но в момента нищо не мога да направя. Имаше ключ, затова съм сигурна, че баща ми го познава.

— Или е бил самият той.

— Възможно е. Аз си тръгвам. Вие постъпете, както намерите за добре.

Кристина затръшна вратата, заобиколи къщата, за да си вземе обувките, и се запъти към колата. Джей Ти наблюдаваше всяко нейно движение. Остави я да си тръгне по една-единствена причина — беше крайно любопитен какво ще направи по-нататък.

* * *

Джей Ти Макинтайър не си даде труда да се прикрие по пътя към жилището ѝ, нито пък да паркира незабелязано. Кристина знаеше, че ще я чака, докато тръгне обратно за „Бъркли“. Наруга се мислено, че отведе агент на ФБР право в дома на баща си. Не предвиди, че Джей Ти ще тръгне след нея. Помисли си, че е погълнат от разследването в

аукционната къща. В действителност изобщо не мислеше. Действаше инстинктивно. Щом чу, че димните бомби са пуснати умишлено, вече бе наясно, че някой се домогва до диаманта. Когато видя познато лице в тълпата, без да се замисля, направи ужасно заключение. И допусна огромната грешка да се втурне към къщата на баща си. На всяка цена трябваше да намери начин да я оправи, но първо най-важното. Не биваше да дава повече никакъв повод на Джей Ти да се съмнява в нея.

Включи кафеварката, отиде в спалнята и се преоблече с непретенциозни джинси и дебел сив пуловер. Изсуши косата си, върза я на опашка, оправи грима си и осъзна, че часът за нейната Пепеляшка настъпи. Повече нямаше да изглежда като богиня, обсипана с диаманти — тя беше само една обикновена жена. Този образ искаше да внуши на Джей Ти. Трябваше да го убеди, че е нормална и безумно скучна и не си струва да се занимава с нея.

Върна се в кухнята, наля две чаши кафе, взе от банята хавлиена кърпа и се отпрати навън. Джей Ти беше в колата и говореше по телефона. Надяваше се, че още не е проучил по-обстойно нея или баща ѝ. Почука на стъклото. Той сякаш се изненада, когато я видя, и го спусна.

Тя му подаде чашата.

— Помислих си, че ще ви се допие кафе. Предположих, че го обичате силно, без мляко и сметана.

— Правилно сте предположили. Благодаря.

— Донесох ви и кърпа, ако искате да се избършете.

Той вдигна вежди и я погледна подозрително.

— Защо сте така мила към мен?

— Защото съм си такава — усмихна се тя. — Но вие още не сте го разбрали.

— Интересна сте със сигурност — отстъпи той.

С това бе готова да се съгласи. Обърна се, за да си тръгне.

— Кристина!

Тя се спря и го погледна тревожно.

— Какво има?

— Мен никога не са ме наричали „мил“.

— А как ви наричат?

— Едва ли искате да знаете.

Той внезапно се усмихна и черните му очи проблеснаха шеговито. Когато не се мръщеше, беше наистина привлекателен. Всъщност дори и в лошо настроение беше хубав, силен, секси, мъж и половина, с много грапавини в характера си, които опасяваше се тя, не една жена се е опитвала да изглади. Но нея това не я засягаше, Джей Ти Макинтайър не беше неин тип, каза си строго тя.

— Връщам се в „Бъркли“, да не се чудите, ако случайно се разделим — осведоми го. — Не ми се ще да се притеснявате.

— Нима?

— На една и съща страна сме, господин Макинтайър. Вие като че ли забравихте този факт.

— А вие като че ли току-що си го спомнихте — отбеляза той. — Сега сте много по-бъбрива, отколкото в къщата на баща ви.

Тя виждаше замисленото му изражение и разбираше, че любопитството му към постъпките ѝ не е задоволено. Да можеше да му обясни, но това бе недопустимо. Ако той узнаеше, че се е усъмнила в баща си, щеше да го третира като заподозрян номер едно, а това тя не би допуснала. И като реши, че най-разумно би било да сложи бързо край на разговора, тръгна и се качи в своята кола.

До „Бъркли“ не беше далеч, само няколко минути път. Когато паркира, забеляза, че пожарните коли ги няма. Имаше само няколко автомобила, вероятно на служители. Очевидно гостите се бяха разотишли. Само се надяваше, че не са се уплашили дотам, че да не дойдат на търга в петък.

Джей Ти спря колата си до нейната и заедно отидоха до главния вход. Охранителят провери личните им документи и им разреши да влязат. Каза на Кристина, че госпожа Кенсингтън провежда събрание в заседателната зала на третия етаж и е поръчала да отиде веднага щом се появи.

— Нека първо да надникнем в галерията — предложи Джей Ти и се насочи към стълбището.

Кристина също се интересуваеше какви са щетите. Още се носеше остър мирис на дим. Вратите на галерията бяха отворени, а колекцията беше преместена в трезора в подземие. Вътре чистеха пода и сгъваха столовете и масите. Тя се зарадва, че няма трайни поражения.

— Изглежда добре — промърмори.

— Димните бомби са били за отвличане на вниманието.

— И преди намекнахте същото, но който е пуснал бомбите, не е взел диаманта, значи планът се е провалил.

— Може би планът не е бил такъв. Дори с димната завеса и хаоса щеше да бъде трудно човек да грабне този диамант от врата ви и да се измъкне незабелязано. Вие щяхте да крещите до бога, ако някой се опиташе да го вземе.

— Да, вярно е. В такъв случай каква е вероятната цел на димните бомби?

— При включването на противопожарната аларма всички се втурват към изхода и останалата част от сградата става леснодостъпна. Онзи, който е хвърлил бомбите, може да е търсел начин да се промъкне там, което иначе би било невъзможно — обясни Джей Ти.

— Като например в трезора, където пазим диаманта и други ценни предмети — допълни тя. Предположението му бе правдоподобно. Не е ли търсел злосторникът само път към вътрешността на сградата и е съставял план как да открадне диаманта по-късно? — Всяко кътче тук се охранява денонощно. Съмнявам се, че някой може да избегне камерите.

— Не е толкова трудно да се изолират охранителните камери, особено за човек, досетил се да пусне дим в климатичната инсталация. Очевидно му е известно как да се промъква, без никой да го забележи или заподозре.

Този извод предполагаше отново замисъл на вътрешен човек. Мисълта, че между тях има крадец, ѝ бе страшно неприятна.

— В заседателната зала ме чакат. Навярно обсъждат как да излезем от трудното положение.

— Идвам с вас.

Качиха се до третия етаж, където се помещаваше администрацията. Залата бе веднага вдясно и Кристина видя през остъклените стени, че е препълнена. Всички служители на „Бъркли“ бяха тук. Алексис и Джеръми Кенсингтън водеха разговор със Силвия Дейвис, шеф на отдела за реклама, с Карън Ричардсън, изкуствоведка, и с Кейт Холмс, аукционер. В другия край на масата Ръсел Кинър обсъждаше нещо с Луиджи Мурано, шеф на италианския охранителен екип, и с още един мъж, когото Кристина не познаваше. Щом влезе, Алексис ѝ направи знак да се приближи.

Тя с облекчение видя, че агентът от ФБР се запъти към онзи край на залата, където бяха охранителите. Не биваше да се разсейва, за да се съсредоточи в работата си и в предстоящите задачи.

— Наред ли е всичко?

— По-добре, отколкото очаквахме — отговори Алексис, но в очите ѝ имаше тревога, което опровергаваше твърдението ѝ. — Не е изгубен нито един от предметите, обявени за търг, и това е хубавата новина. Утре трябва да се обадиш по телефона на всички заинтересувани, Кристина, и да ги увериш, че диамантът, както и останалите предмети са налице. Това е най-големият търг в историята на „Бъркли“. Повече инциденти няма да допуснем. Ясно ли е?

Тя изглежда всеки един от групата и както се очакваше, никой не се осмели да оспори думите ѝ.

Алексис изискваше абсолютно подчинение от своите служители и не насърчаваше различно от своето мнение. Знаеше отлично какво иска и винаги го постигаше. Ако някой ѝ се изпречеше на пътя, после съжаляваше. Кристина определено възнамеряваше да бъде на страната на Алексис.

— Имаме ли официално обяснение за случилото се тази вечер? — попита Кристина.

— В момента с това се занимавам — намеси се Силвия. — Утре сутрин, преди да започнеш телефонните си разговори, ще го имаш.

— Чудесно — каза Кристина и се обърна отново към — Алексис. — Бих искала да проверя диаманта. Притеснявам се за закопчалката. Защо се откопча изведнъж?

— Да, какво се случи наистина? — сви вежди тя. — Ръсел ми каза, че верижката е паднала от врата ти.

— Закопчалката или се отвори, или се счупи. Слава богу, човекът, с когото говорех, я хвана и ми я подаде веднага. Всяко зло за добро. След като се чу сигналът за пожар, щеше да е много по-лесно някой да дръпне колието от врата ми, ако не го стисках в ръката си.

Собственичката я погледна внимателно, сякаш преценяваше думите ѝ. Кристина се опита да не се почувства неловко. Бе казала истината. Случката беше точно каквато я описа.

— Трябваше да провериш тази закопчалка, преди да си сложиш колието — вметна Алексис.

— Така е, но за съжаление преди приема нямах възможност да я прегледам внимателно. Бих искала сега да я разгледам.

— В момента проверяваме всички наши мерки за сигурност, както и записите от камерите — отговори Алексис. Погледна часовника си: — Вече е почти единайсет. По-добре го направи утре.

Кристина кимна. Неприятно ѝ бе да чака до сутринта, но не искаше да внушава мисълта, че се е случило нещо с диаманта. В действителност на нея и през ум не ѝ бе минало подобно нещо, докато Джей Ти не ѝ втълпи тази налудничавата идея. Припомни си в подробности минута по минута вечерта и според нея подходящо време за размяна не бе имало. Диамантът не беше у нея само няколко секунди.

„Нищо лошо не се е случило“ — каза си уверено. Беше изморена и ѝ се привиждаха проблеми навсякъде.

— Да не забравяме, че имаме среща в десет с репортер от „Трибюн“ — обади се Силвия. — Държи интервюто да е придружено от фотография на диаманта, за да се убедят хората, че в инцидента тази вечер няма нищо страшно.

— Разбрах.

Кристина излезе, а те продължиха да планират търга. Нейният кабинет се намиреше в другия край на коридора, където бе тихо и тъмно. Често работеше до късно и обикновено се наслаждаваше на тишината и спокойствието, но сега от самотата се чувстваше напрегната, което бе странно, след като почти през цялата вечер се опитваше да разкара Джей Ти Макинтайър. Нервите ѝ бяха обтегнати, трепереше. Но след случилото се в това нямаше нищо необичайно. Пое дълбоко въздух и бавно го издиша. Трябваше да помисли какво да прави по-нататък.

Независимо от хладнокръвното си поведение пред Джей Ти бе много разтревожена заради онзи, който нахълта в къщата на баща ѝ и изчезна също толкова бързо. Навярно е бил баща ѝ. Джей Ти не грешеше: тя го предупреди да бяга. Беше стар навик, защитен инстинкт още от детството. Използва код, който си бяха изработили много отдавна. Явно не бе забравен. Тогава къде беше баща ѝ? И което беше по-важно, какво преследваше?

Вратата зад гърба ѝ внезапно се отвори. Тя трепна изплашено и се извърна. Очакваше да види Джей Ти, но мъжът на прага бе

непознатият от заседателната зала. Беше със смокинг, което загатваше, че е бил на приема, но не си спомняше да го е виждала там. Тъмнокестенявата му коса бе дълга, гъста и чуплива, очите му — черни и мрачно дълбоки. Бакенбардите му бяха издължени, кожата — мургава. Изглеждаше разтревожен и ядосан. Очевидно бе разстроен.

Тя се покашля неспокойно, но после се овладя. Мъжът току-що бе разговарял с шефа на охраната на „Бъркли“ и очевидно не представляваше заплаха.

— Бихте ли ми отделили малко време, синьорина Алберти? — попита той на литературен английски с италиански акцент. — Аз съм Стефано Бенедети.

Пулсът ѝ се ускори. Беше прочела някои оскъдни сведения за семейство Бенедети и знаеше, че Стефано приближава четирийсетте и е един от тримата синове на Виторио и Изабела Бенедети. Изабела бе починала много отдавна, а Виторио беше много болен, което принудило семейството да продава част от своята историческа колекция.

— Радвам се да се запозная с вас. — Отиде до него и му подаде ръка. — Не знаех, че ще дойдете на търга.

— Не бях сигурен дали ще успея да пристигна навреме. Много съм загрижен заради инцидента тази вечер, баща ми също. Можехме да изберем всяка аукционна къща и силно се надяваме, че няма да съжаляваме за решението си.

— Няма да съжалявате — усмихна му се тя успокоително. Не разбираше защо не отнесе забележките си към Алексис, но вероятно искаше на всички в „Бъркли“ да им е ясно, че ако държат на този търг, не бива да допускат повече неприятности.

— Наистина се надявам. Научих, че ще изследвате диаманта утре сутрин. Бих желал да присъствам, за да се уверя сам, че всичко е наред.

— Разбира се. Ще ви бъде ли удобно в девет часа? Ще прегледам бижутата и другите предмети, преди да дойдат журналистите в десет часа.

Той кимна.

— Да, девет часът е удобно.

Тя предполагаше, че са приключили, но той не си тръгваше. Вместо това се взря в нея, а очите му проблясваха замислено.

— Има ли още нещо? — попита го.

— Ако разрешите да попитам, синьорина, говорили ли сте напоследък с баща си?

Тя настръхна в очакване.

— Познавате ли баща ми?

— Маркър Алберти прекарваше доста време във Флоренция — отговори Стефано. — Добре познат е в артистичния свят.

— Да, наистина. Бащата на моя дядо, моят прадядо, е роден във Флоренция. Казвал се е Никола Алберти.

— И аз така разбрах и вероятно това е една от причините моят баща да предпочете колекцията да дойде при вас, синьорина.

И това ако не беше шок! Нямаше представа, че произходът на нейното семейство е изиграл някаква роля в случая.

— Длъжен съм да призная, че го помолих да вземе под внимание, бих казал, опетнената репутация на вашия баща. — Погледът му стана мрачен, а устните му се свиха от отвращение, когато продължи: — Но бях разубеден с довода, че дъщерята не бива да страда заради греховете на бащата.

Тя с усилие преглътна при думата „грехове“.

— Баща ми не е подвеждан никога под съдебна отговорност.

— Липсата на обвинение, не е непременно доказателство за невинност.

— Но не е и доказателство за вина — възрази. — Моля ви, не се тревожете, господин Бенедети. „Бъркли“ ще продаде на добра цена колекцията ви и вярвам, че ще останете много доволен от резултата.

— Силно се надявам — каза той, но не изглеждаше особено убеден. — И все пак началото не беше добро. Ще се видим сутринта.

— Ако обичате — върна го от вратата. — Тази вечер ми казаха, че диамантът носи проклятие. В документите, които получих, е отбелязано, че повече от сто години е притежание на вашето семейство и не е свързан с някоя история или легенда.

— Проклятие ли? — повтори Стефано и се подсмихна. — Колко очарователно! И какво по-точно е това проклятие?

— Нищо повече не зная.

— А вярвате ли в проклетия?

— Имам си едно наум. От векове се носят легенди за скъпоценни камъни с могъща сила. Не се отнасям с пренебрежение към тях.

— Притеснявате ли се, че след като носихте диаманта тази вечер, сега сте прокълната?

— Не, никак.

И щом изрече думите, си спомни тръпнещото, горещо усещане, което прониза тялото ѝ, когато си сложи диаманта. Бе почувствала нещо странно — как диамантът оживява. Въобрази ли си беше? Господи, дано да е така. Имаше си достатъчно проблеми и без проклятие.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но не ми е известно никакво проклятие, но дори да имаше, не вярвам в него. Както и да е, моля ви, чувствайте се свободна да го използвате, ако прецените, че ще вдигне цената на диаманта.

И тогава тя осъзна, че човекът пред нея не изпитва никакво благоговение пред красотата на камъка, който семейството му е притежавало толкова дълго, нито пък интерес към историята му. Искаше само да се продаде на онзи, който даде най-много. Диаманти обикновено купуваха два вида купувачи: хора, които искаха да демонстрират богатството си, и онези, които се стремяха да украсят живота си с минало. Радваше се, че ще го продава тя. Може би човекът, който щеше да го купи, щеше да се интересува повече откъде е диамантът и каква е неговата история.

Олекна ѝ, когато Стефано затвори вратата. Не ѝ бе приятно, че повдигна въпроса за баща ѝ. Повече от пет години минаха след последния скандал и тя се надяваше, че хората са забравили за него.

Каква ирония — да прекара ранните си години в сянката на баща си, а през последните няколко да се опитва отчаяно да се изплъзне от нея. Фактът, че Бенедети са знаели за баща ѝ и все пак са предпочели да ѝ поверят колекцията си, бе обезпокоителен, защото нямаше логика. Ако репутацията на баща ѝ ги тревожеше, защо бяха изпратили колекцията в „Бъркли“? Баща ѝ можеше ли да отговори на този въпрос? Имаше ли някаква връзка между внезапното му завръщане в Сан Франциско и диаманта на Бенедети?

Отиде до бюрото си и се вцепени. Нещо ярко грабна очите ѝ. На облегалката на стола ѝ бе оставена яркочервена папийонка. Беше я виждала вече — вечерта на приема. Професор Кийтън носеше същата. Взе я и в главата ѝ се завъртяха най-различни предположения.

Вратата се отвори отново и сърцето ѝ се сви. Не беше сигурна да се зарадва ли от появата на Ти Джей, или да се разтревожи. Той положително имаше повече въпроси, въпроси, за които тя нямаше отговор.

— Какво е това? — попита той.

Тя изпусна папийонката, чувствайки се още веднъж като че ли върши нещо нередно. Ивицата коприна падна на бюрото помежду им. Джей Ти доста време се взира в нея, преди да погледне Кристина.

— На кого е тази папийонка, Кристина?

— Мъжът, с когото говорих на приема, я носеше — професор Хауард Кийтън.

Погледът му светна и тя се досети, че с бързия си ум вече е една крачка пред нея.

— Същият мъж ли, който хвана колието, когато падна?

— Да.

— И защо папийонката му е във вашия кабинет?

— Не зная. Преди приема бях тук, след това не съм влизала.

— Но той е влизал. — Джей Ти взе папийонката и я заразглежда.
— По някакъв начин наред хаоса и бъркотията професор Хауард Кийтън е намерил пътя към вашия кабинет.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че зная за кого се представя Евън Чедуик.

Евън ли? Не подозираше ли, че професор Кийтън е крадецът? Отдъхна си успокоена. Може би бе прав. Може би професор Кийтън е Евън Чедуик. И нейният баща няма нищо общо с цялата работа.

— И какво ще направите? — попита тя.

— Не аз, ние — поправи я. — Трябва да ми кажете всичко, което знаете за професор Кийтън.

— Не зная много, но ще бъда щастлива да говорим за него.

Той ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Извъртате нещо.

— Вече ви казах. Аз също искам да опазя диаманта.

— Хубаво, но в случай, че се чудите... още не сте се измъкнали.

— Защо да не съм? Твърдите, че знаете за кого се представя този Евън Чедуик и това няма нищо общо с мен.

— Всичко има нещо общо с вас. Оставил е папийонката във вашата стая. — Джей Ти впи очи в нейните. — Този факт ви превръща

или в мишена, или в съучастница. Каква предпочитате да бъдете?

— Ще предпочета друга възможност.

— Съжалявам, засега друга няма. — Той въртеше папийонката в ръцете си. — Оставена е тук с определена цел. Ще се наложи да ми помогнете да разбере каква е тя. — Той замълча, после добави: — Имаме нужда от много кафе.

Допусна, че е напълно прав, и изведнъж реши:

— Съвсем наблизо има малък ресторант. Работи цяла нощ. Но има нещо, което трябва да проумеете, господин Макинтайър...

— Наричай ме Джей Ти. Струва ми се, че ще работим заедно.

— Няма да работим заедно, ако не промениш отношението си. Предлагам ти моята помощ, защото този търг е важен и за „Бъркли“, и за мен. Но ако продължиш да ми отправяш нелепи обвинения, този разговор приключва на секундата. И така, какво решаваш?

Той доста продължително я гледа, сякаш преценяваше искреността и куража ѝ. Най-накрая кимна:

— Съгласен съм. Ще играем по твоите правила... засега.

ТРЕТА ГЛАВА

„При Сам“ беше денонощен ресторант и се намираше само през няколко улици от аукционната къща. Беше пълен главно с работещите на смени от близката болница. Постоянно преминаваха линейки с виещи сирени. Не беше заведение, което очакваше жена като Кристина да посещава. Но пък и не я познаваше. В началото на вечерта изглеждаше като въплъщение на мъжката фантазия — тайнствена, прелъстителна, изискана. В момента приличаше повече на съседското момиче — свежо, с естествена красота и невинност в очите. Чудеше се дали умишлено се е облякла по този начин, дали думите и поведението ѝ не са само за заблуда. Нямаше да допусне да бъде подведен, особено след като видя папийонката на професор Кийтън в нейния кабинет.

Пиеше кафе и наблюдаваше как Кристина се нахвърли на вегетарианския омлет. Умираще ли от глад, или отлагаше момента, когато щеше да започне да я разпитва? Но както и да е, само още една хапка и щяха да започнат разговора. Най-последно тя приключи вечерята си и отпи от водата с лед.

— Била си гладна — отбеляза той, като погледна празната ѝ чиния.

— Цял ден не бях хапвала нищо. Имах много задължения. — Тя се изкашля. — Защо не ми разкажеш нещо повече за този крадец, когото издирваш? Евън беше, нали? Спомена, че го преследваш много отдавна, но не можеш да го заловиш.

Скритото ѝ намерение да го накара да загуби самообладание не му хареса, но призна уменията ѝ да се отбранява с нападение. Умен ход. Щеше да направи същото в нейното положение.

— Не, не съм го заловил, но ще го заловя.

Тя сякаш се разочарова от спокойния му отговор.

— Сигурно се чувстваш много обезсърчен, че с цялата власт на ФБР не можеш да хванеш някакъв дребен мошеник.

— Това показва колко е добър. Нещо друго интересува ли те?

— Всъщност бих искала да науча повече за него. Ако този Евън Чедуик се опитва да открадне диаманта, трябва да ми го опишеш по-подробно, не само външния му вид, който той така или иначе маскира, както подозираш. В какви престъпления е обвинен? Къде живее? Доколко го познаваш?

— С Евън се познаваме много отдавна — отговори Джей Ти. — Много преди да постъпя на работа в Бюрото. Бяхме съквартиранти в университета. Живеехме в един апартамент като студенти.

— О, така ли? — изненада се тя. — Значи го познаваш много добре.

— По-добре от повечето хора, което е почти нищо. Със сигурност зная само, че може да се преобрази, в когото си поиска. А в действителност нямам представа кой е. Когато се запознахме, вече беше измамник. Смятах го за приятел, за готин тип, но излезе, че не е нито едното, нито другото.

— Какво имаш предвид?

— Евън беше и е подъл измамник. В университета, с база в нашия апартамент, вършеше какви ли не мошеничества — проституция под формата на служба за почистване, финансови пирамиди, белязани карти за игра, кражба на готови тестове... Всичко ще разиграе. Ник, един от другите съквартиранти, пръв го усети, и то, защото Евън започна да се среща със сестра му Джени, а той беше загрижен по-голям брат. Убеди ме да му помогна да разобличи Евън. И за да съкратя разказа, ще ти кажа само, че му смачкахме фасона. В края на краищата беше изгонен от университета, арестуван, осъден на затвор и се закле да ни отмъсти.

— Отмъсти ли ви?

— Миналия месец отмъсти на Ник. Докато Ник бил извън страната по работа, Евън се намъкнал в къщата му, влязъл в компютъра му и му откраднал всичко, включително самоличността. По време на този маскарад прелъстил една жена и я убедил да се омъжи за него.

— Ама че история! — промърмори замислено Кристина. — А с теб какво стана? Каза, че Евън се закле да отмъсти и на двама ви. Изпълни ли закана си към теб?

Джей Ти се поколеба, тъй като вече съжаляваше, че разреши разговорът да засегне личната му територия.

— Да, отмъсти ми. Сега е мой ред да питам. Взе своята чаша с вода и я изпи.

— Няма ли да ми разкажеш? — попита Кристина.

— Въпросът е личен.

Тя направи гримаса.

— О, така ли? Личен въпрос — повтори саркастично. — Ще го запомня, за да се възползвам, когато ми задаваш въпроси, на които не искам да отговарям.

Видя предизвикателния ѝ поглед и разбра, че го хвана натясно. Ако се надяваше да говори с нея, трябваше да ѝ подхвърли нещо от онова, което я интересуваше. И защо пък да не ѝ го каже?

Умът му не виждаше пречки, но сърцето му се противеше. Не можеше да отрони и дума.

Кристина се приведе леко напред в очакване. Очевидно имаше намерение цяла нощ да остане така, ако се наложи.

— Евън се спотаи, докато забравих за него — започна най-накрая той. — Завърших университета, дипломирах се, тръгнах по пътя си, а Евън изчезна напълно от полезрението ми, моите радари не улавяха никакъв сигнал. Но не и неговите. — Джей Ти въздъхна дълбоко, сякаш да почерпи сила дълбоко от своето същество.

Имаше вероятност Кристина да му помогне да залови Евън, в противен случай нищо не би ѝ казал и ако я привлечеше на своя страна, може би щеше да се отнесе по-благосклонно. Нима изречена на глас, историята би била по-страшна? По-лошо нямаше да стане. Злото бе сторено.

— Моят баща беше комарджия — продължи. — Постоянно залагаше, на каквото му попадне — на карти, на всякакъв спорт, на състезателни коне. Евън се прицелил в слабостта на баща ми и го подмамил да рискува всичките си спестявания с някаква схема за инвестиции, която обещавала такова богатство, че е изключено да е истина. Ужасът, че е напълно разорен, го смаза. Майка ми така се разгневи, че го напусна и отиде да живее при сестра си. А аз... аз казах... някои... — Поклати глава и заби поглед в масата. — Грозни неща — завърши с чувството, че повече за нищо на света не би изрекъл гласно всичко това. — След седмица баща ми се застрелял с ловна пушка. И тъй като двамата с майка ми не говорехме с него, го намерихме два дни след смъртта му.

— О, Господи! — ахна Кристина потресена. — Съжалявам. Не знаех... Нямах представа, че е било толкова страшно. Не бих те попитала, ако знаех.

— Все едно Евън бе дръпнал спусъка — изрече той, а горчивата ярост, която изпита тогава, още го измъчваше. Майка му най-накрая се бе разтревожила и го бе изпратила да провери какво става с баща му и от онзи момент обвиняваше себе си наравно с Евън. Трябваше да го предвиди и да направи нещо, вместо да се държи, воден от себелюбие и гняв, и вместо да осъжда баща си, трябваше да намери начин да разбере болката му от загубата на всичко скъпо в живота му.

— Не е необходимо да казваш повече — обади се Кристина, изпълнена със съчувствие. — Не биваше да те принуждавам да си спомняш. Обикновено не си пъхам носа в живота на другите. Ядоса ме и исках да ти го върна. Извинявай.

— По-добре да знаеш с какъв човек си имаш работа. — Пое дълбоко дъх. След като беше започнал разказа, логично бе да го довърши. — В деня на погребението Евън ми изпрати съболезнованията си, за да зная, че той стои в дъното на всичко. Изпрати и цветя на гроба.

— Това е отвратително.

— Това е Евън. — Загледа я продължително. — Не бива да се заблуждаваш, Кристина. Евън Чедуик е социопат. Очарова с поведението си, красив е, общителен е. Знае как да накара хората да му повярват. После ги съсипва. Евън си разчисти сметките, ще ги разчистя и аз. Ще го тикна в затвора до края на живота му. Не се съмнявай.

— Не се съмнявам. Разбирам защо така настървено го преследваш. Бих ти помогнала, ако можеш.

— Щом сме тук, значи можеш да помогнеш.

Тя въздъхна.

— Изведнъж се оказах в центъра на събитията, нали?

— Да, и аз ненапразно изплюх камъчето. Сега е твой ред. Прехвърлих през ума си още веднъж случките на приема. Когато се появи в залата, веднага заговори с някакъв мъж. И с него разговаря най-дълго. Кой беше този човек?

Тя се замисли за миг.

— Майкъл Торанс, колекционер. Работя с него от няколко години.

— А познаваш ли го добре? Срецали ли сте се?

— Не, връзката ни беше само по телефона. Тази вечер се запознахме лично. Обикновено приемам предложенията му по телефона, както и на много други клиенти. Обичайна практика в моята работа.

Джей Ти се стегна, но не искаше да прави прибързани заключения. Евън можеше да се превъплъти, в когото си науми. Затова в момента щеше да си премълчи. Но след като Кристина до тази вечер не го е познавала лично, непременно трябваше да го провери.

— Да продължим с професор Кийтън.

— За него зная само, че допреди няколко години беше професор по история на изкуството в Калифорнийския университет. Както ми каза, сега работел в музей във Ванкувър. Но не спомена кой.

— Едва ли ще бъде трудно да го издирим. Какво друго ти каза?

— Попита ме дали не се притеснявам да нося диаманта заради проклятието.

— Така ли? — Това бе нещо ново за него. — Диамантът прокълнат ли е?

Кристина вдигна рамене.

— Като че ли само той смяташе така. Попитах Стефано Бенедети. Отвърна ми, че не знае подобно нещо. Трябва да призная, че историята на диаманта е малко мъглява. Камък с такава големина обикновено се придружава с досадно дълъг документ за собственост. Семейство Бенедети почти нищо не казаха, освен че го притежават от сто години и са го пазели в трезор.

Джей Ти внимателно я слушаше и почувства, че нещо я тревожи.

— Какво криеш? Изразът ти е особен.

— Не зная повече от това, което ти казах. Но се питам защо професор Кийтън спомена проклятие, а Бенедети нищо не знаят за него.

— Както изглежда, ще трябва да поговорим с професор Кийтън по няколко въпроса.

— Например какво е правил в моя кабинет — предложи тя и го погледна. — Дори в гъстия дим не може да се обърка дотам, че да се качва нагоре, вместо да слиза надолу. И все пак той е възрастен човек. Не е толкова пъргав, че да заложи димни бомби в лабиринта от вентилационни тръби.

— Така е, но представи си, че има съучастник, например Евън, дегизиран като стар и известен професор. Евън е на трийсет и две години и много го бива. — Замълча за малко, после добави: — Да оставим засега настрана тези догадки. Защо Кийтън е бил на приема? Как е успял да получи покана?

— Ако купува за музея, е включен в списъка на гостите.

— Не го ли съставяш ти?

— Участваме всички. Всеки отдел изпраща своите предложения. Утре няма да обявим на търг само бижута, а също и останалата част от колекцията, която включва картини и други предмети. Професор Кийтън не е в моя списък, но това не означава, че не е в списъка на някой друг.

— Щом не е от тук, тогава е отседнал в хотел. Ще го открия. Непременно трябва да разберем дали е онзи, за когото се представя. Защото, ако Кийтън е Евън, тогава си въввлечена в играта.

Това заключение накара Кристина да се намръщи:

— Започваш да ме плашиш.

— Дано съм те изплашил. Евън е причинил болка на много хора. Не искам и теб да нарани.

— Това означава ли, че вече не ме подозираш и не се съмняваш, че работя с него?

Той не отговори веднага, а когато забеляза нервното напрежение в очите ѝ, си напомни, че поведението ѝ през цялата вечер беше крайно подозрително. Това не можеше да пренебрегне.

— Мисля, че криеш нещо, Кристина — отговори той. — Също така си мисля, че си от онези жени, които вярват, че с всичко могат да се справят сами. Но положението е много по-сериозно, отколкото осъзнаваш. Навярно ти е необходима помощ... моята помощ.

— Значи отговорът ти е не, така ли? — попита тя остро с язвителен тон.

Разбираше, че отговорът му не ѝ допадна.

— Мнението ми не е нито крайно, нито окончателно. Познаваме се едва от няколко часа и досега те видях да се катериш по дърво, да нахлуваш в някаква къща, да затваряш сейф, веднага щом ме забеляза, да предупреждаваш някого, за да избяга. Не съмсем типични и обикновени действия, не си ли съгласна? А колкото до мен, никой не е въвн от подозрение, в това число и ти.

— Поне съм наясно.

— Има още нещо, за което съм любопитен — продължи той.

— Изглежда, любопитството ти няма край.

— Защо „Бъркли“? Защо не някоя от големите аукционни къщи? Защо семейство Бенедети избраха вашата къща, за да продава колекцията си? Забелязах охранителната ви система, можеше да е и по-надеждна.

— Тази тема обсъди с Ръсел Кинър. Сигурността не е в моите задължения. А колкото до това защо при нас... „Бъркли“ може да е по-малка аукционна къща и не толкова стара и известна, но ни приемат много добре. Имаме представителство в Европа и наш специалист е успял да спечели консигнацията за Бенедети. Сключени са всякакви споразумения за цени и проценти. Но тази информация не ми е известна. За подробностите говори с Алексис или Джеръми Кенсингтън, те са собствениците на „Бъркли“.

Джей Ти кимна. Беше интересно колко много неща каза, когато въпросът не я засягаше лично.

— Ще го имам предвид. След като не се занимаваш със сигурността и оценяването, какво по-точно вършиш?

— Аз съм шеф на отдела за скъпоценности, не само диаманти, но всякакъв вид скъпоценни камъни и бижута, които продаваме. Завършила съм история на изкуството и съм дипломирана специалистка по скъпоценни камъни.

— С други думи, умно момиче — рече замечтано той.

Кристина не беше само умна, беше и красива — наистина опасна комбинация.

— Точно така.

— Имаш ли си приятел? — Сам не разбра откъде се взе този въпрос.

Тя зяпна с ококорени от изненада очи.

— Каква връзка има това със случая?

Той трескаво затърси подходящ отговор.

— Чудех се доколко си уязвима пред прелъстител-измамник.

Тя се наежи.

— Както сам каза, умно момиче съм. Няма да лапна по фалшиви думи и външност.

— Не отговори на въпроса ми, Кристина.

Тя се облегна и скръсти ръце.

— Не е твоя работа, но ще ти отговоря: в момента нямам. Много съм заета. А ти? Имаш ли си приятелка?

— Не — отговори той кратко, съжالياвайки, че подхвана тази тема.

Слава богу, и тя като него не бе словоохотлива.

— Е, приключихме ли? — попита тя. — Вечерта беше дълга. Ще се прибирам.

— Не бързай. Така и не поговорихме за баща ти.

Тя изпъшка:

— Вече ти казах. Баща ми е невероятен човек. Отгледал ме е сам. Майка ми ме е изоставила, но той не. Живяхме само двамата. Той беше всичко за мен. Смятах го за най-умния човек на света.

Джей Ти долови промяната в гласа ѝ и се попита какво означава.

— А сега не смяташ ли така?

— Разбира се, да — отговори тя бързо.

Не беше особено убедителна. Не ѝ повярва. Имаше нещо между нея и баща ѝ.

— Още ли сте близки?

— Не както едно време. Баща ми се пенсионира и пътува много. Не се виждаме често.

— Струва ми се, че добре живее. Ожени ли се втори път?

— Той ми каза, че друга жена, освен майка ми не може да обича. Той е романтичен — добави и се усмихна уморено.

— Като дъщеря си.

— Не — отрече без колебание тя. — Трябва да бъде практична, в противен случай никога няма да оцелея. Баща ми потъваше в своите изследвания и губеше представа за времето. Разсеян професор, точно такъв беше. Но аз се грижех за него и той за мен. — Замлъкна внезапно, тъй като мобилният ѝ телефон прекъсна разговора им. — Ало. — Тя пребледня. — Да, добре — каза и затвори.

Кристина се стараяше да изглежда спокойна, докато прибираше телефона в чантата си, но Джей Ти виждаше колко е смутена.

— Кой се обади? — попита.

— Колега.

— Значи по работа.

— Да.

— Интересно, когато каза „ало“, пребледня.

— Просто съм изморена.

— Просто лъжеш... отново. Защо не ми се довериш, Кристина? Ако Евън те използва, ако те изнудва по някакъв начин, кажи ми. Мога да ти помогна.

Мина му през ума, че Евън може да изнудва баща ѝ. Слабото място на Кристина бе нейният баща, това разбра дотук за нея, а на него най-добре му беше известно, че когато ставаше въпрос за бащи, престъпникът знаеше точно как да нанесе удара.

Кристина сякаш се поколеба за секунда, после изправи рамене.

— Всичко е наред. Ако имам нужда от твоята помощ, ще ти я поискам. Но сега си отивам вкъщи.

* * *

След половин час Джей Ти влезе в стаята си в хотел „Холидей ин“ в центъра на града. Чувстваше се и изморен, и превъзбуден. Не биваше да пие трета чаша кафе. Но и без кофеина нямаше да може да заспи, тъй като най-различни мисли и образи се въртяха в главата му. Не само подигравателната усмивка на Евън, но и лицето на Кристина с нейните загадъчни зелени очи и нежни лъжливи устни.

Предчувствието му се изостри, когато си припомни как избягваше въпросите му. Пазеше някого, дали не беше Евън? Или баща си, което изглеждаше по-вероятно. Ако Евън я изнудваше, нямаше как да откаже. Положително защитаваше баща си. И той не би я обвинил за това.

Да беше защитил така баща си! Ако се бе отнесъл по-внимателно и по-деликатно, семейството му сигурно щеше да се запази. Баща му щеше да е жив. Майка му нямаше да чезне от скръб. А колкото до него... животът му вероятно щеше да бъде съвсем различен. След Евън всичко коренно се промени. Но нямаше място за спомени. Трябваше да се съсредоточи върху сегашните събития, а не върху миналото. Времето не можеше да върне.

Хвърли ключовете на масичката, извади лаптопа си и се настани на леглото. Докато чакаше да се заредят програмите, включи телевизора, прехвърли каналите и се спря на един спортен.

Интервюираха спортист, с когото бе играл в университета. Хенри Редикър беше футболна звезда, нападател в отбора, и бе направил кариера в „Ню Йорк Джетс“. В момента съобщаваше, че след единайсет години активна спортна дейност се оттегля.

Единайсет години! Джей Ти поклати глава. Не му се вярваше, че бяха минали толкова години, откакто се дипломира. Хенри постигна в живота онова, за което той бе подготвен и се очакваше от него, а баща му го желаше с цялото си сърце.

Замисли се за онези години, за безкрайните тренировки, за всичките вечери в парка, когато баща му му подаваше пасове, докато не се стъмнеше напълно.

В началото и двамата мечтаеха за едно и също, после се превърна във фикс идея, поне за баща му. Непрекъснато спореха разпалено какво да иска от себе си, какво да прави, как да действа. Беше разочаровал баща си толкова пъти, за него никога не беше достатъчно добър, дори когато даваше всичко от себе си. Но баща му поклащаше глава и му казваше, че може още повече. Понякога забравяха, че са баща и син, така силно се ненавиждаха. За съжаление болката от тези моменти не бе преминала.

Джей Ти въздъхна с безсилното желание да намери начин тези спомени да не го връхлитат. Неговата задача бе да залови Евън, ако не по друга причина, поне за да затръшне вратата към миналото си. Щом пъкнеше Евън зад решетките, никога повече нямаше да се връща към онези дни.

Прехвърляше каналите, докато не попадна на нощно комедийно шоу. Точно от това имаше нужда в момента. Беше свикнал със студентите, безлични хотелски стаи и с дългите самотни нощи по пътищата. Обикновено не му пукаше. Такава бе работата му, а в Лос Анджелис никой не го чакаше, нито пък се притесняваше къде е, така че животът му от тази гледна точка бе спокоен. Но по някаква причина тази вечер не го свърташе на едно място, чувстваше се обезсърчен.

Страшно неприятно му беше, когато не успяваше да проумее някаква ситуация или мотивите на човек, а Кристина беше точно такъв случай. Каза му точно толкова, колкото да подразни любопитството му. Поведението ѝ през последните осем часа го озадачи. Хареса я много, усложнение, без което можеше да мине.

Не искаше да се разделят и трябваше честно да си признае, че да я разпитва, не беше единственото му желание. Копнееше да я целуне, да изследва нежността на устните ѝ, да плъзне с ръце по съблазнителните извивки на тялото ѝ. Напомни си неумолимо, че макар и да бе красива и умна, беше и лъжкиня. Глупаво беше да се забърква с нея. Очевидно му липсваше човешка близост, нещо, което бе пренебрегвал през последните няколко години.

Не биваше да допуска това увлечение по Кристина, тъй като ако се поддадеше, незабавно щеше да налее вода в мелницата на Евън. Щеше да се възползва от жена и да заприлича на него. Щеше да се разсее, а това най-малко му трябваше.

Откъсна се от тези мисли и намери в компютъра досието на стария си приятел Ник. Беше събрал в хронологичен ред всички събития в най-големи подробности, откакто Евън се възползва от самоличността на Ник преди няколко месеца. Прегледа отново фактите и с изненада установи, че е пропуснал някои улики, които биха му помогнали евентуално да проумее замисъла на Евън или да откряне връзка към плановете му. На пръв поглед нямаше връзка между случая на Ник и Кайла и сегашния случай. При все това Джей Ти почувства, че нещо ги обединява. След поредната измама Евън обикновено се покриваше. Никога не се навърташе в същия град. Не обичаше да рискува и както Джей Ти подозираше, сигурно му доскучаваше. Така че се преместваше, но не и този път. Този път остави следа, съвсем умишлено. Искаше Джей Ти да не го изпуска от поглед. В такъв случай какво бе намислил сега?

Въпросът се завъртя в ума на Ти Джей с подлудяваща натрапчивост. Каква беше връзката?

Погледът му попадна на една постоянно повтаряща се дума в бележките — „италиански“. Последните афери на Евън бяха насочени само към италиански фамилии — Рики, Кармело, Деймън, Бландино. Ето че сега се интересуваше от търга за диаманта на още едно италианско семейство — семейство Бенедети. Те живееха във Флоренция, доколкото бе осведомен Джей Ти, и положително имаше някаква връзка между семействата, а пропускът му го вбесяваше. С изострени инстинкти усещаше, че има нещо, но какво не се досещаше.

Напрегна се, когато чу, че някой върви по коридора. Тежките стъпки заглъхнаха пред неговата врата. Грабна пистолета си и се

изправи. Видя на пода сгънат лист за писма. Явно някой го бе пъхнал под вратата. Не го взе, първо погледна през шпионката. Коридорът бе празен. Открехна вратата. Нямаше никого. Заклучи, взе листа и го разтвори. Отвътре изпадна цветна снимка на Кристина с черната рокля и искрящия на кожата ѝ жълт диамант, направена в момента на влизането ѝ в галерията. Обяснението гласеше: „Доста хубавичка е и е моя. Известно ти е, че не можеш да ме спреш. Защо изобщо се хабиш?“

Джей Ти изпъшка, завладян от чувство за безизходица. Доста послания от Евън бе видял и веднага позна почерка и подигравките му. Доставяше му удоволствие да си осигури вниманието на Джей Ти. Освен това очевидно възнамеряваше да използва Кристина. А тя дали знаеше? Доброволно ли му бе станала съучастничка? Улесняваше ли го? Гняв разтърси Джей Ти. Ако беше замесена, дълбоко щеше да съжалява.

Цяла минута премисля дали да се обади на Кристина, но после реши друго. Набра номера на своята асистентка Трейси Делгадо. С нея работеха от четири години и тя знаеше за Евън почти толкова, колкото и той. Тя сигурно спеше и щеше да го наругае, задето я събужда, но нямаше да бъде за пръв, нито за последен път. Трейси се обади с ядосан глас:

— Дано да е за нещо важно, Мак.

— Важно е. Трябва ми всичко, което изровиш за Кристина Алберти. О, и докато търсиш, провери и баща ѝ. Струва ми се, че се казва Маркъс Алберти.

— Кристина, записах. Онова пиленце от аукционната къща ли?

— Именно тя.

— За утре става ли? В момента имам малко работа.

Дочу мъжки глас и предположи, че хвана Трейси в много неудобен момент. Понякога забравяше, че другите хора си имат истински живот.

— Става. О, намери и професор Хауард Кийтън. Работи в музей във Ванкувър. Вероятно е отседнал в хотел в Сан Франциско.

— Само това ли знаеш?

— Засега да. Обади ми се утре, веднага щом си готова. Планът на Евън вече е в действие и не искам последен да разбере какъв е.

* * *

Когато Кристина влезе в малката лаборатория на първия етаж на аукционната къща „Бъркли“, където обикновено се оценяваха скъпоценните камъни, с ужас установи, че Дейвид Падлински се вглеждаше в диаманта на Бенедети през специалния микроскоп. Преди месец, след дипломирането си той бе постъпил на работа в „Бъркли“. Наближаваше трийсет години и приличаше повече на рок звезда, отколкото на историк. Носеше диамантена обица на едното ухо и дълга черна коса, която днес бе вързал на опашка. Половината му лице бе скрито от гъста брада и мустаци. Но не външният му вид я смути, а действията му.

— Какво правиш? — попита рязко тя.

— Приготвям ти микроскопа. — Той се изправи и я погледна с недоумение. — Защо, нещо нередно ли има?

Тя се поколеба, осъзнавайки, че в стаята има повече хора от обикновено. По принцип работеше сама в лабораторията или с Дейвид, но днес присъстваха и Алексис, и Стефано Бенедети, както и Джей Ти, който в момента поглъщаше всяка изречена дума от нея и Дейвид.

— Не, няма нищо нередно — отвърна.

— Ами аудиенцията? — промълви Дейвид, когато Кристина се приближи до работната маса.

Тя сви рамене.

— Всеки иска да се увери, че с диаманта всичко е наред.

— И защо да не е?

— Няма причина.

Той я погледна някак странно, но тя нямаше намерение да тълкува поведението му заради подозренията на Джей Ти. Придърпа високо столче, седна и нагласи микроскопа, за да изследва диаманта. Дейвид отвори в компютъра файла с дигиталното изображение на диаманта от различни ъгли. Щеше да сравни своите наблюдения с първоначалната оценка на сътрудника им във Флоренция.

Искаше първо да прегледа закопчалката на верижката. Постави колието под лещата. Закопчалката беше много стара, но не изглеждаше повредена или разхлабена. По всяка вероятност снощи не е била

закопчана добре. Помъчи се да си спомни кой я закопча. Толкова много хора имаше около нея — Алексис, Джеръми, Силвия... Да, Силвия беше. Ясно си спомни как завеждащата връзки с обществеността взе от Алексис колието и го закопча на врата ѝ.

— Е? — попита Джей Ти нетърпеливо. — Какво виждаш?

— Закопчалката изглежда здрава — промърмори тя.

— Тогава защо се е откопчала? — поинтересува се той и застана до нея.

Кристина едва се сдържа да не му каже да се отдръпне. Близостта му я разсейваше. Вдъхваше аромата на одеколона му, усещаше на тила си топлия му дъх. И защо трябваше да се залепи почти до нея? Наложил си да се концентрира върху заниманието си.

— Може да не е била закопчана правилно.

— Не си се досетила да накараш някого да провери — отбеляза Джей Ти.

Кристина премести камъка под лещата. По принцип провеждаше подробни изследвания, но сега нямаше време, освен за основните неща. В десет часа щяха да дойдат репортерът и фотографът. Разгледа внимателно основата на шлифования диамант, дебелината при обкова, шлифовката, симетрията, също така провери има ли следи от допълнителна намеса и синтетични елементи. После сравни данните с онези от първата оценка. Прегледа отново чистотата, прозрачността, теглото.

Всичко изглежда съвпадале... но нещо я тревожеше.

— Ще разрешите ли, синьорина? — попита Стефано.

Тя вдигна поглед и срещна горящите му от нетърпение очи. Зад него Алексис ѝ кимна и Кристина се отмести. Никой не заговори, докато той се взираше в диаманта. Кристина се притесни, тъй като Бенедети доста дълго разглежда камъка. Може да не го интересуваше историята му, но очевидно бе достатъчно добре образован как да оценява скъпоценност.

Най-после кимна и се отмести.

— Грация. — Обърна се към Алексис и помоли: — А сега бих искал да прегледаме цялата колекция.

Щом Алексис и Стефано излязоха, Кристина каза на Дейвид:

— Ти също си свободен. Аз ще довърша доклада си.

Той като че ли се разочарова.

— Наистина ли нямаш нужда от моята помощ?

— Не, благодаря. — Дейвид излезе и останаха сами с Джей Ти.
— Налага ли се да стоиш тук? Не следиш ли Майкъл Торанс или професор Кийтън?

— Работя по въпроса.

— Нима? И как работиш по въпроса, след като си с мен?

Той се усмихна.

— За това не се притеснявай. И престани да се опитваш да се отървеш от мен. Ще започна да се чудя защо искаш да останеш сама в лабораторията с диаманта.

— Пред вратата има двама пазачи, а друг изход няма.

— Забелязах.

Тя въздъхна.

— Чудесно, щом държиш да стоиш тук и да наблюдаваш, стой си. Но трябва да призная, че си представях живота на агентите от ФБР по-вълнуващ.

— Сарказмът ти няма да те избави от мен. Дебелокож съм. Е, този диамант наистина ли струва петнайсет милиона долара?

— Струва толкова, колкото платят за него.

— А ти очакваш ли горе-долу такава цена?

— Да. Оцветените диаманти са рядкост, особено с такава големина. А този е изключително ценен екземпляр.

— И си е стоял ей така сто години в някакъв семеен трезор!

— Да, доколкото зная.

— Като че ли ти се ще да разбереш нещо повече, преди да го продадеш. Има ли някаква опасност претенциите за собственост да са измамни?

— Не и в този случай. Бенедети предоставиха куп документи. — Погледна го право в очите. — Скандални случаи е имало, но в „Бъркли“ не са допускани. Нашата къща е с безукорна репутация и такава ще си остане.

Тя отново се вгледа през микроскопа. Искаше да се избави от всяко съмнение за автентичността на диаманта. Ако диамантът беше копие, в такъв случай това копие беше превъзходно, идеално дори в дефектите. Но нямаше ли някакъв пропуск? Сърцето ѝ се разтуптя.

Искаше да прочете още веднъж спецификацията. Трябваше да се взира в екрана на компютъра, после в микроскопа, но не

възнамеряваше да предизвика съмненията на Джей Ти. Ако намекнеше, че нещо не е наред с диаманта, той щеше първо нея да обвини. Щеше да предположи, че е направила размяна с професора. И преди всичко откриха папийонката на Кийтън в нейния кабинет. А той вече я подозираше, че е във връзка с Евън. Имаше нужда да помисли, да спечели малко време.

Може би грешеше. Възможно бе. Стефано Бенедети не забеляза нищо необичайно. Понякога дефектите се улавяха само при специални светлинни условия, особено минералните инклузии.

Можеше да отдели няколко минути да помисли. В света имаше само няколко души с умения да направят копие на диамант с такава големина. Кой знаеше как да открие тези хора? Веднага се сети за такъв човек. И бе сигурна точно как да го намери. Когато ѝ се обади снощи, ѝ каза къде да го търси. Но първо трябваше през следващия час да приспи съмненията на Джей Ти, че има нещо обезпокоително.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Идеално е — излъга тя. — Всичко е идеално.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Помоли я да се видят по обяд в зоологическата градина на Сан Франциско пред клетката на лъва. Кристина знаеше, че баща ѝ се увличаше от усещането за драматизъм в нелегалните срещи. В миналото двамата бяха разигравали много такива сценарии. Маркър Алберти обичаше действието, възбудата, напрегнатото очакване, интригата. Тя подозираше, че в своите представи той е повече Джеймс Бонд, отколкото учен историк. Бе прекарал живота си в изучаване на миналото, но през изминалите две десетилетия желанието му да стане нещо повече от пасивен наблюдател, го бе променило. Омръзна му само да чете за великите приключения; искаше и за себе си вълнуващи събития.

Тя не осъзнаваше колко далече ще го отведе това желание, а когато осъзна, бе твърде късно. Всичко започна така невинно, с искрен усет за справедливост. Баща ѝ бе обсебен от манията да избави света на изкуството от прегрешения. Вярваше, че откраднатите по време на войни и други размирици произведения на изкуството трябва да се върнат на истинските собственици. Целта бе похвална. Но дързостта му се превърна безочливост. Започна да извращава принципите, сам да краде ценни произведения от онези, които смятаха себе си за законни притежатели. В един момент загуби представа кое е правилно и кое погрешно, а тя се озова заедно с него в същата неясна, сива област.

Беше му съучастница в престъпленията, само че го проумя, когато вече бе много късно и близостта им взе да намалява. И през ум не ѝ бе минавало, че ще се отчуждят толкова много, както в момента. Никога не беше вярвала, че ще дойде ден, когато няма да иска да го види, няма да иска да споделя живота си с него, но този ден настъпи. Беше днес.

Защо се беше върнал в Сан Франциско? Обеща ѝ да стои далеч от нея, да урежда игрите си другаде. Какво се бе променило? Трябваше да разбере.

Кристина се спря пред входа на зоологическата градина и се озърна. Надяваше се, че никой, и особено Джей Ти, не я е проследил. Когато излезе от аукционната къща, агентът преглеждаше видеозаписите от охранителните камери, за да открият евентуално кой е хвърлил димните бомби. Поръча на Дейвид да му каже, ако пита за нея, че е отишла да обядва и ще се върне около два. Дано времето ѝ стигнеше да разговаря с баща си и да си изясни въпроса, дали по някакъв начин не е замесен в случая с диаманта.

Когато не видя подозрителни лица, влезе и си купи билет. Дечурлига се боричкаха около увеселителното влакче, с което щяха да обикалят градината. Ето я въртележката, на която много пъти се бе возила с баща си. Познатата музика я натъжи, почувства носталгия по онези щастливи и безгрижни дни. Беше длъжна да признае на баща си едно нещо: бе я дарил с весело детство. Роден учител, той искаше да я посвети във всичко. Насърчаваше я да учи упорито, да се интересува, да задава въпроси.

И сега любопитството ѝ бе насочено към него, с какво се занимава в момента и как ще ѝ се отрази то. Мина покрай жирафите, слоновете, пеещите птички, кряскащите маймуни, без да ги забелязва. Беше много неспокойна за бъдещето. С тежък труд бе изградила свой живот, след като преди пет години бе загубила всичко. Мисълта да започне отначало я ужасяваше.

Застана до парапета пред просторната клетка на лъвовете. Беше обяд, когато се случваше огромните хищници, да поспиват. Най-последно видя един лъв, полегнал в храсталака. Той вдигна глава, като че ли учуден кой дръзва да го смущава, после отново се сниши, с отворени очи, готов всеки миг да скочи. Сетивата му бяха изострени докрай. Точно по същия начин се чувстваше в присъствието на баща си — не смееше да се отпусне за секунда.

А този лъв зад решетки все пак не всяваше страх. Струваше ѝ се неоправдано такива благородни създания да се държат в клетка. Нямах ли да са по-щастливи, ако тичаха на свобода? Не им ли беше мястото сред дивата природа?

Усмихна се. Може би не беше много по-различна от баща си, както ѝ се искаше да бъде. Да освободи лъвовете беше мечта за Маркърс Алберти и още един пример за неговия романтичен и непрактичен ум.

Космите на тила ѝ настръхнаха. До нейната сянка на земята се издължи още една. Обърна глава. До нея бе застанал мъж с широкопола шапка и бежов шлифер, слънчеви очила криеха очите му, фигурата му беше небрежно отпусната. Изглеждаше като всеки турист, но когато я погледна със своята усмивка, стаи дъх.

Маркът свали слънчевите очила и тя видя тъмнокафявите му очи. Миглите му бяха абсурдно дълги, за което много му завиждаше. Без съмнение баща ѝ бе красив мъж, от онези, които се усмихват и с очите, и с устните. Слепоочията му се бяха прошарили, а по лицето му имаше няколко нови бръчици, но това бе съвсем естествено, след като беше прехвърлил шейсетте. Беше си останал безразсъден, оптимист и мечтател. Похвално ли бе това или тъпо?

— Как е милото ми момиче? — Той разтвори ръце и тя едва не се хвърли да го прегърне силно както преди. Дъщерята се отдръпна и очите му се изпълниха с разочарование. Ръцете му увиснаха и той ги пъкна в джобовете. — Не се ли радваш да ме видиш?

— Нима трябва? Какво става, татко? Защо е тази тайна среща?

— Тревожа се за теб, Кристина. — Изразът му беше мрачен, угрижен.

— Как е възможно да се тревожиш за мен? Повече от година не сме се виждали, а три месеци не сме се и чували. Не знаеш как върви животът ми, нали?

— Стоя настрана, защото ти ме помоли, не е ли така?

— Да, аз те помолих — призна тя. — И съм смутена, че се появяваш точно когато в „Бъркли“ се подготвя търг за много скъп диамант.

— Затова се върнах — отвърна той. Откровеността му я шокира и отчая.

— О, татко!

— Не бъди предубедена. Дойдох да те предупредя, Кристина. Диамантът е опасен. Прокълнат е.

Думите на баща ѝ повтаряха разговора ѝ с професор Кийтън. Да не би да се бяха съюзили?

— Вчера чух същото от твоя стар приятел професор Кийтън. Спомняш ли си го? Беше поканен на приема.

— Да, разбира се, спомням си Хауард. Той ли ти каза за проклятието на диаманта?

— Само го спомена. Но когато попитах господин Бенедети, той отрече да има подобно нещо.

Баща ѝ стисна устни.

— Лъже. Виторио Бенедети иска да се отърве от диаманта, да спаси семейството си от проклятието. Затова продава камъка, затова не го иска.

Думите му я разтревожиха, но реши да не им обръща внимание.

— Дори да съществува проклятие, то не би имало нищо общо с мен. Нямам намерение да купувам диаманта.

— Но си го докосвала, носила си го. Страхувам се за теб, Кристина, страхувам се, че проклятието ще се стовари върху теб. Не желая повече да се доближаваш до него.

— Ще трябва да ми разкажеш подробности, ако искаш да те разбере.

— Доброто срещу злото, двете страни на скъпоценния камък, Кристина. На полагащото му се място дарява голяма сполука. Изтръгнат от това място, разяжда със зло всички, които ламтят за него.

Въпреки твърдото си решение да не му вярва, я полазиха тръпки. Баща ѝ определено имаше нюх към драматичното.

— Не докосвай отново диаманта — продължи той. — Обади се, че си болна. Нека някой друг да проведе търга. Стой далеч от „Бъркли“, докато диамантът не се махне оттам.

— Знаеш, че не мога да го направя. Това е моята работа.

Той поклати глава огорчено.

— Не проумявам как е възможно да работиш в аукционна къща, как е възможно да продаваш безценни произведения на изкуството, като че ли са обувки или тоалетна хартия. Научих те да почиташ миналото, а не да печелиш от него. Този диамант принадлежи на Италия.

— Този диамант принадлежи на семейство Бенедети и те са свободни да го продадат, на когото поискат. Не омаловажавам миналото. Работя в компания, която дава възможност на обикновени хора да се докоснат до изключителни шедьоври. Не мога да разбера защо отричаш това. — Укорите му я попариха не само защото оскърби работата ѝ, но и защото я накара да се съмнява в себе си. Търсенето само на изгода в нейния бранш понякога я дразнеше. От време на време се случваше да се свие от страх, когато някоя красива ваза или

картина отиваха в ръцете на човек, който иска да ги притежава, защото е богат, а не защото красотата им го радва. Но коя бе тя, та да съди мотивите на хората? Това определено не влизаше в служебните ѝ задължения. — Трябва да се връщам на работа.

— Виторио Бенедети е откраднал диаманта, Кристина.

Гласът му бе развълнуван, погледът — решителен. Би му повярвала, но как?

— На теб все кражби ти се привиждат.

— Познавам го, Кристина. Запознах се с Виторио преди много години.

— Необходимо ми е доста повече от твоята дума. Имаш ли някакво доказателство?

— Нима моята дума не е достатъчна за теб... моята дъщеря?

— Точно заради това не е, татко. — Погледна го искрено право в очите. — Вече не съм малко момиченце, което да омаеш с твоите фокуси. Зная какъв си и на какво си способен.

— Не мисля, че знаеш, и това ме натъжава.

— Е, и ти помрачи някои от моите дни. Къде се дяна бащиният ти инстинкт, когато ме изхвърлиха от музея. Не разбираш защо работя в аукционна къща. Защото в нито един музей не ме искат на работа и минаха две години, преди да се добера до това място в „Бъркли“. И всичко заради твоята смехотворна фикс идея.

Маркът тежко въздъхна.

— Съжалявам за онзи инцидент. Оставих погрешно впечатление.

— Винаги е погрешно. — Тя замълча, за да му зададе въпроса, който я измъчваше от два часа: — Искам да те попитам нещо. Кой притежава такива умения, че да направи копие на диамант като този на Бенедети.

Той присви очи.

— Защо се интересуваш? Да не би камъкът да е фалшив?

— Когато тази сутрин разглеждах диаманта, данните не отговаряха напълно на оценителния доклад, направен миналия месец във Флоренция. Там са описани малки минерални инклузии с форма на сърце. Не ги видях.

— Минералните инклузии се забелязват под определен ъгъл.

— Зная. Искам да ми кажеш дали имам копие на диаманта, или е истинският.

— Твърде много въпроси, Кристина.

— Снощи някой пусна димни бомби в „Бъркли“ и предизвика голяма суматоха. Аз бях с диаманта и той се изплъзна от врата ми за част от секундата. — Направи пауза, после продължи: — В този момент разговарях с професор Кийтън, твоя стар познат. Съучастници ли сте, татко? Не е ли подменил по някакъв начин диаманта и след това да ти го е дал?

— Затова ли отиде в къщата ми снощи? — попита той.

— Да, исках да проверя дали диамантът не е в сейфа — призна тя. — И освен това мисля, че те видях да излизаш от „Бъркли“. Там ли беше?

— Не беше сама — каза той, пренебрегвайки втората част от въпроса ѝ.

— Не, не бях сама.

— Кой беше с теб?

— О, само един специален агент от ФБР на име Джей Ти Макинтайър, който между другото сега е крайно подозрителен към мен и ще ни провери до девето коляно, преди да свърши денят. Трябва да се махнеш, татко, бягай надалеч... много надалеч. Но преди това ми върни истинския диамант, ако е у теб.

— Хрумвала ли ти е мисълта, че диамантът в някакъв момент може да е подменен, например от самите Бенедети? Помисли върху тази възможност, Кристина. Показват на вашия оценител истинския камък, после изпращат в „Бъркли“ фалшивия. И ти намекна, че не си сигурна дали диамантът е истинският, или е копие.

— Не, не съм сигурна. Но защо Бенедети ще се опитват да продават фалшив диамант?

— Ще бъде трудно да се проследи камъкът до тях. Ако някой разбере, ще обвини „Бъркли“.

— Значи мен — промълви тя.

Капан ли ѝ бяха заложили? Такъв ли бе случаят?

— Другата възможност е оценителят във Флоренция да е допуснал грешка в доклада си. Много е трудно да се направи копие на цялото колие, особено на такова, което никой не е виждал. Само човек, който дълго го е наблюдавал, би могъл да изработи копие.

Същите доводи сподели с Джей Ти. Вероятно баща ѝ имаше право. Трябваше да се консултира с оценителя във Флоренция, да

обсъдят дефектите, инклузиите.

Може би един от двамата е направил грешка. Пък и тя не бе имала време да проучи камъка, особено когато Джей Ти надничаше над рамото ѝ. Може би всичките му приказки за крадци и измамници я объркаха.

— Ако има и най-малка възможност диамантът да е копие, причината да не се занимаваш с него е още по-сериозна, Кристина — държеше на своето баща ѝ. — Поучи се от моите грешки. Не взимай работата толкова присърце, тъй като ще изглежда, че си замесена.

— В музея не изглеждаше, като че ли си замесен, татко. Ти беше замесен.

Той махна презрително с ръка.

— Това е минало. Важното е, че те обичам и се тревожа за теб. Обади се, че си болна. Стой си вкъщи. Измисли някакво извинение.

— Не мога. Налага се да установя дали диамантът е фалшив и ако е, няма да разреша „Бъркли“ да продава фалшив скъпоценен камък. Това ще съсипе компанията, ще съсипе и мен.

Той се намръщи недоволено, поглаждайки страната си.

— Добре. Бих могъл да помогна. Познавам... някои хора. Ще проверя дали има слухове за изработването на копие. Разполагаме ли поне с малко време?

Тя се колебаеше, тъй като не бе сигурна дали иска помощта му, но пък какво друго ѝ оставаше?

— Търгът е утре по обяд. Трябва да взема решение рано сутринта.

— Можеш да отмениш продажбата и в последния момент.

— Трябва да посоча причини защо не съм я отменила днес.

— Не си била сигурна. Било е необходимо още веднъж да го огледаш, което е самата истина. Зная, че си падаш много по истината — прибави той и се подсмихна. — Мисля, че наддавам за теб.

Сърдечната му усмивка я размекна. С него винаги се получаваше едно и също. Държеше се така, че тя забравяше изключително сериозните причини да му бъде ядосана. В много отношения баща ѝ приличаше на малко непослушно дете, същински Питър Пан, за когото животът бе една голяма игра, а светът — огромен стадион.

— Трябва да се връщам на работа.

— Добре. Ще те потърся — каза той. — И стой по-далеч от онзи от ФБР.

— Бих искала, повярвай ми, но той сякаш е закопчан за мен. Слава богу, изглежда подозира, че някой си Евън Чедуик се опитва да открадне диаманта. Не очаквам да си чувал за него.

Той поклати глава.

— Не, не съм, но не познавам всички крадци на света.

— Само повечето от тях — допълни дъщеря му.

— Прекалено много залагаш на мен. — Той замълча и в кафявите му очи се промъкна странен израз. — Не бях осъзнал колко си пораснала. Толкова си красива. Заприличала си... съвсем на майка си — прибави пресипнало.

Дъхът ѝ секна.

— Така ли?

Досега никога не го бе казвал. Той кимна бавно.

— Да, и нали знаеш, че ще направя всичко възможно да те защитя?

— Да не намекваш нещо?

Баща ѝ се наведе и я целуна по страната. После си сложи слънчевите очила и си тръгна.

Кристина се подпря на парапета пред нея и пое глътка въздух. От една страна, се успокои, но пък от друга, се разтревожи. Баща ѝ сметна за необходимо да каже, че ще направи всичко възможно да я защити, като че ли се страхуваше от някаква опасност, надвиснала над нея. Защо? Само проклятието ли го тревожеше? Почуди се дали не сгреша, като му довери своите притеснения за диаманта. Той изобщо не я спаси от подозренията ѝ, напротив, още повече я притесни.

* * *

Евън Чедуик вървеше по коридорите на аукционната къща „Бъркли“, сякаш бе господарят тук. Така добре се бе дегизирал, че никой не се усъмни. Бе спечелил доверието им. И съвсем скоро щеше да спечели техния диамант. Както минаваше покрай заседателната зала, зърна Джей Ти да говори по мобилния си телефон. Не можа да се сдържи да не се подсмихне. Изпитваше огромно удоволствие, когато

Джей Ти бе наоколо в абсолютно неведение. Всъщност преди малко двамата разговаряха. Макинтайър гледаше право в него, но виждаше непознат. Забавляваше се да наблюдава как агентът е във вихъра си. Също така го забавляваше хрумването на Джей Ти, че Кристина е негова пионка. Е, тя наистина беше, но не както той си мислеше. За Кристина Алберти имаше планове, много големи планове, и каквото и да направеше Джей Ти, нямаше да го спре.

Безгрижно се понесе към стълбите и заслиза към първия етаж. Когато излезе навън, забеляза лимузината, паркирана съвсем близо. Тази жена нямаше представа от дискретност, мислеше си той раздражено. Подмина бавно дългия бял автомобил и шофьора, който му държеше вратата, за да се качи. Зърна изненаданото лице на човека, но продължи по пътя си. Бяха твърде близо до „Бъркли“ за подобна среща.

След една пресечка зави зад ъгъла и се смеси с тълпата туристи и служители, които бяха в обедна почивка. Малко по-нататък лимузината спря до бордюра. Евън отвори вратата и се качи. Настани се удобно на елегантната кожена седалка, без да си дава труд да погледне жената.

— Мътните те взели, Евън — просъска тя. — Как се осмеляваш да ме пренебрегваш по този начин?

— Казах ти, че аз ще ти се обадя, когато сметна за необходимо.

— В момента за мен е необходимо да говоря с теб — каза тя. — Погледни ме.

Изкушаваше се да не ѝ се подчини само защото обичаше да я озлобява, но засега щеше да я остави да си въобразява, че владее положението. Планът може и да беше нейн, но изпълнението бе негово. Щеше да си свърши работата.

Не бързаше да я погледне. Когато най-сетне се обърна към нея, видя как изопнатата кожа над скулите ѝ потрепва от гняв. Беше много кльощава и изглеждаше на около четирийсет, може би малко повече. Да се каже със сигурност бе невъзможно. Беше си правила поне три пластични операции. Нищо у нея не беше естествено, от уголемените гърди до свежите устни и правия нос. Беше толкова фалшива, колкото и той, а очите ѝ блестяха със същия бяс, както на майка му точно преди да изперка и да се опита да го убие. Надяваше се тя да не повтори грешката на неговата майка.

— Тази вечер има официална вечеря — каза тя. — Ти си поканен.

— Разбира се. Уредих го.

— Искам да се отървеш от онзи агент от ФБР.

— Защо?

— Защо ли? Защото е от федералните и ще оплеска работата.

— И преди се опита.

— И те вкара зад решетките — припомни му тя.

— Но не за дълго.

— Отмъщавай на приятелчетата си, когато имаш свободно време. Не желая да ми се пречка.

Евън сви рамене.

— Когато му дойде времето, ще изчезне.

Тя поклати глава, а от раздражение по лицето ѝ се появиха дори бръчки.

— Това не ме задоволява. Не мога да рискувам. Толкова сме близо. Искам свършена работа.

Обичаше да я изкарва от кожата. Отчаяните хора вярваха в онова, което на тях им се искаше, и виждаха, каквото желаеха да видят — идеалните жертви. Тази жена си въобразяваше, че тя командва. Дълбоко се заблуждаваше.

— Утре ще бъде свършена.

Очите ѝ станаха студени.

— Ако утре не получа, каквото се полага, ти повече няма да ми бъдеш полезен.

Той не се обезпокои с обяснения, че много по-скоро от утре нямаше да има полза от нея.

* * *

— Къде се изгуби? — попита Джей Ти, влизайки след Кристина в кабинета ѝ.

Не му се понрави начинът, по който избягваше погледа му. Обедът ѝ продължи доста дълго и той още се ругаеше, че я изпусна. Тя не спомена за намеренията си, когато преди няколко часа я остави да разговаря с журналистите.

— Обядвах — отговори тя, като се настаняваше на бюрото си. — Трябва да се обадя на няколко души по телефона. Имаш ли нещо против?

— И не си ли любопитна да разбереш дали съм открил нещо за димните бомби? — поинтересува се той и седна срещу нея.

— Разбра ли?

— Закъсна малко с въпроса.

— Вече ти обясних. Сигурността не влиза в моите задължения. И след като диамантът сега е в безопасност, оставям на теб и на другите да се погрижите за злосторника с димните бомби.

С вид на зает човек тя се зарови в документите върху бюрото ѝ. Безмълвната покана да си върви, му стана ясна. Сега знаеше доста повече за нея, отколкото снощи. Асистентката му Трейси се потруди както обикновено.

Кристина мълчеше. Най-накрая го погледна.

— Нещо друго интересува ли те?

— Да. Интересувам се къде е баща ти в момента и къде е бил снощи?

— Казах ти, че много пътува. Не зная къде е.

— Лъжеш.

Той се облегна и вдигна крака върху бюрото ѝ, за да я ядоса.

— Какво си въобразяваш?

— Хей, настанявам се удобно. Както изглежда, ще останем дълго тук, ако продължиш да извърташ.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Защо не започнем с факта, че баща ти е крадец?

Тя преглътна мъчително и облиза устните си.

— Доказателства не бяха открити.

— Но ти не го отричаш. — Той свали краката си. Подпря се на бюрото и я загледа сериозно.

— Носеха се най-различни слухове за баща ми, но дълбоко в душата си той е добър човек и никога не би ме наранил, като открадне нещо, за която отговарям.

— Освен ако не действате заедно както преди — подсказа Джей Ти. — Доколкото разбрах, работели сте в един и същи музей и по едно и също време са ви уволнили, веднага след изчезването на много ценни експонати. Стана ми любопитно.

— Нима? Станало ти е любопитно ли? Баща ми бе обвинен в кражба и ти се чудиш дали крушата не е паднала по-далеч от дървото. Това ли искаш да ми кажеш? — озъби му се тя с пламнал от гняв поглед. — Възползваш се от предишни обвинения срещу баща ми, за да намекнеш, че преследвам нещо сега в съучастие с баща ми, човек, когото никога не си виждал.

— Ако си била невинна за престъпление в музея, защо не си се борила за работата си? — попита той. — Останах с впечатление, че не се предаваш лесно.

— Оттогава закоравях. Не ми хареса начинът, по който се отнесоха с баща ми и с мен. Беше по-разумно да се преместя.

— А годеникът ти не те ли помоли да останеш?

Тя се стресна от изненада и сви вежди.

— Откъде научи за Пол?

— Обадох се тук-там. Говорих с хора от музея. Казаха ми, че си била сгодена за помощник-уредника Пол Майкълс, докато той не предал баща ти на полицията.

— След като знаеш вече всичко, защо ме питаш?

— Предположих, че може би ще искаш да ми кажеш твоята версия.

— Аз нямам версия. Бяхме сгодени. Скъсахме. Толкова по въпроса.

— Пол сподели, че си способна на всичко за баща си и че той е единственият мъж на света, когото обичаш.

Очите ѝ помръкнаха от грубите думи. Джей Ти леко се разкая заради своята безцеремонност. Но трябваше да изкопчи истината, да открие начин как да проникне през защитата, с която Кристина се бе обградила.

— Съжалявам, че се е почувствал по този начин — тихо промълви тя. — Не ме разбра тогава, няма да ме разбере и сега.

— А не допускаш ли, че те е разбрал, че има право.

Тя сви рамене.

— Можеш да си мислиш каквото искаш. Не си присъствал. Не ме познаваш. Никого от нас не познаваш.

— Онова, което искам да знам, е къде е баща ти?

— Имаш по-големи възможности от мен да го намериш. Както видяхме, не ти липсват източници на информация.

— О, аз ще го открия. Но ми хрумна, че може би ще пожелаеш да помогнеш да се изчисти името му, преди да се разровя още повече.

— Да се изчисти името му! От какво? — отвърна предизвикателно тя. — Баща ми нищо осъдително не е направил.

— Откъде би могла да знаеш, след като нито си го виждала напоследък, нито си говорила с него?

Тя се обърна и каза:

— Зная, каквото зная.

— Е, това ме убеди — рече провлечено той.

— Никак не ме интересува дали те е убедило или не. Имам работа. Напусни кабинета ми.

Той се усмихна на тази заповед. Дори когато ѝ се налагаше да бъде груба, запазваше учтиво приличие.

Изненада се, че не прибави „моля“. Може да беше лъжкиня, дори крадла, но бе добре възпитана. Реши да смени темата:

— Преди да си тръгна, не искаш ли да разбереш какво си говорихме с Майкъл Торанс?

Тя леко се отпусна. Явно не покровителстваше Майкъл Торанс.

— Доколкото виждам, той не е онзи, когото търсиш.

— Така мисля. Стоях срещу него на не повече от метър и половина. Ако сме лице в лице, Евън няма как да ме изиграе. Надълго и нашироко ми разправя за колекцията си от живопис и да си кажа право, отегчи ме до смърт. Картините му ми се сториха твърде наивни, като че ли рисувани от петгодишно дете.

Този коментар я разсмя.

— Майкъл има еkleктичен вкус, но обожава своята колекция. Има също доста значителна сбирка от диаманти.

— За нея също ми говори. Каза, че диамантът е като магнит за мацките.

— Съмнявам се, че се е изразил по този начин. Много по-изтънчен е.

— Всъщност падаш ли си по прекалено изтънчените му маниери? Той е голям образ. Не мога да повярвам, че не те е свалял.

— Опитваше се да флиртува по телефона, до снощи не се познавахме лично.

— Ами на твое място щях да стоя по-далеч от него. Смята, че си страшно секси.

По страните ѝ изби руменина. Изглеждаше смутена и дори леко изненадана от неговата забележка.

— Не знаеш ли, че си секси? — попита той, а въпросът му се изплъзна, преди да се усети.

— Не съм се замисляла — отговори тя и се засуети наново с книгата върху бюрото си.

Скромността ѝ бе обезоръжаваща. Повечето жени, които познаваше, прекарваха толкова много време пред огледалото, че бяха абсолютно наясно колко привлекателни са. Но Кристина не приличаше на тези жени. И с всяка изминала минута това ставаше все по-очевидно.

— Има и още нещо — продължи той. — Професор Кийтън не е преспал снощи в нито един от хотелите в града. От музея във Ванкувър съобщиха, че си е взел годишната отпуска, което за мен е твърде подозрително. Ако не е на работа, защо е тук? И къде е отседнал?

— Може би у приятели или в хотел от другата страна на залива — предположи тя.

— Колегата ми проверява, но има нещо странно около този човек. Ако се появи отнякъде, или ти се обади, трябва на всяка цена да ме уведомиш.

— Разбира се. А сега наистина имам работа. — Тя набра вътрешния служебен номер. Сви вежди озадачено, когато не получи отговор. — Чудя се къде е Дейвид. Искам да ми помогне.

— Твоят асистент ли? Позьорът с обицата ли?

— Виждал ли си го?

Джей Ти кимна.

— Ами да. Някаква репортерка довтаса, когато ти отиде да обядваш, и Дейвид се изфука, като ѝ показа диаманта.

— Какво е направил? И защо? — попита тя видимо притеснена.

— Каза, че по принцип те замества. Има ли проблем?

Веднага му стана ясно, че има, но Кристина едва ли би признала, което го наведе на още въпроси. Защо ѝ бе неприятно Дейвид да се занимава с диаманта?

— Не искам да рискуваме отново — отговори уклончиво тя, избягвайки погледа му. — Щом не е в трезора, вероятността да бъде откраднат се увеличава. — Не мога да повярвам, че Алексис е разрешила. Или пък Ръсел.

— И тримата наблюдавахме — отбеляза Джей Ти. — Всичко беше наред. Дейвид е интелигентен, с много широки познания. Разглеждаше го също като теб, въпреки че според мен преигра. Когато взе скъпоценния камък, приличаше на девственица, която за пръв път ще прави любов. — Замълча, тъй като лицето ѝ се изопна. — Добре, какво има, Кристина? Доколкото си спомням, каза, че вярваш на всеки един в „Бъркли“. Има ли нещо около Дейвид Падлински, което трябва да зная?

Тя се позамисли и поклати глава.

— Струва ми се, че няма. И преди е представял експонати пред журналисти. Само се чудя защо не ме предупреди, че ще показва диаманта.

— Обясни, че не е успял да се свърже с теб.

— Мобилният ми телефон беше у мен.

— Откога Дейвид работи тук? — попита Джей Ти.

— От около месец. Назначен е на половин работен ден, последна година студент е. — Тя въздъхна. — Не е постъпил нередно и не бих искала да ме разбереш погрешно. Той е добро момче, само понякога е прекалено амбициозен.

— Диша ти във врата, а?

— Не се страхувам, че ще ме измести. Има още много да учи, за да придобие моята квалификация. Макар че трябва да призная, че много го бива да изнамира подходящи хора. Изглежда, изпълнява всички капризи на Алексис. Според мен тя си пада по рок звезди, както се докарва той.

Той се подсмихна. Въпреки твърдението ѝ, че Дейвид не я притеснява, Кристина усещаше принудата винаги да бъде една крачка пред своя асистент.

— Дейвид поканен ли е на приема у госпожа Кенсингтън тази вечер?

— Не е, разбира се.

— Жалко. Бих искал да поговоря още малко с него.

— И ти не си поканен на вечерята у Алексис — отсече тя с категоричен тон. — Приемът е само за важните персони в „Бъркли“ и за някои от основните участници в утрешния търг. Диамантът няма да бъде там.

— Но играчите ще бъдат. Ако Евън ви е оплел, ще бъде на приема, което означава, че без мен няма да мине.

— Алексис няма да ти даде покана.

— Вече ми даде — усмихна се той, наслаждавайки се на характерния навик на Кристина да свива вежди, когато е ядосана. — Какво те притеснява? Когато пожелае, съм много чаровен.

— Можеш да ме изложиш.

— Е, не си ме виждала още в най-добрата ми форма. — Стана и се запъти към вратата. — Довечера ще те взема. Ще отидем заедно. Облечи си нещо секси. Снощи приличаше на римска богиня и много те харесах.

Тя зяпна от изумление.

— Нима ти ще ми казваш какво да облека! Още повече, че няма да отида с теб на приема. Аз дори не те харесвам.

— Не ми пука дали ме харесваш, но ще отидем заедно.

— Ти си полудял.

— Аз не съм, но Евън е. — Престана да се усмихва, когато добави: — Снощи под вратата на стаята ми в хотела бе пхнатата една снимка. Интересува ли те какво представляваше? — Без да дочака отговор, продължи — Беше снимана на приема, а надписът бе следният: „Доста хубавичка е и е моя. Евън.“

Тя го погледна ужасено.

— Не може да бъде.

— Може. — Позамълча, за да стигне смисълът на думите до съзнанието ѝ, и с много сериозен тон добави:

— Евън иска нещо от теб, Кристина, но няма да го получи, поне докато съм до теб. Ще те взема в седем.

ПЕТА ГЛАВА

Евън се взираше в Джени Гренвил през витрината на козметичния ѝ салон в Ное Вали, квартал в южната част на Сан Франциско, където имаше много книжарници, барчета, кръчмички и магазини за облекло. Джени издихваше дългата руса коса на някаква млада жена. Работеше прекалено много. Преумората ѝ личеше по отпуснатите рамене, по кичурите кестенява коса, измъкнали се от опашката ѝ. Изглеждаше слабичка, похабена, възрастна за своите двайсет и осем години. Но всичко това скоро щеше да се промени. Плановете му за Джени бяха грандиозни. Много скоро щеше да разбере, че той е нейната съдба, нейната сродна душа, мъжът, с когото щеше да се обвърже завинаги.

Дванайсет години не бяха малко, за да си намери друг, ако бе пожелала. Но повече от очевидно бе, че не желае друг. За нея той беше единственият мъж на света. Призна му го, когато се запознаха в университета и щеше пак да му го каже... съвсем скоро. Щяха да си имат детето, което очакваха някога. Ще живеят в голяма къща. Тя ще носи неговата брачна халка и ще го нарича свой съпруг. Никога повече нямаше да работи, защото той ще се грижи за нея и ще я пази. А тя ще го обожава, ще го цени, ще го гледа с възхита и гордост. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Джени вдигна глава и го видя през витрината. Замръзна, четката падна от ръката ѝ. Жената, изглежда, ѝ каза нещо, защото тя се раздвижи, взе друга четка и продължи да оформя прическата ѝ. Но от резките ѝ движения заключи, че е смутена. Много добре. Необходимо бе да я раздруса, за да я изтръгне от досадното еднообразие на всекидневието, което сама си бе навлякла. Този живот не бе за нея. Много скоро щеше да я накара да го осъзнае.

Отдръпна се от витрината и се облегна на стената. Нахлупи още по-ниско черната си скиорска шапка. Не искаше да възбужда въпроси за косата си. Без грима и контактните лещи приличаше отново на себе

си, поне донякъде, особено на мъждивата улична светлина. Беше се преоблякъл след разговора. Предстоеше му прием.

Запали цигара и дръпна жадно няколко пъти. Щеше да излезе, най-малкото, за да види дали си е отишъл.

След десет минути вратата на салона се отвори. Излезе блондинката, която прокара пръсти през косата си, минавайки покрай него.

Хвърли фасата на земята. Вратата отново се отвори. С джинсите с протъркани колена и розовата тениска, тя наистина беше най-красивата жена, която познаваше. Но копнееше да я види с вечерна рокля, със скъпоценни обици, полюляващи се като капки на ушите ѝ, с обувки с високи тънки токчета, а великолепните ѝ крака да се мяркат през сексапилна цепка. Ще бъде негова... цялата негова.

Тръгна към него и го погледна предпазливо.

— Мислех, че си напуснал града.

— Без да се сбогувам ли? Никога не бих постъпил така. С теб имаме недовършени дела.

— Не, нямаме. Ти рани брат ми. Това не мога да ти простя.

Той не обърна внимание на нейното огорчение.

— Ник не ме засяга. Ще говорим за нас.

— Евън, моля те...

— Двамата с теб сме предопределени един за друг, сладка Джени, и много скоро ще бъдем заедно. Ще ти дам всичко, за което си мечтала, и повече.

— Мечтая да ме оставиш на мира — отвърна тя, като вдигна ръка, сякаш можеше да го спре да нахлуе отново в живота ѝ с този безсилен жест. — Само това искам. Не идвай тук. Не ми се обаждай. Изчезни. Живей своя живот и не ми пречи аз да живея своя.

— Ти нямаш предвид това, Джени — усмихна се той. — Знам, че се страхуваш, но аз ще се грижа за теб. Ще ти дам по-добър живот.

— Евън, необходима ти е медицинска помощ. Нещо не е наред с теб.

Кръвта му кипна от ярост. Не и неговата Джени. Тя нямаше право да го критикува. Това не можеше да понесе. Образът ѝ се размаза и във въображението му се препокри с образа на една друга жена, която му повтаряше безспир какво противно лайно е. Не

желаеше да я слуша. Тя трябваше да млъкне. Стисна Джени за ръката и силно я разтърси.

— Да не си посмяла да го кажеш пак. Чу ли? Да не си посмяла!

Тя настръхна и се опита да се отскубне.

— Пусни ме. Боли ме! Евън, пусни ме!

Гласът ѝ го отрезви. Той погледна ръката си, стиснала нейната, и бавно разтвори пръсти. Когато срещна погледа ѝ, видя страх в очите ѝ. Беше я изплашил.

— Извинявай. Не исках да те нараня.

— Точно както всеки, когото обичам. Защиитавах те, Евън, много дълго. Вярвах ти, но всичко свърши. Махни се. Иди да живееш другаде.

— Ти се тревожиш за мен — отбеляза той и потръпна от удоволствие при тази мисъл. — Знаех си, че ме обичаш.

Тя поклати обезсърчено глава.

— Защо си още тук, в Сан Франциско? Не знаеш ли, че полицията и ФБР те издирват? Какво правиш?

— Довършвам започнатото и се грижа за бъдещето ни. Ти, Джени, не знаеш колко съм велик в занаята си, но ще видиш. Мога да бъда какъвто пожелаеш. Мога да ти поднеса света на сребърен поднос... нека да е диамантен. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам, но ще дойда пак.

— Ще кажа на Джей Ти, че си бил тук.

Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. Отне девствеността ѝ много отдавна. Съвсем скоро щеше да грабне и сърцето ѝ. Защото взимаше онова, което искаше. От просто по-просто.

— Държа да кажеш на Джей Ти. Държа той да е наясно, че още не съм унищожил живота му. Играта не е свършила.

* * *

Джей Ти взе сакото си от предната седалка, облече го с досада, тъй като приемите, свързани с този случай, не бяха по вкуса му. Чувстваше се много по-удобно с джинси и с любимото си кафяво кожено яке. Преди да слезе от колата, провери няколко пъти ръчната спирачка. Жилищната сграда на Кристина се намираше на върха на

възвишението Телеграф Хил и улицата беше така стръмна, че колите трябваше да се паркират напърно, за да не се затъркалят надолу.

Кварталът беше тих, нямаше много движение тази вечер. Когато стигна до входа, позвъни. Тя не се обади и му хрумна, че се е скрила. Това никак не би го учудило. Но Кристина бе достатъчно интелигентна, за да се заблуждава с временно отлагане на срещата. Той знаеше къде ще отиде. Натисна отново звънеца. След миг автоматът на входната врата забръмча и той влезе.

Нейният апартамент беше на третия етаж. Тръгна по стълбите, за да се раздвижи. През последните дни нямаше възможност да бяга или да тренира и това освобождаване на напрежението му липсваше. При неговата работа всекидневното спортуване му бе необходимо, особено в случая с Евън.

Почука на вратата на Кристина с подозрението, че ѝ доставя удоволствие да го кара да чака. Положително не гореше от нетърпение да го види. Най-после вратата се отвори.

Блестящата ѝ усмивка и късата ѝ червена рокля с поличка от полюляващи се ивици като спагети го повалиха в нокдаун и сякаш в главата му реферът отброяваше секундите на свестяването. Изгуби дар слово, а погледът му се спря на лицето ѝ. То беше не само красиво, но и интересно с премрежените зелени очи, обградено от меки черни къдрици, спускащи се по раменете ѝ, и устните ѝ със сочен червен цвят, същия като на роклята. На шията ѝ нямаше диамантено колие, пък и не ѝ трябваше. Всъщност намираще голата ѝ кожа много по-възбуждаща, отколкото с тежкия жълт диамант. Нямаше сили да откъсне очи от нея. И тя го знаеше. Съзря триумфа в очите ѝ. Да му се не види, заслужи си го.

— Е? — подкани го тя.

— Хубава си — продума той, възвърнал най-сетне гласа си.

— Твърде дълго се вира за едно „хубава“ — подсмихна се тя.

Той не се измъкна лицемерно.

— Изненада ме. Нали ти казах да облечеш нещо по-секси и очаквах да си с джинси и пуловер само за да ми натриеш носа.

— Не се облякох така заради теб.

— О, заради мен е.

Той улови погледа ѝ. Битката помежду им се разрази изведнъж на повече от едно равнище. Почувства колко е важно да запази

съобразителността си. Не биваше по никакъв начин тя да влезе под кожата му, въпреки че идеята Кристина да бъде под него, беше неустойимо съблазнителна.

Тя сви рамене, отмести поглед и връзката се разпадна.

— Това е роклята ми за приеми, нищо повече. А ти подрани.

— Не исках да ти дам повод да се измъкнеш.

— Нямам причини да те избягвам.

— Тогава защо постоянно го правиш?

И без да дочака отговор, мина покрай нея, любопитен да види къде живее.

Апартаментът ѝ беше малък, но с красива подредба. Всяка мебел или вещь бяха стилно подбрани. Розовите стени хармонизираха с бургундскочервената софа и прелестните канапета. На дъсчения под имаше ориенталски килим в същата цветна гама. Живописни платна — маслени и акварели — красяха стените и веднага се виждаше, че са стари и скъпи. Имаше още много най-различни изящни предмети, пръснати по малките масички, и дори старинен шкаф, пълен с кристални чаши и вази. Апартаментът ѝ не беше чак толкова внушително декориран, както къщата на баща ѝ, но тя явно влагаше мисъл в обстановката, сред която живееше. Изискана гостна, личеше си вкусът на интелигентен човек и по всяка вероятност домакинята можеше да разкаже историята на всяка картина. „Умно момиче“ — напомни си той. Не би поел риска да я подценява.

— Е, какво ти е мнението за апартамента ми? — попита тя.

— О, ами... хубав е.

— Твърде дълго се взира за едно „хубав“ — подсмихна се отново.

Той се засмя.

— Не съм по прилагателните, какво друго да кажа? От „Бъркли“ ли са всички тези джунджурии?

— Някои — да. Други съм донесла от пътешествията си. Когато бях малка, баща ми ме водеше със себе си на изследователските си експедиции. Научи ме, че предметите не са просто предмети, а късчета история. Всичко, което днес употребяваме, ще послужи на бъдещите деца да разберат начина ни на живот, какво ценим, доколко съзидателни сме били.

— Нима от онова, което остава след нас като боклук, ще научат всичко това?

Тя му направи физиономия.

— За съжаление да, и боклукът ще бъде част от нашата история. Но днес още има велики творци, певци, писатели, скулптори, художници. Културата ни е богата. — Гласът ѝ заглъхна и като че ли се смути. — Но теб не те интересува, нали?

— Съвсем не.

Дойде му наум, че за пръв път разговаряха, без да се скарат, и той установи, че му е приятно, че иска да разбере нещо повече за нея. Повечето жени, които познаваше, не бяха особено задълбочени. Четяха илюстрирани светски списания и знаеха името на последното гадже на Дженифър Анистън. Не се тревожеше обикновено за ограничения кръг от теми, тъй като не го биваше много в разговорите с красиви жени; досещаше се за далеч по-интересни неща, които можеше да прави с устата си, но трябваше да признае, че умът на Кристина го заинтригува заедно с красотата ѝ. При нея пакетът с екстри бе пълен.

С изключение на факта, че имаше голяма вероятност да е крадла, напомни си той, една не чак толкова незначителна подробност.

— И откога живееш тук? — попита той, като си представи, че това е още един въпрос, на който с готовност ще отговори.

— От две години. Кварталът ми харесва. Близо съм до Норт Бийч, където се предлага най-хубавата италианска кухня западно от Италия. От прозорците си виждам кея на рибаря, Алкатраз, Голдън Гейт, сградата е спокойна. Не мога да се оплача.

— Мяркали ли са ти се невъзможните диви папагали, откакто живееш тук?

Тя се усмихна.

— Ти знаеш за папагалите!

— Следвах в Калифорнийския университет. Имах приятел, чиито родители живееха в Сан Франциско. Всеки следобед папагалите идвали и кръжали над голямата тераса на покрива на къщата им, после кацали по перилата, сякаш си пристигали у дома. Моят приятел взел да ги кръщава. И тогава започнали да се насъбират прекалено много. Забравих откъде се бяха появили.

— Този вид произлиза от западните склонове на Андите в Южен Еквадор, както и от най-северната част на Перу — заразказва тя. —

Смята се, че първите птици били докарани тук от Южна Америка, но били ужасно шумни и изобщо не привикнали към пленническия живот, така че много от тях били пуснати на свобода от техните собственици или пък сами избягали. — Тя внезапно млъкна. — Боже, раздрънках се, нали? Обикновено хората очакват елементарни отговори на елементарни въпроси.

— Радвам се, че говориш въобще. Ти явно си извор на информация, когато се засегне образователна тема. Изненадан съм, че не си станала учителка. Имаш дарба на педагог.

— Замисляла съм се по въпроса. В университета изкарах няколко курса от педагогическата програма, което ми даде възможност да декламирам съвсем безполезни баналности. Повечето хора никак не се интересуват от диви папагали или история, но за мен е увлекателно.

Харесаха му нейната скромност и фактът, че не се взима прекалено насериозно, макар и дълбоко в себе си да бе сериозна жена.

— В Сан Франциско ли живееш? Спомена, че си следвал в Калифорнийския университет.

— Не, живея в Лос Анджелис. Проследих Евън дотук преди няколко седмици. Отседнал съм на хотел, докато го заловя. После ще се прибера вкъщи.

— В Сан Франциско няма ли агенти, които да го заловят?

— Евън е мой — изрече твърдо Джей Ти. — Областната служба ще ми помага, ако се наложи.

— Значи в момента си нещо като самотния рейнджър.

— Наречи го така, щом ти харесва. Мога да помоля за подкрепа всеки момент. — Това не беше съвсем вярно. Всъщност шефът му искаше да го изтегли от случая „Евън“ с довода, че е време някой друг без прекалено лично отношение да се заеме. Джей Ти трябваше да докаже, че може да хване Евън, може да приключи със случая не само за собствено удовлетворение, но и заради кариерата си. — Ще тръгваме ли?

Кристина го погледна замислено.

— Не още. Искам да те попитам нещо.

— Виж ти кой е любопитният. Какъв е въпросът?

— За какво се бори Джей Ти?

Той се усмихна.

— Страхувам се, че не те познавам достатъчно добре, за да споделя подобно нещо.

Тя вдигна вежда.

— Нима? А доколко аз трябва да те познавам, за да ми отговориш на този въпрос?

Той не отстъпи.

— Искаш ли да ти отговоря?

Атмосферата помежду им се нажежи. Кръвта му кипна. Усети като че ли са на ръба на... нещо...

И тогава Кристина се отдръпна... отстъпи. Умен ход, но в същото време разочароващ.

— Всъщност не ме засяга чак толкова.

Подхвърли думите небрежно, но той забеляза, че отбягва погледа му. Направи му впечатление, че винаги се държеше по този начин, когато лъжеше. Гледаше встрани и нервно попипваше косата си, прибирайки кичур зад ухото си. Не можеше хладнокръвно да го погледне в очите и да излъже. Запомни тази подробност, като си помисли, че ще му потрябва, при това скоро.

След като не прибави нищо повече, Кристина взе чантичката си — малко парче червена кожа, не по-голямо от портфейла му.

— Да не се бавим повече. Алексис ненавижда гостите да закъсняват, особено ако са нейни служители.

— Да разбирам ли, че сменяме темата.

— Така мисля — каза тя.

— Чудесно. — Той тръгна след нея към входната врата.

— Каж ми нещо повече за Алексис. Строга ли е като шеф?

— Много е взискателна. Но аз уважавам неуморната ѝ работа и голямото ѝ желание аукционната къща да заеме подобаващо място. — Кристина заключи вратата.

— Ти ли ще караш или аз?

— Аз — отвърна той.

— Трябваше да се досетя. Не обичаш да губиш контрол, нали?

— Когато става въпрос за шофиране, да — призна той.

— Когато става въпрос за всяко нещо — промърмори тя.

— Не си мисли, че не чух.

— Казах го, за да чуеш. — Усмихна му се Кристина.

— По стълбите или с асансьора? О, нека позная. По стълбите. Ще вървиш толкова бързо, колкото пожелаеш. Ще контролираш положението напълно.

— Да не би да намекваш, че съм изперкал на тема контрол — попита той на път към колата ѝ.

— Щом там ти е слабото място.

— Ти също изглежда обичаш да владееш положението — отбеляза той и отключи вратата на колата.

— Но няма да го владее. Ако седна на предната седалка, без да се оплаквам, това не ще ме сполети.

— Да, ще седнеш на предната седалка — потвърди той.

— Ще отложим оплакването за по-късно. А кой в наше време употребява подобен израз: „Не ще ме сполети“?

— Който чете много — отговори тя, докато Джей Ти се настаняваше зад кормилото. — Такива хора използват изрази като: „Не ще ме сполети“.

Усмиваше се, докато палеше колата. Допадаха му живият ѝ поглед, пъргавият ум, острият език. Допадеше му също уханието ѝ като мирис на диви цветя, носен от летния ветреца. В тясното пространство на купето долавяше отчетливо присъствието ѝ, всяко нейно движение, дори дишането ѝ. Спусна леко стъклото. Вечерният въздух охлади пламналото му тяло. Залавянето на Евън и без друго щеше да бъде достатъчно трудно. Не му бяха необходими сложни отношения с Кристина и с мъж, който искаше да я оплете в мрежите си. Предпочиташе безмълвно да плъзне ръка по раменете ѝ, по голите ѝ крака, да почувства с върха на пръстите си гладката ѝ кожа, да потъне в разширените ѝ от желание очи и полуразтворените ѝ в очакване устни. Спусна стъклото до край.

— Топло ли ти е? — попита Кристина.

Въпросът бе провокативен. Хрумнаха му най-различни отговори, но нито един уместен, така че вдигна стъклото и каза:

— Извинявай. И така, би ли повторила кой ще участва в тази олелия?

— Преди всичко не бих го нарекла „олелия“ пред Алексис. Въпреки плебейското си потекло сега се числи към аристокрацията на Сан Франциско.

— Плебейско потекло ли? — поиска повече разяснения той.

— Алексис работела в антикварен магазин. Един ден Джеръми Кенсингтън влязъл и я поканил на среща. Пламнала бурна любовна история и в края на краищата бедната продавачка станала съпруга на един от най-големите търговци в Сан Франциско. Почти като в приказката за Пепеляшка. Бащата на Джеръми е основал „Бъркли“. Джеръми за кратко е управлявал, като всъщност възнамерявал да продаде бизнеса, докато не срещнал Алексис. Вярвам, че „Бъркли“ е неговият сватбен подарък. Тя заема мястото си и никога повече не поглежда назад. Всъщност Джеръми рядко се появява в „Бъркли“, като изключим тази изложба. Притежава и инвеститорска компания и според мен там влага усилията си.

— Защо тази изложба го е накарала да прекарва повече време в „Бъркли“?

— Вероятно заради диаманта и предполагаемите приходи от търга. Ще има също голям интерес от страна на медиите, а Джеръми и Алексис си падат по ласкавите отзиви и известността. Успехът на този специален търг ще изведе аукционната къща във висшата лига.

— Значи двамата са заложили много на карта. Особено Алексис, тъй като „Бъркли“ е нейно отроче.

— Сигурна съм, че иска да изуми Джеръми, семейството му, както и целия свят. Доколкото си спомням, имаше някакви разногласия сред членовете на фамилията, когато той ѝ предостави компанията. Не всички бяха щастливи, че фамилният бизнес отива в ръцете на почти непозната.

— Интересно.

— Защо това да е интересно? — Тя се обърна към него.

— От теб прозвуча, като че ли току-що ти дадох много важно указание.

— Още не съм сигурен защо е интересно, но обичам да зная кой губи най-много и кой печели най-много във всяка ситуация. Това обикновено ме отвежда право към същността на въпроса. — Той замълча. — Например твоята репутация е на човек, който губи, и който с всички сили се старае да я възстанови, след като ти и баща ти позорно сте напуснали музея. — Той ѝ хвърли кос поглед, но освен недоволство лицето ѝ не изразяваше друго.

— Ти обичаш баща си. Искаш да го защитиш. Той сам те е отгледал. И ти се тревожиш, че отново е в града, привлечен от

диаманта. Затова си уязвима и интересна. Прав ли съм?

— Останах с убеждението, че обсъждахме Алексис и какво има тя да губи.

— Прав съм, нали?

— За това, че се тревожа за диаманта, както целия персонал на „Бъркли“ ли? Да. Всички ще задишаме много по-спокойно, когато се продаде утре и се махне от сградата.

— Дипломатичен отговор.

— Не смесвам моя личен живот с работата си, Джей Ти, внимавам да са поотделно, както съм сигурна, че постъпваш и ти.

— Аз нямам личен живот, което улеснява нещата.

— А защо нямаш?

Тонът ѝ го накара да съжалява, че повдигна тази тема.

— Понякога работя по двацет и четири часа в денонощието. Нямам време за работа по лични въпроси — отговори той накратко.

— Нямаш време или нямаш желание.

— Да се върнем към диаманта. Наистина се надявам да оцелее тази нощ, докато вдигате наздрависи за успеха на утрешния търг.

— Не искаш ли да говорим за твоя драматичен любовен живот? — подразни го тя, като явно се забавляваше.

— Не е драматичен. Щастлив съм с жените, които си харесвам.

— Да, бе. Всички така казват.

— Наистина ли държиш на този разговор? Понеже прочетох досието ти и там пише, че единственият мъж, с когото си се срещала повече от месец, е бившият ти годеник, и то преди пет години.

Предизвикателните му думи изтриха усмивката ѝ.

— Добре, печелиш. Ще избягваме разговор за любовния ни живот. Но както сам предложи, да се върнем към диаманта. Защо не си в аукционната къща, за да го пазиш? Така няма ли да оползотвориш времето си най-пълноценно?

— Имам намерение по-късно да намина за проверка, но Ръсел Кинър и италианският му колега Луиджи Мурано ме увериха, че са сложили повече охранители за през нощта, проверили са камерите и че няма никаква възможност някой да припари до сейфа.

Кристина го изгледа с присвити очи.

— Не говориш убедително.

И наистина не беше убеден.

— Треперя Евън да не се е промъкнал с хитрост измежду охранителите — отвърна той. — Ако е успял да се добере до униформа и фалшиви документи, възможно е да си имаме много големи неприятности.

— Не се съмнявам, че всеки един е бил проучен най-внимателно.

— Да, разбира се — потвърди той. — Сам проверих повечето. Но Евън е хлъзгава змия. Пропълзва и напада, преди да се усетиш, че е наоколо.

— Почти съм склонна да се запозная с него, за да видя за кого говориш — рече Кристина.

— Обзалагам се, че вече си го виждала, Кристина. Той те е снимал на приема. Сигурен съм, че е бил там. Запознавала ли си се напоследък с човек, който те кара да се чувстваш неудобно? Мисля, че имаш изострени инстинкти. Може би някой те е подразнил, но ти си решила да не обръщаш внимание, тъй като не е имало причина.

Тя се замисли за момент.

— Дейвид, моят асистент. Изнервя ме. Възможно е това да се дължи на амбициите му или на очите му. Има навика да ме гледа, сякаш знае нещо неизвестно на мен.

— Говорих днес с Дейвид. — Джей Ти прехвърли наум краткия разговор. — Има горе-долу същия ръст. Но все пак бих разпознал по някой жест Евън под неговата външност. Стоях на две крачки от него. Някой друг?

— Не се досещам — каза тя с отегчено свиване на раменете. — Напоследък сякаш всеки ме изнервя. Дори Ръсел Кинър ме дразни. Струва ми се, че не ми вярва. Нито пък Луиджи Мурано. Когато снощи диамантът се изплъзна от врата ми, и двамата като че ли искаха да ме обвинят в някакъв грях. — Тя млъкна и двамата се спогледаха. — Но лицето, което най-много ме изнервя, си ти. Може би си самият Евън?

— Не съм. И двамата знаем защо те изнервям. Защото се привличаме.

Тя остро пое дъх при това безцеремонно изявление. Може и да се лъжеше, но за него бе важно тази вечер да сложат картите на масата, за да няма недоразумения.

— Аз... аз... това не е вярно — заекна тя.

— Вярно е. И ще улесни плана ни тази вечер.

— Какъв план?

— Алексис не желае да присъствам като агент на ФБР. Смята, че ще притесни гостите си, особено които не са служители в „Бъркли“. Очевидно са поканени някои от най-важните клиенти, както и журналисти. Помоли ме да те придружавам като твое гадже. — Тя зяпна от изумление и той се подсмихна. — Чудесна идея, нали?

— Да не си полудял! Няма да играя ролята на твое гадже.

— Ами в такъв случай избираш другата възможност.

— Каква е тя?

— Когато пристигнем, да обясниш на Алексис, че не желаеш да бъдеш мое гадже и тогава всички ще разберат, че съм там, за да следя всеки гост, дали не възнамерява да открадне диаманта.

— Много смешно — иронично отбеляза тя. — Знаеш, че не мога да постъпя така. Алексис ще ми откъсне главата.

— Значи си загазила. — Зави пред грандиозна двуетажна къща в Пасифик Хайтс и паркира. — Хубава къщичка.

— Богатството на Кенсингтънови е старо — промърмори Кристина.

— Никак не ме интересува дали богатството е старо или ново, щом е в зелено. — Забеляза, че тя не изрази мнение, нито пък побърза да слезе от колата. — Спокойно, Кристина, няма да се изложя. Обещавам да не чопля зъбите си, да използвам съответната вилица и да не излизам от тоалетната с полепнала на подметката ми тоалетна хартия.

— Супер. Хем комедиант, хем агент на ФБР. Какъв късмет извадих!

— Сигурно си го заслужила — ухили се той.

— Няма да се получи. Всички в „Бъркли“ знаят, че си ченге. Все някой ще се изпусне.

— Алексис ме увери, че ще си траят.

— Чудесно. — Кристина слезе от колата и затръшна с все сила вратата. — Да видим как ще се справим с тази комедия.

— Усмиввай се. Не отиваш на зъболекар, а на купон. — Джей Ти я придружи по стълбите до входната врата и се спря. — Преди да влезем, Кристина, искам да те попитам нещо.

— Сега пък какво?

— Целуваш ли се на първата среща? Защото ако се чудиш за мен, аз се целувам.

Тя с усилие преглътна.

— Не се чудя.

Присегна се пред него и позвъни, загледана във вратата, сякаш бе порталът към страната на чудесата.

— Знаеш ли, че никога не ме поглеждаш, когато лъжеш? Струва ми се интересно.

— На теб всичко ти се струва интересно — избъбри тя.

Той се усмихна. Тя още не поглеждаше към него. Беше една красива лъжкиня и какво от това, след като тази вечер му бе гадже.

ШЕСТА ГЛАВА

На Кристина ѝ олекна, когато пристигнаха пред дома на семейство Кенсингтън и вратата се отвори. Чувстваше остра необходимост от разстояние между себе си и Джей Ти, за да подреди мислите си. Комбинацията от арогантност и чар у този мъж бе опасно съблазнителна и когато я гледаше, като че ли ей сега ще я целуне, ѝ бе трудно да помни, че е агент на ФБР, а не приятел или гадже, без значение дали флиртува с нея. Не повярва на ушите си, когато най-безцеремонно ѝ заяви, че се привличат.

Каза си, че само ѝ подлага крак, за да я изкара от равновесие, подмамва я, за да направи погрешна стъпка и да изпусне нещо злепоставящо за себе си или за баща си. Нямахше да успее. Нямахше да му разреши даже и да го харесваше. За съжаление той бе прав за химията помежду им, а това положение им създаваше само главоболия.

Грешката беше негова. Беше ужасно секси. Дори с вечерен костюм, гладко избръснат и с пригладена назад коса, физическата му привлекателност не будеше съмнение. Беше мъжкар до мозъка на костите си и в момента бе целият неин.

От тази мисъл най-неочаквано потръпна. Не че имаше намерение да прави каквото и да е. Но трябваше да си признае, че когато сложи ръка на гърба ѝ, за да я въведе в салона, изпита вълнуваща топлина. Искаше ѝ се да отблъсне чувството. Каза си, че не бива да обръща внимание на този мъж, но един тъничък гласец у нея се зачуди защо ѝ бяха всички тези битки дори с най-дребните неща.

Последните няколко дни бяха невероятно напрегнати. Чувстваше се като на тръни, докато очакваше баща си да се обади. Не бе сигурна дали диамантът в „Бъркли“ е фалшив или истински, а само след двайсет и четири часа щеше да бъде изложен в залата за търгове с нейното име като оценител. Ако вземеше погрешно решение, щеше да се провали. Но кое беше правилното решение? Диамантът вече е бил проверен от техния европейски клон, а тя забеляза само леко несъответствие, което можеше да е несъществено. Съмненията ѝ в

действителност бяха безпочвени. Разтревожи се главно заради баща си, който отново се появи в града. Ако издадеше нареждане за спиране на търга, а после се окажеше, че диамантът е истински, „Бъркли“ губеше огромна комисиона. Ако допуснеше продажбата на колието и след това някой откриеше измама, възможно бе да отиде в затвора. Молеше се всичките ѝ притеснения да са плод само на нейното въображение, че диамантът не е подменен, и нищо няма да му се случи преди началото на наддаването утре по обяд.

Положително имаше много по-сериозни грижи от ръката на Джей Ти върху гърба си. Всъщност бе много приятно да върви до някого, да се чувства като че ли двамата са двойка. Джей Ти бе прав: от пет години нямаше сериозна връзка. Стана плаха и предпазлива, след като скъсаха с Пол. Тя му отдаде сърцето си, а той го стъпка. Така че остави любовния си живот на второ място и там трябваше да си стои.

Там щеше да остане, каза си тя. Джей Ти не ѝ беше гадже. Беше федерален агент на работа и след утрешния ден вероятно повече никога нямаше да го срещне.

Смесиха се с гостите и през следващите няколко минути размениха думи с някои от най-алчните колекционери, клиенти на „Бъркли“. Тя остана доста изненадана от уменията на Джей Ти да разговаря непринудено с хора, с които нямаше нищо общо. Особени познания върху изкуството или бижутата нямаше, но задаваше интелигентни въпроси и знаеше как да предразположи събеседника. Можеше да се държи много обезоръжаващо, когато поиска. И тя му бе признателна, че отклонява всеки път разговора, когато някой се опиташе да я попита за пожара в аукционната къща. Явно слуховете, че по този начин е прикрит опит за грабеж, бяха плъзнали. Инцидентът на практика бе засилил интереса към търга и не само към диаманта, а към цялата колекция.

Възбудата в салона вдъхна оптимизъм на Кристина. Или може би шампанското. Каквато и да бе причината, започна да се успокоява. Злокобните заплахи на Джей Ти за Евън Чедуик ѝ бяха внушили мисълта за най-лошото, но то нямаше да я сполети. Търгът сигурно щеше да мине по план. Наистина се надяваше така да бъде.

— Коя е тази — попита Джей Ти.

Тя проследи погледа му и забеляза сексапилна блондинка с главозамайващ бюст, издокарана с много къса черна рокля. В ръцете си

държеше нещо подобно на дамски аксесоар от скъпа кожа и при внимателно вглеждане, веднага ставаше ясно, че това е противният Хари, померанско кученце с бухнала космата грива, остри черни очета и пухкава опашка.

— Никол Прескот — отговори. — Води светската рубрика в „Трибюн“ и може да ти създаде добра репутация или да я съсипе. Ако искаш да те спомене на своята страница, трябва да ѝ се подмажеш.

— А какво държи?

— Кучето си — Хари. Постоянно пише за него в своите статии.

— Това не е куче — поклати неодобрително глава Джей Ти. — Кучетата са големи и лигави. Те тичат, лаят, скачат, гонят топки и котки.

Кристина се усмихна.

— Малките кучета, които се побират в дамска чанта, са последният писък на модата.

— И ги влачат по официални вечери!

Тя кимна.

— Дори е задължително. Според мен е ефектно.

— Женски глупости — промърмори той. Млъкна и се загледа с присвити очи в Никол и Алексис, които оживено разговаряха. Бяха застанали до грамадната каменна камина и шепнеха, но езикът на телата им говореше, че спорят за нещо. — Не ми се вижда Алексис да ѝ се подмазва — отбеляза. — Не, не ѝ се подмазва.

Кристина се чудеше за какво спорят. Алексис не издаваше чувствата си, особено пред журналисти.

Джеръми се присъедини към двете жени. Нисък, набит мъж, той бе поне с пет-шест сантиметра по-нисък от високата си грациозна жена. Беше безличен, с кръгло лице и полегато чело. В излъчването му нямаше нищо топло или приветливо. На Кристина рядко ѝ се беше случвало да общува с него и присъствието му винаги я потискаше. И да притежаваше индивидуалност, не я бе доловила. Може би я пазеше за семейството и приятелите си, а не за служителите.

Алексис определено изглеждаше загрижена за него. В момента го държеше за ръка и го целуваше дълго и страстно по устните. И същевременно никак не я бе грижа, че Никол стои срещу тях. А може би с този жест искаше да подчертае нещо. След малко Джеръми отведе Алексис. Ако Кристина не бе наблюдавала сцената така отблизо,

навярно нямаше да забележи презрителния поглед на Никол. Между двете жени всякакво добросъсърдечие се изпари, това беше повече от явно.

— Интересно — промърмори Джей Ти.

Тя не успя да сдържи усмивката си, когато той изрече характерната за него дума.

— Този път съм съгласна с теб.

— Развиваш се.

Той ѝ отпрати онази момчешка усмивка, която бързо ѝ стана любима.

„Не се разсейвай“ — каза си.

— Не мога да проумея защо Алексис ще рискува да ядоса журналист вечерта преди търга. Кой знае какво ще измъдри Никол в сутрешния вестник. Алексис мрази лошите отзиви. За какво ли разговаряха?

— Може и да разберем. Да вървим при Никол.

— Аз не я познавам — дръпна се Кристина.

— Ами на прием сме. Сами ще се представим.

Джей Ти беше много по-общителен от нея, осъзна тя, особено когато ставаше въпрос за неангажиращи разговори, каквито са по коктейлите.

— Не е ли по-добре сам да се представиш?

— Без гаджето си, в никакъв случай. — И той нежно я подкани: — Хайде, може би ще успеем да вмъкнем името ти във вестника.

— Това е последното нещо, което ми минава през ум — промърмори Кристина и ако можеше да изчезне, най-добре щеше да се почувства, но беше твърде късно.

Никол стоеше точно пред тях.

— Госпожице Прескот — спря я Джей Ти. — Надявам се да не се разсърдите, че ви задържам, но много ми се иска да ви кажа, че съм голям ваш почитател.

Никол се накокошини от ласкателството му.

— Нима? А вие сте...

— Джей Ти Макинтайър. А това е Кристина Алберти, специалистката по скъпоценности в „Бъркли“.

— Колко възхитително — измърмори тя и без да отмества очи от Джей Ти, приглади превзето роклята си.

— Читателите ми обикновено не са толкова хубави.

— Сигурен съм, че грешите.

— Колко мило от ваша страна.

— Кучето ви е... ах, много малко — запъна се той. — Мечтал съм си за такова. Каква порода е?

— Померанска.

Кристина едва не се издаде при този лицемерен интерес на Джей Ти към кучето на Никол. За човек, който я обвиняваше в лъжа, твърде умело лъжеше. Беше способен на всичко, за да получи каквото искаше. Не биваше да забравя този факт.

Пристъпваше неспокойно от крак на крак с чувството, че е третият ненужен, когато разговорът заприлича на флирт. Джей Ти не се добра до информация за отношенията между Никол и Алексис, но положително я завъртя на малкия си пръст, или по-точно на бицепса си. Никол го погали и прилепвайки се към него, каза:

— Какъв чаровен мъж сте. Надявам се по-късно тази вечер да се опознаем по-добре.

Кристина се ядоса от безсрамното предложение на тази жена. Нима бе невидима? Сляпа ли беше Никол? И Джей Ти се държеше също толкова безобразно, усмихвайки се на журналистката, сякаш ще я изяде.

— Скъпи — прекъсна ги Кристина, — струва ми се, че сервират вечерята. Да се обадим на Алексис преди това. Нали си спомняш Алексис?

Срещна настойчивия ѝ поглед с усмивка.

— Как да не си я спомням, мила. — После се обърна към Никол: — Познавате Алексис, нали?

Лицето на Никол се вкамени.

— Твърде добре. Но няма да ви плени както аз.

— Това едва ли е възможно — съгласи се Джей Ти. — Но след като Алексис е шеф на Кристина, ще ви помоля да ни извините.

— Щом се налага — каза неохотно журналистката. — Какво ще кажете за по едно питие след вечерята?

— С удоволствие — отговори Джей Ти. — Между другото ще присъствате ли утре на търга?

— Може да намина. Така и не го видях този диамант. Когато снощи пристигнах за приема, входът бе блокиран от пожарни коли.

Много се разочаровах. — Журналистката за пръв път погледна към Кристина. — Чудя се дали не бихте могли да ми уредите частна демонстрация преди началото на търга, само за няколко минути.

Молбата изненада Кристина. Не искаше да дразни Никол, но също така нямаше да разреши на никого да гледа диаманта, преди да разбере с какво си има работа.

— Трябва да попитам Алексис — отвърна уклончиво. — Не съм съвсем сигурна какъв е планът за утре. Ще ви уведомя.

— Моля ви.

Кристина хвана Джей Ти за ръката и доста силно го стисна, откъсвайки го от Никол. Отведе го във фоайето.

— Ох — оплака се той и издърпа ръката си от нейната. — Защо беше това?

— Защото съсипа прикритието ни.

— Нашето прикритие ли?

— Представи се като мое гадже. Моите гаджета обикновено не свалят други жени в присъствието ми.

Той се захили и на нея никак не й хареса погледът му.

— Ти си ревнива — подразни я хитро.

— Не бъди глупав. Не съм ревнива. Нали сме под прикритие.

— Никол ме желае и теб те е яд — отбеляза той.

— Не ме интересува кой те желае. Интересува ме само моята репутация, разбра ли? Не ми е приятно хората да гледат на мен като на някаква нещастница, чието гадже дори не я забелязва.

— Ами това може да се поправи.

И устните му се озоваха върху нейните, преди тя да отговори. Целувката му беше гореща, убедителна, докосването му отричи нещо като най-фин наркотик, който се разля в тялото ѝ, и всеки нерв затрептя от удоволствие.

— За какво беше това? — продума тя задъхано.

— Заради нашето прикритие — отговори той.

— О! Добре.

Тя въздъхна дълбоко със странно чувство на разочарование от неговите думи.

Той се загледа в нея, но вече не се усмихваше.

— Излъгах. Целунах те заради себе си. И още искам да те целувам.

Кристина се разкъсваше между желанието да бъде целуната и желанието да побегне колкото я държат краката. Но не ѝ се наложи да решава, тъй като уредникът на официалната вечеря ги покани в трапезарията. Трепна, осъзнавайки, че някой може да види как се целуват. Какво щеше да си помисли Алексис? Другите може и да вярваха, че Джей Ти ѝ е любовник, но нейната работодателка знаеше, че е агент на ФБР, и беше недопустимо да го целува. А наистина ли бе чак толкова недопустимо?

С всеки изминал ден линията между грешно и вярно като че ли ставаше все по-неясна.

Джей Ти сложи ръка на гърба ѝ, за да я поведе към трапезарията.
— Не ме докосвай! — срязва го тя.

Ръката му се отпусна на мига.

— Извинявай.

— Не биваше да го правиш. Не биваше да ме целуваш.

— А ти не биваше да отвръщаш на целувката ми.

Имаше право. И като прецени, че няма да спечели тази битка, се завъртя кръгом и бързо се отправи към трапезарията. Пристигнаха последни. Местата им бяха в края на голямата маса за двайсет и четири души и това без съмнение беше представата на Алексис за второстепенни места. Но не се засегна. Предпочиташе да седи срещу Силвия Дейвис, завеждащата връзки с обществеността, която знаеше, че двамата с Джей Ти не са двойка, отколкото да се преструва на влюбена между супата, салатата и другите блюда. Обаче до Силвия седеше Дейвид Паддински, който я поздрави със самодоволна усмивка.

— Не знаех, че си тук, Дейвид — сви вежди Кристина. — Търсих те цял следобед. Къде беше?

— Имах час в университета. Струва ми се, че те предупредих. Колкото до купона, Алексис бе така любезна да ме покани, когато се поинтересувах от красивата ѝ къща.

Думите му бяха толкова любезни, толкова официални, толкова странни, мислеше си тя. Не можа да разбере какъв е Дейвид в действителност — кандидат рок звезда, сериозен дипломант или погълнат от собствените си амбиции кариерист... Като че ли не се вместише в нито една категория. Което я навеждаше на мисълта, че изобщо не го познава. Джей Ти беше убеден, че ако някой се опитва да

открадне диаманта, ще го направи отвътре. Участваше ли Дейвид в нечий строеж?

— Научих, че си дал интервю и си показал диаманта пред журналисти, когато бях на обяд — продължи тя.

Той хвърли поглед към Джей Ти.

— Да, показах го. Твоят... приятел стоя до мен.

— Същото каза и той — промълви Кристина. — Трябваше да ме повикаш.

— Обадих ти се по мобилния телефон, но ти не отговори.

— Нямам пропуснати обаждания.

Дейвид сви рамене.

— Сигурно е някой от онези необясними проблеми при мобилните телефони.

Кристина не му повярва. Не ѝ беше звънял. Искан е сам да направи демонстрацията. Защо? Причина ли е имал да изследва наново диаманта? С периферното си зрение забеляза, че Силвия учудено я гледа. Очевидно чу разговора им и без съмнение щеше да докладва всяка дума на Алексис. Силвия и Алексис работеха заедно. И двете бяха минали четирийсетте, имаха еднакви възгледи за успеха и бяха еднакво решителни да го постигнат. Силвия често действаше като очите и ушите на собственичката в компанията. Кристина съжали, че не си държа устата затворена.

— Аз помолих Дейвид да покаже диаманта — намеси се Силвия. — Журналист от „Сакраменто Бий“ пристигна, когато ти току-що беше тръгнала да обядваш, и не исках да пропусна възможността за по-широка информация. Не мислех, че това е проблем. Алексис разреши, а Дейвид се представи отлично и обясни как двамата сте изследвали диаманта. Беше страшно увлекателно. Журналистът много се зарадва от възможността да види под микроскоп онова, което му описваше.

Кристина се сепна. Беше се надявала, че демонстрацията е минала без гемоскоп. Помоли се Дейвид да не е забелязал нищо нередно в диаманта при повторния оглед. Каза си, че той не е опитен колкото нея. Нямаше толкова набито око, или поне така предполагаше.

А имаше и вероятност всичко да си е наред с диаманта. Би желала още веднъж да го погледне, но това щеше да предизвика твърде много въпроси. Утре щеше да направи допълнителен оглед.

— Какво има? — попита озадачено Джей Ти.

— Нищо, всичко е наред — отвърна тя, усещайки недоумяващите погледи на Силвия и Дейвид.

Да предизвика подозрения бе последното, от което се нуждаеше. Взе чашата си с вода и отпи голяма глътка, а в това време двама сервитьори започнаха да поднасят салатите. Слава богу, вниманието се отклони от нея. Силвия се заговори с господина от другата ѝ страна, а Дейвид се извини и навярно се запъти към тоалетната.

— За какво става въпрос? — попита тихичко агентът.

— Не разбирам за какво питаш.

— Ядоса се, че Дейвид е действал на своя глава. Какъв е спорът?

— Няма спор. Забрави какво казах.

Джей Ти я погледна любопитно.

— Не му вярваш, нали?

— Изненадах се, че е поканен. Той е асистент на половин работен ден. Приемът е само за специалистите, потенциалните купувачи и подбрани журналисти.

— Заприлича ми на нещо като професионална ревност.

Може би Джей Ти беше прав и тя изпитваше известна ревност. Дейвид се придвижи в служебната йерархия много по-бързо от нея. Не я поканиха в дома на Алексис, докато не прекара повече от две години в „Бъркли“.

— Страхуваш ли се, че Дейвид е забелязал нещо в диаманта, което ти не си? — попита Джей Ти. — Затова ли се изнерви?

— Не съм изнервена.

И преди той да сложи ръка на бедрото ѝ, не осъзнаваше, че кракът ѝ подскача нервно. Топлината на ръката му я прониза през коприната на роклята и в никакъв случай не я успокои. Постави своята ръка върху неговата и я отмести. Той се усмихна.

— Извинявай, притеснявам ли те?

— Струва ми се, че ръката ще ти трябва, за да се храниш.

— Не съм левак. — Взе вилицата с дясната си ръка, а лявата премести отново върху крака ѝ. — С лекота върша две неща наведнъж. А на теб, изглежда, ти е необходима котва за този крак. Защо си толкова нервна, Кристина?

— Нервна съм, защото съм нервна и наистина предпочитам да не ми услужваш с ръцете си.

Отмести отново ръката му и с неохота си призна, че неговата топлина ѝ липсва.

Мълчаливо изядоха салатите си. Дейвид се върна и се заговори със Силвия. После сервираха следващите блюда — бифтек и омар. Богата вечеря за скъп прием. Към храната Кристина със сигурност нямаше забележки. Огледа гостите на масата и съжали, че местата им не са някъде към средата, където разговорите са по-оживени. Почувства се повече като обслужващ персонал, отколкото като гостенка.

Отхвърли мисълта, тъй като дълбоко в себе си знаеше, че нейните чувства са породени от дългите години, когато всички я възприемаха като аутсайдер. Трудно беше да расте без майка. Усещаше се винаги различна от другите деца, особено след като баща ѝ не бе обикновен баща. Когато бяха само двамата, беше по-лесно. Щом се опитаха да се приобщят някъде, веднага се виждаше, че не са на мястото си. Дори сега, когато баща ѝ се оттегли от нейния живот, ѝ струваше доста усилия, за да се почувства като една от дадено общество. Но това се дължеше на вродената ѝ несигурност, напомни си тя. Алексис и Джеръми бяха безупречни домакини, наистина не можеше да се оплаче от нищо.

— Силвия, чудех се, ти ли подбра поканените журналисти тази вечер — попита Джей Ти, нарушавайки мълчанието, което започна да става тягостно.

Тя кимна и засия от удоволствие.

— Да, аз. Такава ми е работата.

Джей Ти се приведе към нея и я заслепи с чаровна усмивка. „Сигурно е негов патент“ — помисли си Кристина. Беше смъртоносна, а Силвия явно не бе имунизирана. По страните ѝ плъзна червенина, интензивна като ягодовите кичури в платинената ѝ коса, изправи гръб и с едва доловим жест изпъчи богато надарените си гърди към Джей Ти. Кристина не повярва на очите си, че тази жена флиртува с него. Та тя беше омъжена, за бога! Но съпругът ѝ не беше тук тази вечер и в такъв случай какво от това.

— Отлично сте се справили — продължи Джей Ти. — А дали знаете нещо за Никол Прескот? Стори ми се неотразима.

Силвия погледна към другия край на масата, за да се увери, че разговорът няма да се дочуе, което бе невъзможно, тъй като Никол

седеше доста далеч, до Джеръми. Силвия прошепна:

— Тя е красива, богата, а мъжете ѝ нямат брой. Има страхотно влияние в обществото със светската си хроника. Може да те направи звезда или да те обяви за прокажен. Всеки се страхува от отровното ѝ перо, но именно отровата привлича читателите. С други думи, продава все повече вестници.

— Като че ли между нея и Алексис нещо не върви — не се отказваше Джей Ти. — Видях ги да спорят преди малко.

Силвия се поколеба. Кристина не се изненада. Главната задача на Силвия бе да пази личната територия на Алексис, но изглежда се разкъсваше между дълга си и желанието да продължи разговора с Джей Ти, за да подчертае близостта си с шефката. В края на краищата окуражителната усмивка на Джей Ти спечели.

— Не смятам, че Никол ще злепостави Алексис в пресата — отговори. — Преди всичко те са роднини.

— Роднини ли? — учуди се Кристина. — Нима?

— Братовчедки са. Доколкото зная родителите им не се понасят много, но не съм сигурна те какви недоразумения имат. Никол много обича да повтаря на Алексис, че може да я съсипе, когато реши — добави Силвия. — Повярвай ми, през изминалата година трябваше много внимателно да маневрирам между двете. За щастие Алексис и Джеръми са толкова известни със своята благотворителност и с успехите на „Бъркли“, че без проблеми получават ласкави отзиви в пресата. Според мен Алексис и Никол в повечето случаи зачитат личната си територия.

Силвия замълча, когато Джеръми се изправи. Той се изкашля и огледа намръщено масата, докато и последният разговор не приключи.

— Бих искал да благодаря на всички, че сте тук — започна. — Утре „Бъркли“ ще ознаменува един от най-важните си търгове. Благодаря на господин Стефано Бенедети, че ни повери своята безценна семейна колекция. Горди сме, че получихме тази чест да служим на вашето семейство. — И с тези думи вдигна чашата шампанско към Стефано.

Бенедети леко се поклони и също вдигна чаша.

— За утрешния успех — продължи Джеръми, — наздраве.

— Наздраве — повтори в хор компанията.

Щом Джеръми седна, Никол прошепна нещо в ухото му и стана. След миг я последва и Алексис. Кристина се зачуди дали е съвпадение, че и двете излязоха по едно и също време. Дейвид я изненада, като също се извини. Масата се опразваше бързо. Тя отмести стола си назад.

— Да не ми изядеш десерта — предупреди Джей Ти.

— Не обещавам нищо.

Във фоайето се натъкна на една прислужница, която я упъти към тоалетната. Кристина не бързаше и любопитно оглеждаше красивите стаи в дома на Алексис. Тук на мода бяха антиките. Явно страстта на Алексис към изкуството се простираше и върху къщата ѝ. И макар да беше приказна, разкошна и изискана, липсваше домашен уют. Кристина се зачуди къде си почиват, четат вестници и се хранят, къде разговарят и се смеят, къде правят любов. Сигурно на горния етаж беше по-интимно. Но не би дръзнала да се изкачи по стълбите — не беше толкова смела. Никак не ѝ се искаше да попадне на Алексис и нейната работодателка да я обвини, че слухти.

Към края на коридора дочу гласове от близката стая. Застана до вратата и се заслуша. Като че ли бяха Дейвид и Алексис, въпреки че гласовете бяха някак приглушени. Огледа се крадешком, приближи се на пръсти до полуотворената врата и за нейна най-голяма изненада чу името си.

— На всяка цена трябва да кажеш на Кристина — говореше Дейвид с много по-заповеден тон, отколкото се полагаше да разговаря един подчинен със своя шеф. — Това може да се превърне в истинско бедствие.

— Ще се погрижа — отвърна тя.

— Има и още нещо.

— Не мога в момента да се занимавам. Имам гости, Дейвид.

— Какво става? — прошепна Джей Ти в ухото на Кристина.

Заловена да подслушва, тя подскочи изплашено. Смяташе, че е сама в коридора. Добре, че беше Джей Ти. Затисна с ръка устата му и посочи с глава към стаята. За нещастие Дейвид и Алексис изглежда привършиха разговора си и тръгнаха да излизат. Кристина за нищо на света не искаше да я хванат как подслушва.

Сграбчи ръката на Джей Ти и го дръпна към първата изпречила ѝ се врата. Оказа се гардеробна за палта. Гласовете се засилиха и тя

повлече Джей Ти навътре, после затвори плътно вратата. Чу Дейвид и Алексис да разговарят, отдалечавайки се по коридора:

— Това не може да се отлага, Алексис. Бях вече достатъчно търпелив. Трябваше по-рано да кажа.

— Ще се погрижа — повтори тя. — Имай ми доверие.

„За какво ще се погрижи? — питаше се Кристина. — Какво, за бога, става между Дейвид и Алексис и какво общо имам аз с това.“

— Ако си копняла да останем насаме, само трябваше да ми свирнеш — прошепна Джей Ти.

Едва тогава осъзна, че се е притиснала към него. В гардеробната беше тъмно и миришеше на нещо като кожа, или това бе Джей Ти. Сетивата ѝ взеха да се опияняват. Облиза устни.

— Не исках Алексис да ме залови, че я подслушвам.

— Разбра ли нещо?

— Говореха за мен. Не чух достатъчно, за да разбере защо съм тема на разговора им, но не ми прозвуча да е за добро.

Почувства, че се взира в лицето ѝ, ръката му обгръщаше талията ѝ, краката му бяха преплетени с нейните. Трябваше да се отдръпне, но тялото ѝ съвсем естествено не желаше да заеме друга позиция. Още усещаше предишната им целувка. Наистина ли беше толкова пленителна? А искаше ли да го провери?

— Да тръгваме — каза тя.

— Да тръгваме — повтори той, но ръцете му още по-силно я прегърнаха през кръста, като че ли нямаше никакво намерение да я пусне.

Не стана ясно кой пръв започна. Когато устните им се срещнаха, всичко друго изчезна. Тя обви ръце около врата му и привлече главата му. С езика си вкуси аромата на десерта. Шоколад и Джей Ти — вълшебен съчетание. Беше зашеметена, възбудена, изгаряща от желание и в този миг се захлопна врата. Резкият звук я запрати в реалността.

Тя се отдръпна, дишаше тежко, на пресекулки. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Всичко е наред — прошепна Джей Ти и притисна устни към челото ѝ.

Затвори очи и се помъчи да възвърне нормалното си дишане и здравия си разсъдък. Онова, което направиха, никак не бе наред, точно

обратното, беше много, много нередно. Размени любовни ласки в гардеробната на своята работодателка с агент на ФБР, мъж, който по-скоро щеше да стане най-големият ѝ неприятел, отколкото любовник. Къде, по дяволите, ѝ бе умът? Беше съвсем обезумяла.

— Остави ме — каза му.

— Само се целунахме, нищо повече.

Той погали косите ѝ — успокоителен жест без съмнение, но където и да я докоснеха ръцете му, още повече се напрягаше.

Навярно за него беше само целувка. Той беше мъж преди всичко. Но за нея като че ли беше встъпление към нещо друго — факт, който нямаше намерение да споделя с него. И без това така силно я привличаше, че през повечето време не разсъждаваше нормално. Ако знаеше какво чувства, щеше да го използва за своя изгода. Налагаше се да бъде внимателна. Нямаше да изложи на опасност само своето сърце, а и баща си, кариерата си, живота, който така грижливо изгради през последните няколко години.

Посегна да отвори.

— Не бързай. Виж първо дали пътят за отстъпление е чист — спря я Джей Ти.

Тя леко откряна вратата.

Добре че го послуша и не излезе от гардеробната, тъй като по коридора имаше хора. Спряха се точно пред вратата. Палтата си ли щяха да взимат? Кристина затаи дъх съвсем паникьосана. Как щеше да обясни неловката ситуация — двамата с Джей Ти, скрити в тъмния гардероб?

— Чудесен прием, Джеръми — чу се гласът на Никол. — Трябва да се гордееш със себе си. Утре целият град ще говори за теб. Това е моя грижа.

— Заслугата е изцяло на Алексис — заяви той.

— Прекалено много ѝ се доверяваш — продължи Никол. — Винаги така постъпваш.

— Като компенсация за това, че ти не ѝ вярваш достатъчно — отвърна Джеръми с леко язвителен тон. — Господин Бенедети, за нас беше удоволствие. Сигурен съм, че с нетърпение очаквате утрешния ден и резултатите ще зарадват много вашето семейство.

— Дано всичко мине гладко — отговори Стефано.

— Ще мине гладко. Току-що се консултирах с Ръсел Кинър. Каза ми, че тази вечер е много спокойно и няма нищо необичайно.

— Много добре — рече Стефано. — Баща ми избра „Бъркли“ заради почтеното ви име, но трябва да призная, че се разтревожих, когато научих коя е вашата специалистка по скъпоценности. Бащата на Кристина Алберти има доста съмнителна репутация.

Кристина тихичко ахна. Джей Ти мигновено запуши устата ѝ с ръка.

— Кристина е много лоялна и добросъвестна — отговори Джеръми. — Не бива да се съмнявате в нейната честност.

— Радвам се, че ѝ вярвате безрезервно — продължи Бенедети. — Довиждане до утре сутрин. Благодаря за великолепната вечеря.

— Радваме се, че ни бяхте гост.

— Тръгвам с вас — каза Никол. — С най-голямо удоволствие бих чула нещо повече за Флоренция.

Ушите на Кристина продължиха да пламтят и след като тримата се отдалечиха по коридора.

— Тази вечер си много популярна — промърмори Джей Ти. — Главна тема на всеки разговор.

— Защо Стефано спомена баща ми пред Никол! Ами ако утре напише нещо за него или за мен във вестниците?

— Какво толкова може да отпечата? Нищо не се е случило, нали?

— И въпреки това. — Побутна още малко вратата. В коридора нямаше никого. Измъкна се навън, приглади роклята си и оправи косата си. После се пресегна и прекара пръст по устните на Джей Ти. Той настръхна, очите му проблеснаха с неугаснало желание. — Червило — обясни бързо тя, за да не си въобрази нещо. — Имаш червило по устните.

— Ами ако ми е приятно да имам — подразни я той.

— Е, на мен пък не ми е приятно.

— Уплаши се някой да не си помисли, че ме желаш — продължи да я дразни.

Тя отбягна пронизателния му поглед, за да не забележи нещо повече в израза ѝ.

— Не ми се говори за това.

— Не искаш да говориш! Каква изненада!

— Джей Ти, моля те, не тук.

Той кимна.

— Добре. А как научи, че Бенедети знае за баща ти? Защото ти не се учуди, само се притесни, че засегна въпроса пред Никол.

— Спомена нещо снощи — призна тя. — Намина при мен в кабинета ми. Каза, че семейството му знаело за баща ми.

— Интересно. Щом са знаели за него, преди да пратят колекцията в „Бъркли“, защо сега се тревожат? Това неочаквано отношение навярно е свързано с димните бомби.

— С които баща ми няма нищо общо.

— Надявам се, че е така. Но още не съм забравил факта, че побягна през глава към къщата на баща си веднага след инцидента.

Тя не намери отговор. Отиде в къщата на баща си, защото ѝ се стори, че го видя на улицата пред „Бъркли“ и защото предусещаше, че е замислил нещо. Нали я увери, че не е. Или си е въобразила. Само е избегнал въпроса, което много му се удаваше. Трябваше да помисли, а това бе невъзможно, когато Джей Ти стоеше толкова близо до нея. Тогава не беше в състояние да разсъждава.

— Не можеш да отречеш, нали? — попита я Джей Ти.

— Трябва да се върнем при гостите.

Тя тръгна, надявайки се да избегне въпросите.

— Ако баща ти е замесен, Кристина, ще имаш нужда от мен.

— Надали.

— Размисли, тъй като, доколкото виждам, аз съм единственият ти съюзник. Ако нещо се случи с този диамант, ще потънеш, при това много бързо. От „Бъркли“ ще си потърсят изкупителна жертва. И, скъпа, ти ще бъдеш тази жертва. Не се заблуждавай.

Думите му я смразиха, защото бяха искрени и точни. Тя сложи ръка върху неговата и го накара да я погледне.

— Ако нещо се случи с този диамант, можеш ли тогава да застанеш пред мен и да ми кажеш, че още си мой съюзник? Че няма да се постарая да ме пратиш в затвора? — Той се подвоуми. Тя беше готова със своя отговор. — Ето какво си мисля. Извини ме. Отивам да се сбoguвам с Алексис и Джеръми. После ще си тръгнем.

СЕДМА ГЛАВА

Джей Ти остана да чака Кристина. Знаеше, че е ядосана, задето не отговори на въпроса ѝ. И какво се очакваше от него... да излъже ли? „Да“ — отговори един вътрешен глас.

Би трябвало да я накара да почувства, че е неин приятел, че може да разчита на него. Държеше да му повярва, да сподели с него, да му помогне да залови Евън. Докато всички останали имаха едно наум за бащата на Кристина, той беше на тръни главно заради Евън. Знаеше, че е замислил грабеж. Сам му го беше съобщил в бележката.

Не беше изключено бащата на Кристина също да участва в играта, но Джей Ти не се съмняваше, че Евън командва парада. А имаше и друга възможност — Евън да се състезава, както и други крадци да са хукнали след диаманта. Заслужаваше си да разгледа тези възможности.

— Какво си се замислил? — попита Кристина, когато се върна при него. — Имаш странен израз.

— Нищо особено. Каза ли „довиждане“ и от мое име?

— Говорих само с Алексис. Не разбрах къде се изгуби Джеръми. Тръгваме ли?

Той я поведе.

— След теб.

— Гостите като че ли доста набързо се разотиват — отбеляза тя, докато вървяха към колата.

— Да, наистина. Между другото ти не ми каза какво по-точно дочу преди малко.

— Дейвид настояваше Алексис да говори с мен. Било важно. По тона му останах с впечатление, че е спешно.

— И заради това ли изпадна в паника? Защо? Да не би Дейвид да те държи в ръцете си по някакви причини? — Кристина избягна погледа му и той присви очи. — На теб никак не ти се понрави фактът, че е изследвал диаманта в твое отсъствие. Затова ли се разтревожи така? Забелязал ли е Дейвид нещо в този диамант, което ти си скрила?

— Не — отвърна бързо тя. — Естествено, че не е. Диамантът е наред. А Дейвид е мухльо. Сигурно е увещавал Алексис да говори с мен, за да му отстъпвам повече работа, или пък е искал повече пари, нещо такова. Забрави за случая.

Джей Ти отключи вратата на колата, за да се качи Кристина, но после се спря. Кимна към мъжа, който пресичаше улицата.

— Ето го и твоя момък. — Видяха как Дейвид се качи в сребрист мерцедес кабрио. — Има вкус за коли, признавам му го.

— Скъпичък вкус за дипломант — промърмори тя. — Положително не е купил тази кола със заплатата си от „Бъркли“.

— Може би семейството му е богато. Доколкото забелязах, чувстваше се добре в компанията у Кенсингтънови.

— Прекалено добре. Така и не разбрах как се е добрал до покана. Навярно е свързан по някакъв начин с Кенсингтън.

— Няма да е зле да се провери — съгласи се Джей Ти.

Около Дейвид Падлински доста неща не изглеждаха правдоподобни. Непременно трябваше да събере информация кой е, откъде е, с какви пари разполага.

— Според теб не е Евън, нали? — попита Кристина.

Джей Ти поклати глава.

— Да седи срещу мен цяла вечер и да ме измами! Невъзможно.

Тя го погледна скептично.

— Убеждаваше ме, че е същински Худини, а сега твърдиш, че не може да те измами. Толкова ли си сигурен?

— Почти е изключено — отстъпи той. — Но във всички случаи е съвсем вероятно Евън да използва Дейвид. Днес Дейвид имаше достъп до диаманта. — И сега Джей Ти се замисли върху този факт, и си зададе въпроса, дали Дейвид е могъл да подмени ловко диаманта по време на демонстрацията пред журналиста. Кой би разбрал? Кристина, която познаваше най-добре диаманта, не присъства. — Да видим къде отива.

Отвори вратата на Кристина, после бързо заобиколи и седна зад волана. Предчувстваше, че мерцедесът на Дейвид с лекота ще се изплъзне от неговия шевролет. За щастие асистентът не бързаше и те не се затрудниха да го следят. Беше след полунощ и движението по улиците беше слабо.

— Струва ми се, че се отправя към „Бъркли“ — каза Кристина, когато Дейвид зави за пореден път. — Защо ще отива там толкова късно през нощта?

— Има само един начин да разберем — отвърна Джей Ти. — В преградката има бележник. Запиши регистрационния му номер. После ще го проверя в компютъра.

— Така ли? Всеки номер ли можеш да провериш? Изглежда Големият брат наистина ни наблюдава.

— Проверявам номерата само на лица, които се държат подозрително, а Дейвид попадна в тази категория.

Когато приближиха „Бъркли“, Джей Ти спря до ъгъла и изгаси фаровете. Дейвид паркира точно срещу сградата, но остана в автомобила.

— Защо се бави? — попита тя.

— Като че ли говори по телефона.

— Какво ще правим?

— Ще чакаме и ще гледаме.

Минутите се нижеха бавно. Очевидно Дейвид провеждаше дълъг разговор. Фактът, че паркира точно срещу входа, означаваше, че не се страхува да бъде видян. Но Джей Ти не преставаше да се чуди каква работа има той в „Бъркли“ след полунощ. Улицата беше безлюдна. Откакто дойдоха, не се появи нито една кола. Всички магазини и ресторанти в околността бяха вече затворени. На сутринта щеше да бъде съвсем различно. Аукционната къща щеше да бъде претърпкана с желаещи да видят диаманта.

Кристина сложи ръка върху ръката на Джей Ти.

— Погледни. Струва ми се, че излиза.

И наистина в купето светна, когато Дейвид слезе от колата. Затвори вратата и облече палтото си. После започна да пресича улицата.

— Отива в „Бъркли“ — каза разпалено тя. — Ще го последваме ли?

Преди Джей Ти да отговори, в другия край на улицата светнаха фарове. Дейвид замръзна на място, както изглежда, заслепен от неочакваната ярка светлина. Моторът на колата ревеше.

За секунда Джей Ти осъзна какво ще се случи, но беше твърде късно. Тъкмо отваряше вратата, когато колата блъсна Дейвид и го

подхвърли като парцалена кукла почти в другото платно.

Кристина изпищя от ужас.

Макинтайър изскочи и се опита да види колата и номера ѝ, но тя прелетя край него. Нощта беше тъмна и той не успя да определи модела. Затича се към Дейвид, опасявайки се, че е безсмислено. Кристина тичаше зад него. Сблъскаха се, когато той се спря внезапно.

Грабна ръцете ѝ.

— Едва ли ще искаш да го видиш.

— Може да е жив. Може да му помогнем — изрече тя с обезумял поглед. — Остави ме да отида.

Джей Ти не ѝ отказа. Дейвид лежеше на една страна по средата на улицата, под главата му имаше локва кръв, единият му крак бе сгънат под тялото, а от крачола стърчеше кост.

— О, Господи! — изстена младата жена с ръка върху устата си.

Макинтайър коленичи и сложи пръст върху сънната артерия на Дейвид, но не напипа пулс. Обърна се към Кристина:

— Съжалявам.

— Нима е мъртъв? — попита тя колебливо. — Как е възможно? Само преди секунда беше жив. Повдига ми се.

— Поеми дълбоко въздух — посъветва я той.

— Гледахме как се случва. Просто си седяхме тук и гледахме. Трябваше да слезем от колата. Трябваше да извикаме, да кажем нещо. Да го предупредим. Ако го бяхме направили, щяхме да го спасим.

С всяка изречена дума гласът ѝ ставаше все по-истеричен. Джей Ти се изправи, прегърна я и я притисна към себе си.

— Вината не е твоя, Кристина. Бяхме далеч. Стана много бързо. Нямахме никакъв шанс да го предупредим.

Кристина завъртя глава.

— Толкова е несправедливо. Това не биваше да се случва.

— Но се случи и се налага да се обадя за помощ.

Извади мобилния си телефон и набра 911, за да съобщи за злополуката. След като затвори, огледа улицата. От околните сгради никой не се показва. Ако не бяха проследили Дейвид, нямаше да има свидетели на нещастния случай. Само че той не смяташе, че е нещастен случай. Колата нито намали скоростта, нито спря. Някой бе причаквал Дейвид да слезе от своя автомобил.

Джей Ти пусна Кристина и се наведе над тялото на Дейвид. Не искаше да размества нищо, но знаеше, че след като полицаите поемат случая, щяха да минат дни, преди да получи отговор на един елементарен въпрос. Пъхна ръка в джоба на палтото на Дейвид.

— Какво правиш? — попита Кристина и се отдръпна.

— Търся телефона му.

Намери го и набра последния номер. На екрана се появи номерът. След миг се получи гласова поща: „Аз съм Алексис. Оставете съобщение“.

Алексис Кенсингтън ли? Сърцето му се разтуптя. Защо Дейвид — асистент на половин работен ден — ще се свързва с Алексис след полунощ и след прием, по време на който бяха разговаряли тайно? Кристина не бе сгрешила, между тях беше имало нещо. А друг знаеше ли? Някой, който е искал да попречи на Дейвид да влезе в аукционната къща.

Чу в далечината воя на сирените и се изправи. Кристина изведнъж се оживи.

— Не искам да остана. Не искам да ме разпитват защо сме били тук и какво сме видели. Всеки в „Бъркли“ ще се пита дали не съм направила нещо.

— Няма да се питат. Ще кажа, че сме дошли да проверим диаманта.

Тя поклати глава.

— Не, не ми харесва. Отново ще бъда заподозряна. Не мога да понеса отново мнителни погледи. Не мога.

Той видя как я обзема паника. Знаеше, че Кристина е напълно невинна, в каквото и да е закононарушение, но имаше право: нямаше да я пропуснат в разследването, както и него. И преди да ѝ каже, че ще я защити, тя побягна.

— Кристина — извика той, — почакай.

Тя не му обърна внимание и се спря само за да си събуе обувките с високи токчета. Стисна ги в едната си ръка, затича се през паркинга до сградата на „Бъркли“ и изчезна зад ъгъла. Беше посред нощ, а тя не беше с кола, а сигурно нямаше и пари. Би я догонил, но санитарите и ченгетата завиха на улицата. Неохотно я изгуби от поглед, като се молеше да се прибере невредима вкъщи.

* * *

Джей Ти тъкмо привърши показанията си, когато на входа на „Бъркли“ се показа Ръсел Кинър.

— Какво става? — попита той, когато дойде при него.

— Блъснаха Дейвид Падлински преди няколко минути.

— Какво? — смая се Ръсел. Погледна към санитарите, които внасяха тялото на Дейвид в линейката. — Това Дейвид ли е?

— Да, струва ми се, че се беше запътил към сградата, когато го блъсна кола.

— Кой го блъсна?

— Не зная. Не спря — отговори Джей Ти.

Ръсел стисна устни.

— Какво е правил Падлински тук толкова късно? Какво правиш ти тук толкова късно?

— Проследих Дейвид — отвърна агентът. — Беше на приема у Кенсингтън. Стори ми се, че се държи странно, и затова тръгнах след него. За съжаление не бях достатъчно близо, за да го предпазя.

— Какво странно е имало в поведението му? — поинтересува се Кинър. — Има ли нещо общо с диаманта?

— Имах предчувствие, че Дейвид се е захванал с нещо. — Джей Ти не познаваше добре Ръсел Кинър, за да му се довери. Всъщност внимателно се вглеждаше в лицето му, търсейки прилика с Евън. Нямахме смисъл, след като Ръсел беше шеф на охраната в „Бъркли“ повече от година. Но Джей Ти ненавиждаше пропуските. Някои от игрите на Евън продължаваха по-дълго от други, а знаеше, че Евън се навърта в Сан Франциско от няколко месеци. — Тук как е? — попита.

— Досега беше съвсем спокойно. Когато чух сирените, реших, че някой пак се опитва да всее паника. Два пъти обиколих пазачите, преди да изляза.

На Джей Ти му мина през ум същото нещо, но убийство всяваше твърде голяма и много гнусна паника дори за Евън.

— Да вляза ли с теб, само за да съм спокоен, че всичко е наред?

Ръсел се намръщи:

— Добре, но те уверявам, че държа нещата под контрол. Струва ми се, че онзи тип, който те тревожи, се е отказал.

„Твърде хубаво, за да е истина“ — помисли си Джей Ти.

Евън чуваше сирените и шума на колите над главата си. Там, където тунелът се стесняваше и правеше завой, върху него се изсипа пръст. Пред сградата на „Бъркли“ гъмжеше от полицаи, пожарникари и санитарии. Бяха оградили улицата с жълта полицейска лента. Охранителите в „Бъркли“ положително бяха в пълна бойна готовност, тъй като не знаеха откъде ще дойде опасността. Подсмихна се, като си представи какво ще последва, колко смаяни, колко шокирани и разорени ще бъдат всички.

Насочи лъча на фенера към пътеката пред себе си, зави за последен път и се озова пред стената с импровизираната стълба. Заизкачва се по забитите клинове нагоре. Разви болтовете и отмести капака, трепвайки от издйническото проскъръцване. Прехвърли се през дупката в сутерена на „Бъркли“. Застина неподвижно и доста дълго се ослушва дали някой не минава наблизо, но беше съвсем тихо. Този край на подземието беше далеч от охраняваната зона. Тук струпваха боклуците. Нямаше камери, пазачи.

Изправи се, изтупа прахта от гащеризона си и се отправи към задното стълбище. Нямаше интерес да открадне диаманта тази нощ. Нямаше да изпита удоволствие, ако задигне камъка под прикритието на мрака. Такъв аматьорски маниер не му подходеше. Неговият план беше далеч по-самоуверен и дързък. Щеше да свие диаманта почти пред очите им, когато най-малко очакват. И тогава ще разберат какъв е той в действителност.

А Джей Ти още веднъж ще се примири с факта, че е бил подмамен по невярна диря. Преследвал е не когото трябва. А на Кристина Алберти й предстоеше да открие какво точно й е подготвил.

Отправи се към задното стълбище. Десетки пъти прави експерименти с камерите и знаеше безпогрешно кога и как да се придвижва, за да не го заловят. За негов късмет третият етаж, на който искаше да отиде, не се охраняваше добре. Там нямаше нищо за крадене. Всички ценни вещи бяха в сутерена.

Тази вечер целта му не беше обир, а залагането на улики.

Първата му спирка беше кабинетът на Кристина. Отключването на вратата се оказа детска игра. Нейното работно пространство беше чисто, подредено, за всеки предмет бе отредено точно определено място. Тя се стараше, за да поддържа своята илюзия за пълен контрол.

Колко жалко, че след утрешния ден ще се наложи да се прости с тази илюзия. Миналото ѝ му подсказа идеалния начин за отвличане на вниманието. Включи компютъра, вмъкна се в нейната поща и ѝ остави едно малко подаръче. Ако утре не дойде в кабинета си, ще го открие някой друг. С други думи, щеше да бъде на прицел. Очите на всички щяха да се вторачат в нея и в баща ѝ.

Излезе от кабинета на Кристина и се запромъкна през тъмната сграда. Чуваше се как в далечината пазачите си говорят. През един прозорец се мерна внезапно лъч от полицейските прожектори. Полицаята още разследваха инцидента с онзи нещастник от „Бъркли“ — блъснат и убит за секунди. Толкова трагичен, толкова тъжен случай, но пък какъв колорит щеше да придаде на утрешното събитие. Служителите щяха да се вълнуват около жертвата и щяха да се разсеят — за сетен път.

Наистина е изумително колко лесно можеш да накараш хората да гледат в друга посока.

Евън се върна в подземията. Плъзна се през отвора и затвори капака след себе си. След като се измъкна от тунелите, отиде бързо до колата си, която беше оставил през няколко улици. Преди да се съмне, трябваше да се отбие на още една спирка.

* * *

Зъбите на Кристина тракаха и цялото ѝ тяло още се тресеше, когато изтича обратно, за да плати на шофьора на таксито. Знаеше, че ще се наложи да дава обяснения пред Джей Ти, когато се появи, а той несъмнено щеше да се върне с още въпроси заради бягството ѝ от полицейското разследване.

„Господи! Какво направих!“ — упрекуваше се безспир. Като че ли нямаше да престане да си навлича съмнения. Чу сирените и обезумя. Представи си въпросите, с които щяха да я засипят: защо е била тук, какво е естеството на връзката ѝ с Дейвид... Щеше да се озове в светлината на прожекторите... където за нищо на света не искаше да бъде.

Знаеше, че трябваше да остане с Джей Ти. Той щеше да потвърди пред ченгетата, че по време на инцидента е била с него. Беше

федерален агент. Щяха да му повярват. Не се налагаше да бяга. Направи го по стар навик. Баща ѝ безброй пъти я бе учил: „Щом чуеш сирените, бягай.“ Наставление, равностойно на: „Измий си ръцете, преди да седнеш на масата“, както и „Кажки си молитвите, преди да си легнеш“.

Но тя не беше престъпница и не биваше да бяга. И този път не беше замесена тя, а Дейвид.

Сви се на дивана и изохка. Дейвид беше мъртъв. Не можеше да повярва. В едната минута беше жив, в следващата го нямаше. Дали беше разбрал за онази частица от секундата, когато колата връхлетя върху него, че поема последния си дъх? Почувствал ли бе удара? Изкрещял ли е? Спомняше си, че тя изкрещя. Гърлото ѝ още бе раздразнено.

Нещастен случай ли беше? Изглеждаше неправдоподобно. Автомобилът дори не направи опит да намали скоростта. Защо?

Връзката с „Бъркли“ беше очевидна. Иначе по каква причина Дейвид ще ходи там посред нощ? Диамантът ли беше преследвал? Сигурно е имал разрешение за достъп до охраняваната зона. Иначе присъствието му в сградата след полунощ щеше да вдигне на крак пазачите и Ръсел. Посред бял ден, когато се навъртат куп хора, Дейвид би разполагал с много по-удобна възможност да открадне диаманта, ако такова е било намерението му.

Стана от дивана и отиде в спалнята да се преоблече. И през ум не ѝ минаваше да си легне. Подозираше, че няма дълго да остане сама. Преди да дойде Джей Ти, трябваше да реши какво ще прави по-нататък.

Взе телефона и набра номера на баща си. Както и очакваше, той не отговори.

— Татко — каза тя, а гласът ѝ все още звучеше уплашено, — налага се на всяка цена да говоря с теб за този диамант. Моят асистент днес го е гледал и тази нощ беше убит. Блъсна го кола. Тревожа се за теб, за диаманта, за всичко. Моля те, обади ми се, или намери начин да се свържеш с мен. Възможно е да не съм сама, затова бъди предпазлив. ФБР ми диша във врата.

Затвори телефона и за сетен път въздъхна дълбоко. Трябваше да се успокои, да помисли рационално.

Беше един часът след полунощ. След по-малко от дванайсет часа диамантът щеше да бъде изложен на търг. Как ще допусне провеждането му, ако не е абсолютно сигурна в скъпоценния камък? И как да докаже, ако не е? Според първоначалния доклад оценителят е регистрирал инклузия във форма на сърце, но при различно осветление е напълно възможно да не бъде забелязана. Редно ли е да прекрати процедурата заради предчувствие, породено от липсата на нещо толкова миниатюрно?

Съвестта ѝ изкрещя: „Да!“ Дълбоко в себе си знаеше, че трябва да сподели съмненията си с Алексис и Джеръми и да остави те да вземат окончателното решение. Но щом си отвореше устата, щяха да я погледнат и да си зададат въпроса, дали не е замесена в нечестна сделка, не се ли опитва да ги измами на бърза ръка... също като баща си. Нямаше да провали кариерата си без допълнителна информация.

Утре ще определи поведението си. Слава богу, баща ѝ ще се обади до десет часа и ще потвърди, че копия на колието не са правени и че не възнамерява да спре търга или да открадне диаманта. На вратата се почука и тя подскочи стреснато, въпреки че го очакваше. За миг ѝ мина през ума, че може да е баща ѝ, но в коридора стоеше Джей Ти. Влезе без покана, а на лицето му се четяха яд и тревога. Подхвърли ѝ чантичката и после я хвана за раменете.

— Добре ли си?

Зарадва се, че думите му бяха изпълнени със загриженост, а не с обвинения.

— Добре съм.

— Хубаво. Какво, да му се не види, си мислеше... да избягаш така?!

— Не мислех. Съжалявам. Не зная защо избягах. Никога не бях виждала да убиват човек пред очите ми, при това някого, когото познавам и с когото бях разговаряла само преди час-два. Бях в шок.

— Това не е причината да избягаш. Изплаши се, че ще те свържат със злополуката. Не желаше да разговаряш с ченгетата. Не искаше, който и да е в „Бъркли“ да разбере, че си била тук... греша ли?

Той леко я раздруса.

— Причиняваш ми болка.

Джей Ти престана да я стиска, но не я пусна, а погледът му беше неумолим.

— Отговори ми!

— Добре, имаш право. Паникьосах се... по много причини. Нищо лошо не бяхме направили, само че не исках да обяснявам защо сме проследили Дейвид. — Млъкна за миг, после попита: — Какво каза на полицаите?

— Не много. Описах какво се случи. Дейвид тръгна да пресича улицата и тогава иззад ъгъла към него се понесе кола и без да намали скоростта, го блъсна. Също така казах, че не успях да различа колата. — Той я погледна с присвити очи. — И ти не я различи, нали?

— Не, беше много тъмно. Фаровете ме заслепиха. Видях как Дейвид замръзна на място и чух рева на мотора. След това осъзнах, че лети във въздуха. — При спомена отново взе да ѝ се повдига. — Не мога да повярвам, че е мъртъв, Джей Ти. Какво стана? Нещастен случай ли беше? Или е било предумишлено? Кой е способен на подобно нещо?

Той се загледа в нея, сякаш претегляше искреността на въпросите ѝ. Най-накрая въздъхна и поклати глава.

— Не мога да кажа нищо със сигурност, освен че не беше нещастен случай. Някой блъсна Дейвид съвсем умишлено. Предполагам, че има нещо общо с намерението му да се отбие в „Бъркли“ след приема. Докато се разправях с ченгетата, излезе Ръсел Кинър. Тревожеше се да не би инцидентът да е за всяване на смут.

— О, Боже! Никога не бих си го помислила. Моля те, не ми казвай, че Дейвид е убит, за да се отвлече вниманието.

— С Кинър отидохме да видим диаманта. Непокътнат е в трезора и според мен Кинър няма да го изпусне от поглед цяла нощ. — Джей Ти потърка ръцете ѝ. — Трепериш.

— Студено ми е.

— Изплашена си. — Погледна я със състрадание. — Зная, че си замесена в някаква история, Кристина. Трябва да ми се довериш. Убиват хора.

Искаше да му се довери. Наистина. Изпитваше необходимост да се облегне на него. Гърдите му бяха толкова широки и силни. Но как? Нея ще защити, ами баща ѝ? Него също ли ще защити?

Отговорността бе твърде голяма, за да я поеме. Ще почака още няколко часа. Щом се продаде диамантът, ще се върне към нормалния си живот. Нима е толкова сложно?

Остави чантичката си на масичка до нея.

— Не разбирам за какво намекваш.

Забеляза разочарованието му и се почувства, сякаш го е измамила. Не можеше да проумее защо мнението на този мъж беше важно за нея. По-скоро бяха съперници, отколкото приятели. И все пак нямаше как да не си признае, че го харесва. Притежаваше чувство за хумор, беше интелигентен, решителен, тези страни на характера му я привличаха, а хубавото му тяло я възбуждаше и вълнуваше. Много отдавна мъж не ѝ беше влизал под кожата както Джей Ти. Като че ли знаеше какво се върти в главата ѝ, преди сама да го съзнае. И това най-много я плашеше — че ще разкрие тайните ѝ, преди да е готова да ги сподели с него.

— Не съм лошият — промълви Джей Ти. — Няма да правя прибързани заключения за теб или за баща ти.

— Ти вече ги направи. Това е причината да ме разпитваш в момента. Защото ме подозираш. Смяташ, че помагам на някого да открадне диаманта. Затова постоянно си до мен.

— Бих искал това да е единствената причина да дойда при теб тази нощ, но не е, Кристина. Причината си ти. Не мога да престана да мисля за теб — призна той.

Дъхът ѝ секна от дрезгавия му глас, от желанието в очите.

— Защото се съмняваш в мен, затова е.

— Защото си красива и те желая.

— Целта ти е една — да изтръгнеш сведения от мен — възрази тя. — Желая да ти кажа тайните си, да ти се доверя, да ти повярвам.

— Да, искам всичко това — не отрече той. — Но в този миг желая само теб.

— Лъжеш.

— Не, не лъжа. По пътя насам си казах, че идвам да проверя как си, не те ли застрашава нещо. Но щом видях лицето ти... твоите прекрасни устни... — Погледът му се впи в устните ѝ. — Престанах да се самозаблуждавам. Дойдох заради една-единствена причина... заради теб.

Гърлото ѝ пресъхна от тона му. Как да му се противопостави, като тялото ѝ беше вече на негова страна. Чувстваше умора от битките със себе си, от тревогата, уплахата и самотата. Когато я погледна с очакване, си каза, че ще го отблъсне, няма да рискува, ще го държи на

разстояние. Така би постъпил един умен човек и както сам той отбеляза, тя е умно момиче... поне през повечето време, но не и тази нощ.

— Това е безумие — прошепна тя. — Ти, аз, на различни страни сме. Искаме различни неща.

— Нима? — На устните му заигра усмивка. — Предчувствам, че в този миг искаме едно и също нещо. — Дръпна я към себе си, притисна я към своите силни широки гърди. — Да... или не?

Насили се да каже „не“, но отлично знаеше, че е направила избора си още щом отвори вратата.

— Да.

— Да! — Той сграбчи главата ѝ и я зацелува.

Тя плъзна ръце около кръста му и искрата, която тлееше помежду им, запращя. До този миг никога не бе изпитвала подобна страст и лудо желание да се отдаде на мъж. Сърцето ѝ бурно се разтуптя, слабините ѝ потръпваха при всяка целувка, всяко докосване. Все едно се намираще на ръба на висока скала и бе обладана от безумството да скочи. Искаше да се освободи от веригите на принудата да постъпва винаги както е редно, да бъде добро момиче, да бъде предпазлива.

Пъхна ръце под сакото му и загали стегнатите, силни мускули на гърба му. Но това не я задоволи. Измъкна от панталона ризата му и взе да я разкопчава трескаво. Усещаше безразсъдна необходимост да помилва кожата му. Когато разкопча ризата, я съблече заедно със сакото и после прекара пръсти по широките му гърди.

Джей Ти хвана краищата на тениската ѝ и я издърпа през главата ѝ. Тя не носеше сутиен и ръцете му веднага се намериха върху гърдите ѝ, а устните му се плъзнаха по шията ѝ. Тя изви глава назад и изстена от удоволствие, когато обсипа гърдите ѝ с ласки.

Затвори очи, когато разтърсена от желание, усети, че губи съзнание. Разумът ѝ нашепваше да успокои топката, но всъщност стана още по-нетърпелива. Джей Ти навярно прочете мислите ѝ. Той се стегна, хвана я за ръка и я поведе към спалнята.

Стаята беше тъмна. Лунната светлина танцуваше в мрака. Тя събу панталоните си и застана гола пред него. Беше доволна от тъмнината. Не искаше да си напомня кой е той... и коя е тя. Джей Ти посегна към ключа на лампата. Тя задържа ръката му.

— Недей — прошепна. — Без светлина, без въпроси, без признания.

— Искам да те гледам — промълви той.

— Не тази нощ — каза едва чуто тя. — Тази нощ... усещай ме само с ръцете си.

Желанието ѝ бе мигом изпълнено. Той подразни с пръсти нежно връхчетата на гърдите ѝ и те се превърнаха в остри, болезнено чувствителни точки. Тя разкопча колана му и му помогна да свали панталона си. Тогава най-сетне остана съвсем гол като нея.

Джей Ти я взе в прегръдките си. Плъттa му нажежи нейната. Харесваше ѝ усещането на косъмчетата по краката му, гърдите, ръцете, наболата брада, която дразнеше страните и гърдите ѝ, обсипвайки с целувки цялото ѝ тяло.

Тя го повлече върху леглото с бурно нетърпение да го приеме в себе си, но той се въздържа. Изследваше, без да бърза, всеки сантиметър от нея, отначало с ръце, после с устни, наслаждавайки ѝ се безмилостно, докато тя не обезумя. Когато се отдръпна, едва не изкрещя.

— Какво правиш? — попита задъхана.

Той взе портфейла си и извади презерватив.

— О — промълви тя. — Забравих.

Изплаши се от факта, че Джей Ти я кара да забрави всяка отговорност. Но когато разтвори краката ѝ и навлезе в жадуващото ѝ нетърпеливо тяло, мисленето остана на заден план. Отдаде се на страстта и удоволствието.

В сенките на нощта нейните тайни не изглеждаха така важни като мъжа, който я любеше.

ОСМА ГЛАВА

Слънчевите лъчи, проникващи през полуразтворените пердета на прозореца в спалнята на Кристина, събудиха Джей Ти. Тя не беше до него. Взря се объркано в празното място до себе си. Не беше усетил кога е станала. Всъщност не бе усетил и кога е заспал. Но беше сутрин и Кристина не беше до него.

Такива бяха фактите. Попипа възглавницата с вдлъбнатина от главата ѝ. Още беше пред очите му тъмната ѝ коса, разпиляна отгоре ѝ, докато правеха любов в съвършена хармония. Беше невероятно. Може и да пазеше егоистично своите тайни, но тялото си отдаваше щедро. Да му се не види! Искаше му се да беше се събудил преди нея, за да я погледа на светло.

Беше седем и половина. Имаха предостатъчно време да отидат в „Бъркли“. Търгът нямаше да започне преди обяд. След няколко часа всичко щеше да приключи. Тази мисъл беше тревожна... Знаеше, че денят няма да мине леко. Евън не се е отказал. Щеше да се опита да открадне диаманта и Джей Ти трябваше да му попречи. От все сърце се надяваше, че Кристина няма да се окаже замесена в нещо.

Стана от леглото и си обу панталоните и чорапите. Чу Кристина да се движи из стаята и му олекна, че не е тръгнала без него. Необходимо бе да поговорят, да си направят план за деня. Несъмнено снощи имаше възможност, но не пожела да опорочи всичко. Тя постави условия — без осветление, без въпроси, без признания, и той ги спази. А сега беше време тя да приеме неговите условия. Очакваше, че след като станаха близки, тя ще му повярва по-охотно. Сигурно беше готова за разговор.

Шумът от захлопването на входната врата направи на пух и прах доверието му. Изтича в гостната.

— Кристина! — Никакъв отговор.

Навлече набързо ризата, самото, палтото, грабна ключовете за колата и се втурна към стълбите с надежда, че се е забавила с асансьора, но за съжаление беше слязла пеша. Колата ѝ тъкмо

излизаше от гаража, когато хукна към тротоара. Извика я отново, но тя не спря. Или не го беше забелязала, или се направи, че не го чува.

Близостта, която почувства към нея, мигом се изпари и остана само огромно съмнение. Скочи в колата си и подкара след нея. Когато пътят ѝ се отклони от „Бъркли“, тревогата му нарасна. Къде отиваше? И защо не го събуди, за да му каже „довиждане“.

Беше глупак да си въобрази, че тя му вярва, и още по-голям глупак, след като сам ѝ повярва, фактически какво знаеше за нея? Почти нищо. Навярно преспа с него, за да го заблуди, да отклони вниманието му, да му затвори устата.

Ако планът ѝ е бил такъв, определено действаше. През изминалите часове изобщо не беше използвал мозъка си. И сега подозираше, че ще си плати за този пропуск.

Мобилният му телефон зазвъня и той веднага отговори, като се надяваше да е Кристина:

— Макинтайър.

— Джей Ти, Джени се обажда.

Джени ли? Сърцето му се сви. Едва ли беше за добро.

— Какво има, Джен?

— Евън — отговори кратко тя. — Снощи мина през салона. Държа се съвсем като луд, Джей Ти. Говореше как ще заживеем заедно, как ще ми подари света на диамантен поднос и наистина ме изплаши. Гледах право в него и не можех да го позная. Сякаш Евън, когото познавам, бе изчезнал. Очите му бяха на непознат. Мисля, че не е нормален.

— Никога не е бил.

— В такъв случай сега е още по-зле.

— Добре, че се обаждаш, Джен. Опитвам се да го открия. Спомена, че не си го познала, но доколкото разбирам, нямаш предвид да се е маскирал.

— Не, изглеждаше както обикновено.

— Косата му руса ли беше? А очите сини ли бяха?

— Ами беше с маска, беше тъмно и не успях да го видя добре. Очите му са си същите. Като личност е различен.

Джей Ти се позамисли. Евън сигурно си беше боядисал косата, а контактните лещи лесно се махаха. Но маската на лицето потвърди подозренията му, че той се дегизира, но маскировката му навярно се

подменя без затруднения. Обяснението имаше смисъл, тъй като Евън не би се показал пред Джени като някой друг.

— С какво се е захванал, Джей Ти? Знаеш ли? — попита тя.

— Смятам, че смята да открадне днес много рядък и ценен жълт диамант от аукционната къща „Бъркли“.

— И как ще го открадне? Не го ли пазят добре?

— Да, но според мен такава е намерението му и съвпада с онова, което ти е казал за диамантения поднос.

— Сигурно имаш право.

— А той каза ли нещо друго?

— Да, поиска да ти предам, че не е приключил с теб. Знаеше, че ще те потърся, но никак не се притесняваше.

Гняв разтърси Джей Ти от това арогантно послание и решителността да пъхне Евън зад решетките до края на живота му се удвои... за кой ли път.

— Благодаря ти, Джени, за обаждането. Не искам повече да говориш с Евън.

— Повярвай ми, и аз не искам.

— Какво стана с онзи бодигард, който брат ти нае да те пази.

— Освободих го миналата седмица. Помислих си, че всичко свърши.

— Наеми го отново и не ходи никъде сама. Щом Евън не е приключил с мен, с теб съвсем не е.

— Не мога да повярвам, че някога съм го обичала — продължи тя с болка в гласа. — Колко глупава съм била! Вярвала съм на лъжите му. Трябваше да бъда по-умна, да разбере машинациите му. Бях истинска глупачка.

— Не си била глупачка. Била си влюбена.

— Все едно и също — въздъхна тя. — Дочуване, Джей Ти, и късмет. Наистина искам да хванеш Евън, преди да пострада още някой.

Както затваряше телефона, Джей Ти зърна Кристина да се насочва към паркинга срещу кей 39. Какво, по дяволите, правеше? Накъде се бе запътила?

Смъкна се ниско на седалката, за да не го забележи, поне засега. Ще го отведе до някое от важните лица... баща ѝ, а може би Евън. И щеше да хване или единия, или другия.

* * *

Кристина погледна написаната на ръка бележка върху съседната седалка. Намери я пред входната врата, когато излезе да вземе вестника. „Чакам те на кей 39 в «Къщата на изненадите» точно в 8.“ Нямахте подпис, но знаеше от кого е. Беше от баща ѝ. Добре че не беше почукал или позвънил. Нямахте да остане очарован, че спи с човек от ФБР.

Беше ѝ като в мъгла нощта, прекарана с Джей Ти. Никога не беше постъпвала по-импулсивно, по-безразсъдно или пък толкова невероятно прекрасно. В прегръдките на Джей Ти се беше почувствала като друга жена, жена, която почти хареса и която нямаше нищо против отново да бъде. Но нямаше представа какво щеше да стане отсега нататък. Може би след няколко часа всичко щеше да свърши. Джей Ти не живееше в Сан Франциско. Работата му беше в Лос Анджелис или накъдето го отвееше следващият му случай. До довечера можеше да си замине и навярно повече никога нямаше да го види. Внезапно се натъжи. Дори нямаше право да иска нещо повече. Джей Ти нищо не ѝ бе обещавал. Не се беше преструвал на влюбен или че има сериозни намерения. Просто я пожела, както и тя него. Беше много хубаво и толкова. Трябваше да се примири без съжаления. Не можеше да си позволи съжаление.

След като паркира, се поколеба дали да не се обади на Джей Ти и да му каже, че ще се срещнат направо в „Бъркли“, но се въздържа заради безкрайните въпроси, които щяха да последват. Затова излезе, докато той още спеше. Не желаше повече да го лъже. Нито пък искаше да тръгне с нея. Беше длъжна да пази баща си от него. Само се молеше той да ѝ съобщи онова, на което се надяваше.

Кристина слезе от колата си, пресече улицата към кей 39, любимо място на туристите с десетки магазини, ресторанти и въртележки. С изключение на кафенетата повечето магазини бяха още затворени и наоколо нямаше жива душа. Беше студена и мъглива утрин в Сан Франциско и туристите несъмнено щяха да заприиждат в по-късен час заедно със слънцето. Вървеше по протежение на кея, по едно време спря за малко, за да погледа тюлените, настанили се върху дървените платформи в залива. Те под лайваха и квичаха, боричкайки

се за място, в резултат на което по-малките почти задължително цопваха във водата.

Стигна другия край на кея точно срещу Алкатраз, острова-затвор с печална слава, но освен това оттам се откриваше великолепна гледка към моста „Голдън Гейт“. Наближавайки „Къщата на изненадите“, забеляза скеле и строителни материали. Очевидно заведението се ремонтирало и нямало да бъде отворено поне още месец.

Подвоуми се. Не беше сигурна как да постъпи. От баща ѝ нямало следа, но в бележката му се посочвало това заведение. Натисна дръжката на вратата — беше отключено. Като си припомни, че баща ѝ обожавало потайните места, пристъпи във фойето и застана, за да привикнат очите ѝ към мрака. Намираше се в неголямо помещение с дъсчен под и подиум, бутнат до една от стените. Имало алуминиева стълба, подпряна на същата стена, а до нея сандъче с инструменти. През малките прозорчета се процеждаше мъждива светлина.

— Татко — извика тя.

Гласът ѝ отекна в празното помещение. Заслуша се за миг, изкушавайки се да избяга. Нервите ѝ бяха обтегнати, а това странно място още повече я разтревожи. Но ако баща ѝ имало сведения за диаманта, тя наистина се нуждаеше от тях.

В другия край на помещението видя друга врата. Беше откритата. Нещо изтрополи, после се чу глас.

— Татко — извика тя пак. — Тук ли си?

— Кристина — долетя гласът му, далечен и глух. Тръгна към вратата по посока на звука и мина през нея. Озова се в дълъг тесен коридор. От двете му страни се редяха една до друга врати и тя не знаеше коя да отвори.

— Татко, къде си?

— Кристина!

Защо повтаря само името ѝ и нищо повече? Отвори вратата, откъдето ѝ се стори, че идва гласът, и влезе. Беше толкова тъмно, че не виждаше къде стъпва. Кракът ѝ попадна върху някаква хлъзгава повърхност. Помъчи се да запази равновесие, размаха ръце да се хване за нещо, но напразно. За секунда се стовари на земята. Падна върху нещо метално. Отне ѝ цяла минута да осъзнае, че се намира в улей, извит като серпантин и се носи към черна дупка в земята.

Письците ѝ се умножаваха заедно със скоростта. Стори ѝ се цяла вечност, преди да стигне края на улея и да полети във въздуха. Най-накрая тупна тежко върху нещо като матрак. Още не си бе поела дъх, когато някой профуча по улея след нея. Беше едър, тежък мъж, който се стовари върху нея. Отново нададе писък, като се мъчеше да го отблъсне.

— Кристина, аз съм, мамка му. Престани да ме удряш...

Почти изпадна в шок и се взря в мрака, за да види лицето му.

— Джей Ти!

— Да, аз съм — рече той ядосано.

— Какво... какво правиш тук?

— Проследих те. По-добре ми кажи ти какво правиш тук?

Дъхът му облъхваше лицето ѝ, устните му бяха на милиметри от нейните. Тя се изви под него.

— Махни се от мен. Не мога да дишам — изпъшка.

— Опитвам се.

— Опитай се по-усърдно.

Отблъсна го с две ръце, за да си поеме дъх. Джей Ти се претърколи, коленичи и ѝ подаде ръка, за да седне. След като задиша по-свободно, тя се огледа. Намираха се в малка квадратна стая, около три на три. Освен дебелия матрак, върху който току-що се приземиха, нямаше нищо друго. Тънка ивица бледа светлина се промъкваше покрай первазите на пода и въпреки това беше доста тъмно.

— Страхотно спускане — отбеляза Джей Ти и прекара пръсти през косата си. — С теб човек и секунда не скучае, Кристина.

— Може и да не ми вярваш, но аз всъщност водя много еднообразен живот.

— Права си. Не ти вярвам. — Двамата се спогледаха. — Защо се измъкна тайно от мен тази сутрин? Не заслужавам ли поне да ми кажеш „довиждане“?

Тя преглътна мъчително; не знаеше какво да отговори.

Интимните им отношения ѝ пречеха още повече да пази тайните си.

— Имах среща тук. Не исках да те будя. Спеше толкова кротко.

— Това не е причина — отвърна навъсено той. — По-скоро си се страхувала да не разбере с кого имаш среща, отгатнах, нали? С баща си

ли? Или с Евън? Помогни ми, Кристина, няма да сгрешиш, ако ми кажеш истината.

— Положително не е с Евън — отвърна тя, изненадана, че изобщо може да си го помисли. — Вече ти казах, нямам нищо общо с него. Защо не ми вярваш?

— О, не зная. Навярно е свързано с факта, че продължаваш да ме лъжеш, издебваш ме и когато не те гледам, изчезваш — изрече той подигравателно.

Как да го опровергае, като точно това бе направила! И все пак с въпросния Евън нямаше нищо общо.

— Тази сутрин намерих бележка, пъхната под моята врата. От баща ми е. Моли ме да се срещнем тук. — Въздъхна дълбоко. — Никога не бих те излъгала за Евън, Джей Ти. И да не ми вярваш, истина е.

По израза му разбираше, че не е убеден напълно.

— Имаш право, не ти вярвам — каза рязко той. — Лъжеш ме, откакто се запознахме. Сигурно тази нощ беше само още една лъжа, прелъсти ме, за да си затворя очите.

Студените му думи дълбоко я засегнаха.

— Не е така и доколкото си спомням, ти не ми отстъпваше в прелъстяването. Може би си ме вкарал в леглото, за да се издам, ако крия нещо.

— А криеше ли нещо? — попита остро той.

Ужас! Улучи болното ѝ място.

— Не, но ти не знаеше. Може би си помислил, че...

— Изобщо не мислех — прекъсна я той. — Снощи не съм имал тайни мотиви.

Олекна ѝ на сърцето.

— Нито пък аз. — Погледна го право в очите, за да види Джей Ти, че е искрена поне за личните им отношения. — А колкото до Евън — продължи тя, — казах ти самата истина. Не зная кой е, нито къде е или с какво се занимава. Ако знаех, щях да ти кажа, защото онова, което Евън е причинил на твоето семейство, е потресаващо. Не бих ти попречила да го откриеш.

— Ами ако те изнудва? Ако държи баща ти за заложник? — възрази Джей Ти. — Тогава ще ми кажеш ли истината? Защото от

онова, което разбрах за теб дотук, ти си готова на всичко, за да защитиш баща си.

Подобно развитие на събитията никога не би й хрумвало и я полазиха тръпки.

— Нима смяташ, че Евън манипулира баща ми?

— Само отбелязвам една възможност. Все има някаква причина да криеш тайните си.

— Как да кажа, това не е... — думите й бяха прекъснати от гласа на баща й, много по-силен сега.

— Кристина! — прозвуча отново.

Тя сви вежди, чудейки се къде ли е той. Като че ли я викаше иззад стената. И тогава забеляза вратата. Скочи на крака.

— Сигурно е там — предположи тя и се втурна към вратата. — Не разбирам защо само повтаря името ми. Зловещо е.

— Всичко тук е зловещо. Мисля, че си подмамена.

— Откъде ти дойде наум?

— Мястото е идеално за целта. Необитаема сграда, сама жена...

— Баща ми няма да ме подмами — възрази тя, прекосявайки помещението.

— Нека аз да мина напред.

Навярно трябваше да се противопостави, за да му докаже колко е храбра и независима, но в действителност предпочиташе да има пред себе си едрото му силно тяло.

— Внимавай — прошепна тя. — Почти нищо не се вижда.

Заслепи ги ярка светлина, щом Джей Ти отвори вратата. Той пристъпи, а след него и тя. Не осъзна, че се намират в тунел, докато стените не започнаха да се извиват покрай тях. Ослепителната светлина и криволичещият тунел я затрудняваха и едва се задържаше права.

— Хвани се за мен — каза й Джей Ти.

Сграбчи ръката му. Вторачи се в гърба му вместо в безкрайно виещите се бели стени. Въртележките никога не й — бяха допадали. Дори веднъж изпадна от една в парка. Защо баща й определи срещата тук? Защо я подлагаше на подобно изпитание? Много добре знаеше, че няма да й хареса. Джей Ти вървеше уверено. Нямахше представа как го прави, но беше безкрайно благодарна, че я води. Най-после той стигна до друга врата и я отвори. Озоваха се в стая с криви огледала. Какъв

ужас! При това ужасът бе самата тя. Накъдето и да погледнеш, виждаше себе си, деформирана по невъзможен начин, а ефектът се подсилваше от флуоресцентната светлина. Поне не бяха в извиващия се като серпентина тунел. Отново чува гласа, този път много силно.

— Кристина.

— Къде си? — извика тя.

Джей Ти взе някакъв предмет от масата точно когато прозвуча за пореден път:

— Кристина.

Беше касетофон. Задуши се от уплаха, когато проумя истината. Баща ѝ не беше в сградата. Беше клопка. Господи, какво ставаше?

— Какво е това... таен знак ли? — попита Джей Ти. — Някаква игричка на бащата и дъщерята ли? Защото, ако е така, двамата сте сериозни измамници.

— Не. — Тя поклати притеснено глава. — Моят баща никога няма да ме повика на подобно място и да ме изплаши до смърт.

— Нима? Тогава защо ти определи среща в изоставена сграда? Защо дойде, без да попиташ? Трябва да си била сигурна, че ще бъде тук.

— Бях, защото не е за пръв път — измърмори тя.

— Какво имаш предвид?

— Не е за пръв път — повтори тя по-ясно. — Добре, да, срещали сме се и преди на странни места. През годините, когато баща ми е имал неприятности, се срещаме далеч от хорските очи. След като напусна музея преди пет години, все си мислеше, че го следят. Може би не се е лъгал. Може би наистина е бил под полицейско наблюдение. Не зная с какво се занимава. И ако трябва да съм искрена, не искам и да зная.

— Докато не се появи по едно и също време с диаманта на Бенедети — отбеляза Джей Ти, пронизвайки я с поглед.

— Имаш право. Не бях го чувала от месеци и в сряда вечерта ми се стори, че го видях на улицата пред „Бъркли“. Затова отидох в къщата му. По-късно ми позвъни, когато бяхме в ресторанта, и ме помоли да се срещнем в зоологическата градина на другия ден.

— В зоологическата градина ли?

— Предпочита оживени места, за да се изгуби между хората или пък където няма жива душа, за да не го види никой. Обожава

драматизма. В това му е чарът, сигурно би казал ти.

— В момента ще се въздържа да обсъждам чара му — рече с въздишка Джей Ти. — Засега главно ме ядосва. И за какво те повика вчера в зоологическата градина?

Кристина се колебаеше колко информация да поднесе, за да бъде задоволителна.

— Още ли не ми вярваш? — попита смаяно той.

— Не става въпрос за доверие. Ти си от ФБР. Заклел си се да спазваш закона.

— А ти смяташ ли, че баща ти го нарушава?

— Ако го нарушава, бъди сигурен, че няма да ти кажа. Той е моето семейство, Джей Ти, обичам го. Не искам да го загубя.

Джей Ти дълго я гледа.

— Уважавам предаността ти, Кристина. Наистина. Дори ѝ се възхищавам. Може би ако се бях загрижил за баща си повече, сега щеше да е жив. — Тонът му стана по-твърд: — Но се тревожа, че твоята преданост ще те въвлече в много опасна ситуация. Ако Евън дебне диаманта и баща ти също, или работят в комбина, или ще се сблъскат. И в двата случая ще загазиш. Мога да ти помогна.

— Искам да ти кажа. Само се страхувам, че... — Замлъкна, тъй като не знаеше как да продължи.

— Че ще пратя баща ти зад решетките ли? Ако ми се довериш, възможно е да го предотвратя. Колкото до мен, той още не е извършил престъпление.

— Добре, но не ме карай да съжалявам — предупреди го тя. Въздъхна дълбоко, не знаеше откъде да започне.

— Когато се срещнахме вчера в зоологическата градина, баща ми ме посъветва да се обадя днес и да кажа, че съм болна и че с диаманта може да има неприятности.

— Тъй като ще се опита да го открадне ли?

— Не, а защото диамантът е прокълнат. Безпокоеше се за мен.

Той поклати глава със скептично изражение.

— О, Кристина, не се занасяй. Няма проклятие. Това е само претекст, за да стоиш настрана, когато ще се опита да открадне диаманта. Така ще бъдеш вън от подозрение.

Би желала да отрече, но как да си затвори очите пред тези логични доводи?

— Помолих баща си да замине, да не се занимава с диаманта. Той много добре знае колко много означава за мен „Бъркли“. Знае с колко труд се справих с живота си. Поне така си мисля. Вчера се наложи да му припомня, че работя в аукционна къща, тъй като в нито един музей няма да ме вземат на работа. Опетни името ми заедно със своето. Помолих го да ме остави на мира.

— Тогава защо хукна да се срещаш с него днес?

Замисли се дали да му каже всичко докрай, но положението ставаше все по-прозрачно и не беше сигурна ще има ли друга възможност. Баща ѝ не беше тук, това поне бе ясно. Нямаше представа тръгнал ли си е, когато е разбрал, че Джей Ти я е проследил, или изобщо не е идвал.

— Дойдох, защото като проучвах диаманта под микроскоп, забелязах несъответствие между моите наблюдения и първоначалния оценителен доклад. Нашият специалист в Италия е описал миниатюрно петънце, което аз не видях.

— Какво петънце?

— Естествен минерален примес, който се нарича инклузия, във форма на сърце.

— И какво означава това?

— Не зная. Разтревожих се, че камъкът не отговаря напълно на изходното описание.

Погледът му се изостри.

— Нека да се разберем. Диамантът, който вчера си гледала, фалшив ли е?

— Вероятността е много малка. Също така е възможно да не съм забелязала петънцето с моя микроскоп и на осветлението, с което разполагам. Става въпрос за изключително малка форма. Освен това не ми се вярва, че човек е способен да направи толкова идеално копие на цялото колие. Затова премълчах и споделих само с баща си. Помолих го да проучи дали има слухове някой да е изработвал копие на диаманта.

— Защото си се усъмнила.

— Щом се появи баща ми, веднага ме обхващат съмнения — призна тя. — Всъщност той намекна, че семейство Бенедети може би са подменили диаманта още в Италия и ще се опитат да продадат фалшивия, като отговорността ще падне върху мен и „Бъркли“.

Джей Ти потърка страната си.

— От този ъгъл нещата вземат съвсем различен обрат.

— И аз така мисля. Във всеки случай баща ми обеща да поразпита тук-там. Той има доста връзки сред бижутерите. С тези думи се разделихме. Казах му, че непременно трябва да зная тази сутрин, за да реша какво да правя. Не искам да продавам фалшиво колие. Не искам и да предизвиквам излишна суматоха, ако греша. Ето, казах ти. Това е цялата история. Затова дойдох тук, защото очаквах да се срещна с него.

— Благодаря ти.

Джей Ти се наведе и я изненада с целувка. Беше мимолетна, но докосването на устните им като с магическа пръчка я отпрати в изминалата нощ.

— Зная, че не ти беше лесно — продължи Джей Ти. — Признателен съм ти за доверието.

— Не ме разочаровай.

— Ще се постарая — обеща той.

Не беше отговорът, на който се надяваше, но очевидно в момента само такъв щеше да получи.

— Трябва да тръгваме — подкани я Джей Ти. — Какъвто и план да е замислен, действието му се развива в аукционната къща, не тук.

— През тунела ли ще минем пак? — Тя оглеждаше стаята, но освен криви огледала друго не видя.

— Друг изход като че ли няма — потвърди страховете ѝ той и тръгна към вратата, през която влязоха. Беше затворена.

Не си спомняше да я е затваряла след себе си. Пулсът ѝ се ускори, докато Джей Ти въртеше дръжката. Да не би някой да е дошъл след тях и да е затворил? Не беше чула нищо, но беше погълната от въпросите на Джей Ти и от касетофона.

— Заключено е.

— О, боже! — Обхвана я паника. — Нима сме хванати в капан?

— Точно така — хванати сме в капан — отвърна Джей Ти доста мрачно. — Казах ти, че си подмамена. Баща ти е искал да бъде сигурен, че няма да отидеш тази сутрин в аукционната къща.

Кристина поклати глава.

— Баща ми никога не би ме измамил по този начин. Не би ме изоставил в тази къща на ужасите.

— Помолил те е да се обадиш и да съобщиш, че си болна, но ти си отказала. Тогава той сам се е заел с въпроса.

— Обяснението е нелогично.

— Добре, тогава ще ти дам друго — изненадващо предложи той.

— И какво е то?

— Евън. Не е искал да му се пречкаш... може би не е искал и двама ни. Знаел е, че ще тръгна след теб, че ще те пазя.

Беше сглупила, осъзна тя. Държала се бе съвсем импулсивно. Озоваха се в тази безизходица заради нея. Внезапен стържещ шум, последван от тишина, привлече вниманието ѝ към вратата. Досети се, че движещият се тунел в съседното помещение спря да работи. Сигурно някой беше дошъл да ги избави.

— Хей! — разкрещя се тя. — Има ли някого? — Заблъска с юмруци по вратата. — Заключени сме тук. Отворете ни.

От другата страна на вратата някой се изсмя. Кристина се вкамени. Не беше чувала такъв отвратителен, зъл кикот.

— Кой е там? — извика тя.

Погледна Джей Ти и видя истината в очите му.

— Евън е — потвърди той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво иска този?

— Чувам те, Кристина — каза Евън. — Защо не ме попиташ онова, което аз искам: какво правя тук?

— Откъде ме познаваш? — не обърна внимание на думите му тя. — Не съм се запознавала с теб.

— Разбира се, че ме познаваш. Но не си го знаела. Всъщност си прекарахме доста добре известно време заедно.

Джей Ти сграбчи дръжката на вратата и я задърпа с все сила. Но топката остана в ръцете му, а смехът стана още по-гръмогласен. Явно Евън беше развъртял само винтовете на бравата и вратата остана заключена. Джей Ти се наведе и надникна през ключалката. Видя само края на сако, нищо повече.

— Мамка му, Евън, каква шибана история си намислил?

— Намислих да си устроим малък купон с изненади в „Къщата на изненадите“. Бях предвидил да сме само с Кристина. Не знаех, че ще се включиш в играта и ти, Джей Ти. Колкото повече, толкова по-добре, така казвам винаги.

Гласът му звучеше неестествено и безплътно, сякаш идваше от високоговорител или изпод вода. Джей Ти осъзна, че се старее да преправи гласа си. Защо? Дали не се опасяваше, че ще им се стори познат, глас на човек, с когото са разговаряли през последните няколко дни.

— Какво целиш? — попита го. — Сигурен съм, че си скроил някакъв план.

— Разбира се, че съм скроил. Това е моя грижа, а твоята е да го разгадаеш.

— Престани с твоите игри.

— И защо да престана? Обожавам игрите. Едно време и ти си падаше по тях, Джей Ти. Беше мъжаката на университета — футболна звезда. Никой не можеше да ти излезе насреща, освен някой по-добър от теб... например аз. Нито веднъж не ме усети кога идвам, нали?

Джей Ти ненавиждаше самодоволния тон на Евън, неговото упорство да му припомня как му се изплъзва вече толкова години. Почувства желание да смачка мутрата му, да го налага, докато не започне да кърви и не умре. Подобен гняв не беше изпитвал към друг човек през живота си. Но нямаше да му достави удоволствието да злорадства.

— Забави темпото, Джей Ти. Баща ти щеше да бъде много недоволен от играта ти напоследък... и много разочарован от твоята посредственост на финала. Издъни се, Джей Ти. И двамата го знаем. — Повече никога, няма да хванеш топката. Повече никога няма да спечелиш игра. Изпадна от класацията. Ти си загубеняк.

— Ще те тикна зад решетките — рече Джей Ти. — Ще видиш кой ще спечели най-накрая.

— Няма да имаш този късмет. — Евън отново се изкикоти. — Страшно бих искал да поостана и да си побъбрим, но ме чака работа. Денят е много важен, разбираш, нали?

— Почакай — прекъсна го Кристина. — Как записа гласа на баща ми? Как подправи почерка му? Какво направи с него? Къде е той?

— О, твоят баща — Маркъс Алберти, много интересен човек — може да се каже, че го харесвам. Жалко наистина.

— Кое е жалко? — уплашено извика тя.

Джей Ти ѝ даде знак с глава. Искаше да ѝ подсказе да не повдига повече самочувствието на Евън, тъй като нищо не го радваше така, както съзнанието, че някой се страхува от него.

— Кое е жалко? — повтори тя с отчаяние.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Евън си беше отишъл.

Джей Ти стовари юмрук върху вратата. Остра болка прониза ръката му от китката до рамото, но пък до известна степен освободи тялото му от напрежението.

— Отиде си — промълви Кристина потресена. — Изостави ни.

Беше пребледняла и цялата трепереше. Джей Ти я привлече в прегръдките си. Беше вцепенена и безжизнена.

— Няма нищо — занарежда той успокоително. — Ще се оправим.

Тя поклати глава.

— Едва ли. Подредил е всичко до съвършенство. Господи! Какво е направил с баща ми?

— Вероятно нищо — продължи да я успокоява той.

— Не ми прозвуча като нищо. Записал е гласа на баща ми. И за миг не се усъмних, че бележката не е от него.

— Евън е изключително интелигентен. Но само защото е записал гласа му и е подправил почерка му, не значи, че го е убил.

— Ако не е, къде е тогава? И къде смята, че съм аз? — Кристина се отскубна от ръцете на Джей Ти и нервно започна да обикаля из помещението. — Трябва да се измъкнем оттук. — Закова се рязко на място. — Мобилният ми телефон — сети се тя и бръкна в чантата си. Опита се да набере номер и сви вежди. — Няма сигнал.

— Естествено — обясни ѝ той. — Евън е проверил предварително всички подробности.

— И какво ще правим?

Само ако имаше отговор! Тя го гледаше с такава надежда за спасение за себе си и баща си и той от все сърце го желаше. Обикаляше неспокойно стаята и като опипваше краищата на всяко огледало, търсеше прикрит изход или галерия. Наистина ли имаше само един вход?

— Някаква идея ли ти хрумна? — попита Кристина.

— Да, търся друга врата.

— Ще ти помогна. По-добре да върша нещо.

Тя се зае със срещуположната стена. Десетина минути не размениха нито дума. През това време претърсиха всеки сантиметър от малката стая. Пресрещнаха се, Джей Ти взе ръцете ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Съжалявам, Кристина, но мисля, че ще останем тук, докато някой не ни открие.

— Кое то може да се окаже много дълго. Кой знае кога ще дойдат работниците.

Тя пусна ръцете му, обви ръце около врата му и притисна лицето си към гърдите му. Джей Ти я прегърна силно, но се съмняваше, че само това ще я успокои.

— Поне сме заедно — промълви тя. — Ако не беше ме проследил, щях да бъда съвсем сама. Навикът ти да си пъхаш носа в чужди работи този път беше полезен.

Той се усмихна и я погали по косата. Малко по малко се съвземаше. Положително не беше жена, която се отчайваше. Харесваше му нейният темперамент.

— Да те следи човек, се оказва винаги интересно.

Тя се отдръпна от него и седна на земята до вратата. Той се настани до нея и изведнъж се почувства изморен. През нощта бяха спали най-много час-два. Не се оплакваше, само отбелязваше. Сложи ръка на коляното ѝ. Тя носеше строг светлокафяв костюм с къса пола. Плъзна ръка по бедрото ѝ. Тя я отблъсна.

— Какво те прихваща?

— Запълвам си времето — подсмихна се той.

Тя се ококори.

— Как ти идва наум... точно сега?

— Тъмно е, сами сме... само огледалата са малко извратени.

— Криви огледала. Ако се видя в тях гола, сигурно няма да се разсъблека до края на живота си.

— Е, това не бива да се допуска — успокой я той.

— Тогава си махни ръцете.

Джей Ти вдигна дръжката на вратата от пода.

— Погледни, няма винтове. Предполагам, че Евън ги е свалил, когато е пускал касетата.

Изправи се и пъкна пръст в дупката, като се опитваше безуспешно да напипа механизма. Отстъпи няколко крачки и с все сила се стовари върху вратата. Тя се разтресе, но не се отвори.

— Ще се нараниш — отбеляза Кристина.

— Не мога да седя със скръстени ръце.

Атакува вратата отново и отново, охкайки при всеки удар, и всеки път ругатните му ставаха все по-цветисти. За съжаление, освен натъртвания друго не постигна.

Най-после се отказа. Погледна Кристина. Тя потупа мястото до себе си. Джей Ти седна неохотно.

— Сега по-добре ли е? — попита тя.

— Не.

Огледа стаята. Все трябваше да има нещо, с което да разбие вратата. Огледалата бяха от фино стъкло с тънки алуминиеви рамки. За нищо не можеха да послужат.

— Чудя се какво ли става в „Бъркли“ — промърмори Кристина.
— Сигурно ме търсят. Толкова много работа имам преди търга. Алексис вероятно ще ме уволни.

— Алексис сега си има по-сериозни главоболия. Предполагам, че полицаите ще я разпитват за смъртта на Дейвид.

Тя се стресна.

— О, боже, почти забравих! Дейвид е мъртъв. Толкова много неща се случиха за двайсет и четири часа, че вече се обърквам. Според теб Евън ли блъсна Дейвид?

— Не бих го изключил, но мисля, че заподозрените са други.

Погледна го любопитно.

— Кои?

— Джеръми или Алексис. Казах ли ти, че Дейвид е разговарял по телефона с Алексис, преди да го убият.

— Не, не си ми казал. Спомням си, че провери неговия телефон, но не ми каза какво откри.

— Не съм ли? Сигурно защото избяга и не успях да ти кажа.

— Да не говорим за това — въздъхна тя. — Не бях на себе си, така че разкажи по-нататък. Дейвид и Алексис са имали връзка, така ли?

— Не зная. Явно са разговаряли точно преди да го убият. Нямах време да разследвам повече. Предадох мобилния телефон на полицаите и те сигурно ще разпитват Алексис, ако вече не са го направили.

— Ако Алексис и Дейвид са имали връзка, тогава е ясно защо Дейвид беше на приема — продума замислено Кристина.

— Може би са били любовници — добави Джей Ти.

— Не ми се вярва да постъпи така с Джеръми.

— Нима? Джеръми и Алексис ми направиха впечатление на странна двойка. Всъщност няма нищо странно. Тя е красива. Той има пари. Често срещана комбинация — сухо отбеляза той.

— Представи си, че още се обичат — предположи Кристина. — А дори да са безразлични вече един към друг, не виждам Джеръми да убива някого с колата си.

— Не е необходимо сам да го прави. Той е богат човек. Ще си плати за мръсната работа.

— Досещам се. Колко съдбоносни събития наведнъж — смъртта на Дейвид, продажбата на диаманта. — Обърна се към него и го погледна объркано. — Според теб злополуката свързана ли е с диаманта? Или е само случайно съвпадение в нощта преди търга?

Джей Ти се замисли.

— Не ми се струва съвпадение, но не е изключено и така да се окаже.

— По-правдоподобно е Евън да е блъснал Дейвид — каза Кристина. — Звучеше толкова призрачно. Да го бях зърнала, за да зная как изглежда. Не познах гласа му.

— Мисля, че говореше през микрофон, който променя гласа — съгласи се Джей Ти. — Сигурно се е страхувал да не познаем по гласа му за кого се представя.

Тя кимна.

— Ето защо звучеше толкова странно. А каква игра спомена?

— Футбол.

Той начерта с пръст кръгче на прашния под — чувстваше болка при думата „футбол“. Едно време беше неговата страст, но после се превърна в кошмар.

— Продължавай — подкани го Кристина.

— Не ми се говори за това.

— Хайде, Джей Ти, Евън знае, защо да не кажеш и на мен?

— Добре. Приеха ме в Калифорнийския университет с футболна стипендия. Бях защитник. Всъщност след университета ме наеха в „Ню Йорк Джетс“.

— Така ли? Значи наистина си бил много добър!

— Защо си толкова изненадана?

— Извинявай. Тогава как, за бога, си сменил футболното игрище с ФБР?

— Дълга история — отвърна той.

— Както стана ясно, имаме достатъчно време.

Тя се настани по удобно. Очевидно очакваше разказа. Какво пък толкова? Този период от живота му беше минал отдавна.

— Добре, ще ти разкажа накратко. През втората ми година в отбора ме ритнаха и получих травма на коляното. Трябваше да се оперирам. Възстановявах се дълго. Когато най-накрая оздравях,

започнах да участвам в мачове, но разбрах бързо, че нямам нито воля, нито желание. Тогава се отказах.

Замълча, припомняйки си онези дни на празнота, след като се оттегли от спорта. Беше отдал на футбола толкова много от живота си, че се почувства съвсем безпомощен. И все още го преживяваше.

— Така ли отиде във ФБР? — попита Кристина. — Странна трансформация!

— Не предприех нищо веднага. Анализирах възможностите си и се справях с разочарованието на баща ми. Най-голямата му мечта беше да бъда професионален футболист. Подготвяше ме за защитник от шестгодишен. Всеки ден след училище ме взимаше, за да тренирам с него. Беше мой треньор от дете. Присъствал е на всеки мач, в който съм участвал в гимназията, в университета и след това на собствен терен. Вярвах, че изживявам моята мечта, но когато ме контузиа, осъзнах, че е била неговата. Бях воден от желанието си да не го разочаровам. Най-хубавите ни часове заедно са били на футболното игрище. Също и най-лошите.

Въздъхна за пореден път, зачуден защо му е така лесно да разговаря с Кристина. Не беше споделял с никого своите преживявания с баща си, дори с бившата си жена, която всъщност не гореше от желание да говори за друго, освен за себе си.

Кристина го насърчи:

— Продължавай!

— Баща ми не можеше да проумее защо се отказвам да играя, след като имам още толкова много перспективи и неосъществени възможности. Отношенията ни бяха бурни, изтъкани от любов и омраза, преди Евън да се промъкне помежду ни. Знаеше, че баща ми е човекът, който най-силно ми влияе.

— Твоята ахилесова пета — каза тя. — Толкова съжалявам, Джей Ти.

— Ти нямаш никаква вина.

— И все пак ми е мъчно. Баща ти си е отишъл, без да се разберете. Не си успял да му кажеш какво чувстваш, нали?

Джей Ти поклати глава.

— И двамата бяхме много гневни. Никой от нас не чуваше другия. Както и да е, това е всичко.

— Не съвсем. Още не си ми казал как стигна от футбола до ФБР.

— Дълга го на Евън. Когато съсипа татко, ми даде сериозен мотив да потърся работа в системата. За щастие университетското ми образование беше подходящо, за да постъпя в Бюрото. След назначението ми се специализирах в измамите и започнах да следя Евън. От тогава му дишам във врата. Разрешил съм най-различни случаи. Хванал съм много лоши типове, но не и него, още не съм успял.

— Ще успееш — окуражи го тя.

— Да, ще го пипна — съгласи се той. — И за миг не се съмнявам. Ще го преследвам, без значение дали ще ми отнеме дни, месеци или години.

— Струва ми се, че с тази промяна от футболист в специален агент, нещата са се подредили добре.

— Не съвсем — измърмори той. — Когато смених работата си, жена ми се разочарова не по-малко от баща ми.

— Жена ти ли? — възкликна тя и зяпна изненадано. — Не ми каза, че си женен.

— Успокой се. Исках да кажа бившата ми жена. Запознахме се в университета. Черил се изживяваше като съпруга на професионален футболист. Аз напуснах терена, тя напусна мен. Не ни било писано. Бяхме млади и наивни, когато се оженихме. Не си давахме сметка каква глупост правим.

— Учудвам се как така се е решила да се омъжи за теб толкова млада. Не правиш впечатление на семеен тип.

— Вече съм опитал брачните прелести, затова — подчерта той. — Напразно ги превъзнасят.

— Аз нищо не мога да кажа. Пол ме заряза при първия знак за неприятности. Зная, че за мен беше по-добре да разбере навреме докъде се простира предаността му. Щом нещата позагрубяха, той се спаси.

— Такъв подлец не ти трябва.

— И на теб не ти трябва бившата ти жена, която не ми се стори особено мила, макар да съм готова да се хвана на бас, че е била секси.

Той ѝ се ухили:

— Бях защитник, Кристина.

— И което момиче си харесвал, е било твое. Подозирам, че още се чувстваш по същия начин.

— Да не би да намекваш, че съм самонадеян?

— Не намеквам, твърдя го — разсмя се тя.

— Хей, не съм толкова лош. Пораснах малко след университета.

— Не се пали. Твоята арогантност ти придава чар.

— На това му се казва бекхенд. Ако е комплимент, за пръв път го чувам.

Тя му направи муцуна.

— Много смешно. — Вгледа се в него замислено. — Никак ли не се тревожиш, че си толкова лично заинтересуван от Евън? Твоето отношение няма ли да замъгли преценката ти?

— Не, не се притеснявам. Познавам го по-добре от всеки друг, случаят е мой. Тикнах го в затвора преди две седмици. Помислих си: „Край, свърши се.“ За нещастие успял да надхитри един неопитен полицаи, взел униформата и значката му и офейкал.

— И как е станало?

— Поискал кафе. Когато полицаят се приближил, сграбчил го за врата и притиснал две определени точки. Онзи се смъкнал, без да гъкне. Няма да оставя Евън на мира. Няма да откъсна очи от него, докато не го пъкна в затвора завинаги.

— Ужасно наперен си за човек, заключен в стая с огледала — подметна тя. — Вече споменахме твоята самонадеяност.

— Ти си причината да ни хванат в капан — промърмори той. — Моето лично отношение към теб замъглява преценката ми, а не връзката ми с Евън. Проследих те, за да те пазя. Ако ми беше повярвала и ми беше казала къде отиваш, нямаше да сме тук.

— Зная. Съжалявам — добави виновно тя.

— Аз също.

— Само заради капана ли съжаляваш или и за изминалата нощ?

Той се наведе към нея, прибра кичур коса зад ухото ѝ и прошепна:

— Нито за миг.

Обходи с език ухото ѝ. Долови лекото ѝ дишане, почувства как сърцето ѝ се разтуптя заедно с неговото. Тя сложи ръка на рамото му. Джей Ти не беше сигурен дали иска да го прегърне, или да го отблъсне. За съжаление така и не разбра, тъй като някой се провикна отвън:

— Ало! Има ли хора тук?

Джей Ти скочи на крака.

— Залючонени сме в стаята с огледалата — отвърна той, хвана Кристина и я изправи.

— Какво е станало с дръжката — попита мъжът.

— Измъкна се — обясни Джей Ти.

— Отдръпнете се.

След минута работникът разби вратата с лост.

— Как сте влезли? Сградата би трябвало да е залючонена.

— Вратата стоеше открената. Исахме само да хвърлим един поглед.

— Не видяхте ли табелата? Затворено е за преустройство.

— Как разбрахте, че сме тук? — попита Джей Ти, въпреки че вече знаеше отговора.

— Някакъв тип се обадил на шефа ми и му казал, че видял да влизат хора на строежа.

— Извиняваме се — обади се Кристина. — Не мислехме, че ще попаднем в капан. Отворих една врата и изведнъж се плъзнах напред.

— Така ли, е, не си правете повече експерименти — каза сърдито той. — Следващия път ще повикам ченгетата.

Джей Ти не му извади значката си, нито му даде обяснение. Искаше час по-скоро да се махнат от сградата. Работникът не се отдели от тях, докато не излязоха на кея. Джей Ти се зарадва на вятъра в лицето си и на възможността да спечели отново контрол в играта.

Кристина погледна часовника си.

— Вече е почти единайсет и половина. Мисля, че можем да стигнем до „Бъркли“, преди да започне наддаването за диаманта.

— Ще стигнем съвсем навреме.

— Какво означава това?

— Евън се е обадил на този работник да ни освободи. Не е имал намерение да останем залючонени безкрайно, а само толкова, колкото му е било необходимо да задейства плана си. Сега вече ни иска в аукционната къща.

— Защо?

— Идва ми наум само една причина — отговори мрачно той. — За да открадне диаманта пред очите ни.

* * *

Евън влезе в залата за търгове на „Бъркли“. Разпродажбата беше започнала преди трийсет минути и нямаше нито едно празно място. Запалени колекционери стояха на групички най-отзад с бележници в едната ръка и каталози в другата. Аукционерът водеше търга от издигнат подиум с емблемата на „Бъркли“. На стената зад него на електронно табло постоянно се изписваше последната обявена цена по телефона, по интернет или от пряк участник. Отделните партии се внасяха на специален въртящ се статив до подиума. При всяко завъртане на въпросното съоръжение възбудата в залата растеше. Наближаваше търгът за най-ценните предмети, заради които бяха дошли всички, с цел да ги видят или да ги купят.

Евън обожаваше тези моменти точно преди решителния удар. Сърцето му затуптяваше на бързи обороти, адреналинът нахлуваше в кръвта му. Чувстваше се истински жив. За пръв път, откакто беше започнал тази игра, се затрудняваше да запази хладнокръвно изражение и спокоен жест, макар винаги да беше контролирал напълно тялото, лицето и гласа си. Днес нямаше да бъде по-различно. Никога не правеше погрешен ход. Щеше да се придържа към плана си.

Докато аукционерът обявяваше скорострелно предложените цени, се замисли за Джени. Представи си как ще реагира, когато ѝ поднесе плодовете на своя тежък труд. Прекрасните ѝ лешникови очи щяха да се разширят от изумление. Най-послед щеше да разбере, че прави всичко за нея и само за нея. Дълго бе чакал, за да бъде негова.

Тя не си даваше сметка колко тежко му бе да е далеч от нея през всичките тези години. Не разбра каква жертва направи, за да живее тя своя живот. Никога не е бил благороден или щедър, освен към нея. Но през последните месеци му стана пределно ясно, че за Джени няма живот без него. Тя не се омъжи, остана без деца. Чакаше го да се върне при нея. Само нямаше смелостта да му го каже. Сега знаеше истината и тя щеше бъде негова. Щяха да бъдат заедно. Ще я облече в най-фини тоалети, ушити специално за нея, ще я отрупа с блестящи и скъпи диаманти. Ще обиколи с нея света и ще ѝ покаже чудеса, каквито никога не е виждала. Повече нямаше да бъде сам в своите рисковани премеждия — Джени щеше да бъде до него.

Беше време, малко остана.

Стресна се, когато вратата зад гърба му се отвори. Влезе Алексис Кенсигтън. Изглеждаше уморена, като че ли не беше мигнала цяла нощ. Подозираше, че точно това се бе случило. Знаеше, че цяла сутрин е отговаряла на въпроси за трагичната смърт на Дейвид Падлински. Евън се подсмихна. Ето че полицията му помагаше, като заангажира всички в „Бъркли“ с разследването на злополуката. Като че ли този Дейвид и Алексис бяха имали любовна връзка. Кой знае? Може би служителите, които си шушукаха на групички по коридорите и клюкарстваха, вместо да си гледат работата.

Боже, колко харесваше залисани хора! Беше много лесно да насочиш хората в друга посока. Така всички си мислеха, че събитията са низ от случайности, намеса на съдбата. Случайност или съдба не съществуваха. Обикновено се появяваше той или друг като него, някой, който се промъкваше в сенките и подреждаше играта на живота, а човекът дори не подозираше, че играе... като Кристина Алберти.

Предполагаше, че Джей Ти ѝ е разказал своята история. Предупредил я е да внимава за него, да бъде наблюдателна, но тя не се съобрази със съветите му, когато последва указанията в анонимната бележка и се озова в безлюдната сграда. Още чуваше ужасения ѝ глас, когато осъзна, че баща ѝ го няма и че в стаята с огледалата е попаднала в клопка. Наслаждаваше се винаги на подигравката, а не беше ли подигравка всеки път щом Джей Ти се обърнеше, да вижда в огледалата своята безсилна, импотентна физиономия. Ах, колко е сладък понякога животът! Ако беше имал време, щеше да се позавърти там и да се позабавлява с тяхната безизходица.

Но щеше да се радва пак на удоволствието от тяхната компания, при това много скоро. Беше се погрижил за това. Какъв смях щеше да падне, когато покажеше на Кристина истинското си лице и ѝ разкриеше кой е в действителност. Тя щеше да изпадне в шок, като разбереше, че са разговаряли очи в очи. Ще се закълне пред Джей Ти, че не е имала никаква представа и че е подлъгана. И нямаше да излъже. Беше толкова заета да тича след баща си, че не забелязваше нищо.

Телефонът в джоба му завибрира. Не се обади. Знаеше кой звъни. Нека се поизпоти малко. Трябваше да има повече вяра в него. Той никога не се проваляше и днес нямаше да го направи. След няколко

часа щяха да вземат онова, което желяеха, не че тя можеше да задържи диаманта. Той имаше други планове.

Скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената.

— А сега експонат № 6 — обяви аукционерът. — Картина от Биаджо д'Антонио — „Мадона с младенца с пейзаж“. — Той изчака картината да се появи на статив върху въртящата се платформа. — Ето един прекрасен образец на флорентинския ренесанс. Личи влиянието на Пазелино и Фра Филипо Липи — продължи той. — Начална цена петдесет хиляди. Кой наддава пръв? — Посочи господина пред него. — Петдесет хиляди отляво. Петдесет и пет ли чух? Петдесет и пет в залата. Шейсет по телефона — не спираше да обявява наддаването. Оглеждаше зорко присъстващите, служителите, които отговаряха на телефоните, и двете жени, следящи търга по интернет. — Има ли друг? — попита той. — Край на наддаването, продадена на дамата вляво за деветдесет и две хиляди.

Думите му бяха последвани от любезни, вяли аплодисменти. После аукционерът продължи търга.

Евън провери в каталога — още шест предмета и идваше ред на диаманта. Време беше. Излезе от салона и сви по дългия коридор. На вратата в дъното имаше табела „Само за служители“. Не се поколеба да отвори и нито един от хората, покрай които мина, не му обърна внимание.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кристина набираше номера на „Бъркли“, а Джей Ти шофираше. Оставиха нейната кола на кея, тъй като решиха, че така ще стигнат по-бързо. За съжаление обедният трафик се точеше мудно, и на нея всяка изминала секунда ѝ се струваше безкрайна.

— Хайде, отговори — мърмореше тя.

— Сложи го на високоговорител — каза Джей Ти. — Искам да чуя какво става.

Тя натисна копчето точно когато се обади Кели Хуанг.

— Кристина се обажда.

— О, боже, къде си? — попита Кели. — Алексис ще полудее. От часове те търсим.

— Зная. Задържаха ме на едно място. Дълго е за обяснение, а нямаше как да се обадя.

— Добре ли си? Когато тази сутрин не дойде, се притеснихме да не ти се е случило нещо. Разбра ли за Дейвид? Снощи са го убили... точно през аукционната къща. Някой го е блъснал с кола и е избягал. Полицаяте бяха тук почти цяла сутрин. Толкова много слухове плъзнаха, че се обърках.

— Какви слухове?

— Например, че Дейвид и Алексис са били любовници. Представяш ли си? О, шушука се също, че Дейвид е възнамерявал да открадне диаманта и затова е бил убит. Не мога да проумея какво става. Кога ще се появиш?

— След десетина минути, надявам се. Как върви търгът?

— Много добре. Залата е претъпкана. Трябва да вървя.

— Почакай. Редът на диаманта не е дошъл още, нали?

— Не, не е. Мисля, че преди него има около шест предмета. Дано да успееш да дойдеш до тогава.

— Дано да успеея — отвърна Кристина и затвори телефона. Погледна Джей Ти. — Плъзнали са много слухове!

— Питам се кой ги пуска — каза той. — Ако Евън работи в „Бъркли“, възможно е да ги е раздухал, за да се възползва от злополуката с Дейвид.

— Или пък самият той да го е блъснал.

След като вече бе чула злия кикот на Евън и бе изпитала на свой гръб умопомрачението му, повярва, че е способен на убийство.

— Нищо не мога да кажа — отвърна кратко Джей Ти. — В момента искам само да се доберем до аукционната къща, преди Евън да е офейкал с диаманта.

Блъсна кормилото, когато следващият червен светофар го спря.

Сега беше погълнат изцяло от работата си и тя предполагаше, че е ядосан... на нея и на себе си. Ако не я беше проследил в „Къщата на изненадите“, нямаше да попадне в капана на Евън. Беше абсолютно сигурна, че срещата там е още една от драматичните приумици за потайност на баща ѝ, а тя бе достатъчно глупава да влезе в безлюдна сграда. И сега имаше голяма опасност да я уволнят. Трябваше да стигне до „Бъркли“ преди наддаването за диаманта, за да... И какво ще направи? Ще допусне ли диаманта на търга? Това като че ли беше най-безболезнено в този момент. А фактът, че Евън ги задържа в „Къщата на изненадите“, загатваше, че диамантът в трезора на „Бъркли“ е истински. При тази мисъл се почувства относително по-добре. Но проблемите ѝ не свършваха дотук. Ако диамантът беше истински и Евън имаше намерение да го открадне, как щяха да му попречат? Евън имаше голяма преднина и очевидно бе обмислил всяка подробност в плана си.

— Според теб за кого се представя Евън? — попита тя Джей Ти. — Имаш ли предположения? Ако работи в аукционната къща, кой би могъл да бъде?

— Евън ти каза, че сте разговаряли. Това не те ли подсеща?

— Разговарям всеки ден с кого ли не: с пазачите, с шефовете на отдели, с техните асистенти, с аукционера и неговите служители, с работниците в склада... — Гласът ѝ заглъхна, когато осъзна колко много са възможностите. — Може да бъде всеки от тези хора.

Джей Ти даде газ, щом светофарът светна зелено.

— Мен ме тревожи друго. Баща ти.

— Защо баща ми?

— Ако го видиш в „Бъркли“, Кристина, непременно трябва да ми кажеш. Няма да мълчиш, няма да се опитваш да го изведеш незабелязано. Обещай ми. Ако работи с Евън, баща ти няма да му е от полза, след като сложи ръка на диаманта. Не си въобразявай, че бягството на баща ти е благоприятен изход.

Кристина се колебаеше. Имаше смисъл в думите му, но нали искаше да защити баща си?

— Обещай ми — настоя той със строг тон.

— А ти ще ми обещаеш ли, че няма да го арестуваши?

— Ако диамантът не е в джоба му, няма да има в какво да го обвиня.

Подхвърли ѝ кокал и тя го захапа.

— Добре, в такъв случай ще ти съобщя, щом го забележа, но едва ли ще бъде там.

— Дано да си права. — Джей Ти паркира недалеч от „Бъркли“. — Пеша ще стигнем по-бързо. Улицата е задръстена.

Слязоха от колата и хукнаха. Когато влязоха в аукционната къща, фойето, както и съседната изложбена зала, бяха претъпкани. Кристина хвана Джей Ти за ръката и го поведе към салона за търгове, нетърпелива да провери за кой предмет тече наддаване. Електронното табло показваше, че има още три търга преди диаманта.

— Успяхме — зарадва се тя.

Джей Ти се оглеждаше, острият му поглед търсеше нещо необичайно или някой подозрителен тип. Тя следеше погледа му, вирайки се в мъжките лица със страх, да не би да забележи в тълпата баща си. За съжаление имаше толкова много хора, че беше трудно да познае, който и да е. Никой нямаше притеснен вид, поне тук в главната зала. В атмосферата се усещаха възбуда и очакване, но нищо повече. Трябваше да се добере зад сцената.

— Да заобиколим — предложи тя.

След като излязоха, Кристина поведе Джей Ти по дълъг тесен коридор. В края му стигнаха до една врата, на която имаше табела „Само за служители“, и влязоха. Не беше направила и три стъпки, когато се сблъска с Алексис. Лицето ѝ беше сгърчено и бледо, а щом погледът ѝ попадна на Кристина, стана подчертано гневно.

— Къде изчезна? — попита Алексис. — Оставих ти куп съобщения. Наложих се друг да изпълни задълженията ти. Това е

абсолютно недопустимо, Кристина.

— Имаш право, съжалявам. Дълга история, телефонът ми нямаше обхват. Наред ли е всичко?

— Не, не е. И защо баща ти ми се обажда? Когато те назначих, ме увери, че той е извън страната и по никакъв начин няма да се намесва в твоята работа.

— Моят баща ли ти се е обадил? — попита объркана Кристина.
— И какво каза?

— Оставил е съобщение на гласовата ми поща, някакво неразбираемо бръцолевене за връщане на нещата на изконното им място. Така че, заклевам се, Кристина, ако баща ти се опита да обърка този търг, няма да ви се размине и на двамата.

Преди Кристина да отговори, Силвия Дейвис ги прекъсна:

— Алексис, необходима си ми. О, Кристина, появи ли се най-после? Трябваше да се оправяме без теб.

Кристина отвори уста, за да се извини още веднъж, но двете жени се запътиха веднага нанякъде. Щеше да каже на Алексис и за Евън, но новината за обаждането на баща ѝ съвсем я извади от равновесие. Защо беше оставил съобщение и какво е целял? Да открадне диаманта ли? Защо предупреди и нея?

— Кристина! — Резкият тон на Джей Ти я откъсна от мислите ѝ.
— Не се разсейвай.

— Защо татко се е обаждал на Алексис?

— Може би не е бил той, а Евън, за да обърка още повече Алексис.

— Това обяснение ми се струва по-логично — промърмори тя, като се надяваше Джей Ти да се окаже прав. Разтревожи се и за това, че Евън е измислил как да запише гласа на баща ѝ и да остави съобщение на гласовата поща на нейната работодателка. Наистина беше твърде умен. Имаше ли начин да го спрат?

— Къде е диамантът в момента? — попита Джей Ти, докато нетърпеливо оглеждаше стаята.

Тя се огледа и забеляза в ъгъла групичка важни персони.

— Предполагам, че е тук.

Когато се приближиха, Ръсел Кинър пристъпи напред и кимна с изопнатото от напрежение лице.

— Всичко наред ли е? — попита Джей Ти.

— Досега, да — отговори Ръсел.

Кристина измърмори поздрав към другите трима мъже, пазещи диаманта — Луиджи Мурано, Стефано Бенедети и Джеръми Кенсингтън. Очевидно никой от тях не искаше да рискува. Тя се приближи, за да погледне диаманта, поставен в стъклен сейф на масата. Жълтият скъпоценен камък искреше на светлината. За миг ѝ се стори, като че ли ѝ намига.

Изправи се и се обърна към другия край на помещението, зачудена дали Евън не е някой от служителите, които само на няколко крачки от групичката описваха и опаковаха продадените предмети. Мислеше си, че познава всички, но явно не толкова добре.

Отдръпна се и се загледа в монитора, който показваше търга в залата. Почти бяха стигнали до диаманта, оставаха само още няколко минути. Потърси Джей Ти.

Беше обиколил стаята и сега разговаряше с един от работниците. Отиде при него тъкмо когато свърши разговора.

— Забеляза ли Евън? — прошепна тя.

— Не. Никак не ми харесва, че тук има толкова много хора. Така се отвлича вниманието.

— Може би хората ще попречат на Евън да открадне диаманта — предположи тя малко по-спокойно. Каква вероятност за кражба имаше в претъпкана стая, охранявана отвсякъде?

— Съмнявам се. Той ще се опита, сигурен съм.

Искаше ѝ се Джей Ти да не е толкова сигурен.

— Е, още малко и край — промълви тя, загледана в електронното табло от тази страна на стената. Там се изписа следващият предмет на търга — диамантът на Бенедети.

— Каква е процедура? — попита Джей Ти. — Поставят диаманта на въртящия се статив и така отива право в залата.

— Да.

— А охранителите тук отзад ли остават?

— От другата страна до съоръжението също има охрана, както и при входа — обясни тя, учудвайки се защо е още толкова напрегнат. — Невъзможно е, Джей Ти. Няма как Евън да грабне диаманта и да се измъкне с него. — Тя млькна за миг. — Нали не смяташ, че ще извади пистолет и ще вземе диаманта със сила? Не искам някой да пострада.

— Не, едва ли. Много рисковано и много необмислено — отвърна той.

Младата жена погледна към таблото, където светна обявата с диаманта на Бенедети. Ръсел отвори стъкления сейф и взе колието.

— Ще разрешите ли? — попита Стефано и пристъпи.

Ръсел кимна и му го подаде.

Кристина затаи дъх, докато Стефано разглеждаше диаманта. Той го вдигна към светлината и после даде своето одобрение с лек жест. Приблужи се до въртящата се платформа и търпеливо изчака да върнат предния експонат. Един асистент постави върху статива овална подложка от черно кадифе, а Стефано прикрепил колието върху нея. Беше зашеметяващо великолепно. Тълпата щеше да се побърка, като го види.

Кристина отмести поглед към телевизионния екран. Аукционерът обявяваше грандиозния финал, най-голямото изящество на търга, поразителния диамант на Бенедети. Стефано натисна копчето, за да го изпрати в залата.

Тя отново се загледа в екрана. Чуваше шушукането, но осъзна какво се вижда едва когато се понесоха потресени ахкания, последвани от викове. На черната подложка нямаше диамант. На негово място се мъдреше наниз от бонбони.

— Мамка му! — изруга Джей Ти.

Стефано и Ръсел се втурнаха към въртящата се врата и ръцете им се пресрещнаха върху бутона, който трябваше да върне съоръжението в служебната стая. След миг необичайният наниз бе в ръцете на Стефано.

Ръсел изкрещя заповед по станцията да се заключи сградата и никой да не излиза или да влиза преди следващото разпореждане. Отвсякъде блъскаха Кристина хора, които се щураха като обезумели. Не знаеше какво да прави. Диамантът се беше изпарил. Изчезна пред очите им. Кой беше успял да го вземе и как?

Докато се оглеждаше, осъзна, че Стефано, Луиджи и Джеръми са напуснали стаята. Дори Джей Ти го нямаше. Къде, за бога, беше отишъл? Премълчал ли беше нещо пред нея? Дали най-после беше разбрал за кого се представя Евън?

Излезе и се запъти към залата за търгове. Посрещна я ужасна врява. Участници в търга я спираха и разпитваха какво се е случило с

диаманта и могат ли да си вървят. Мнозина от тях бяха купили предмети за хиляди долари. Бяха гневни и обидени и тя не ги обвиняваше. Но нямаше абсолютно никаква власт да се разпорежда кой да си тръгне и кой да остане. Успокои ги с празни обещания, че случаят ще се изясни много скоро, а в действителност нямаше никаква идея какво ги очаква в следващата минута.

Спусна се към Кели, която стоеше недалеч.

— Видя ли какво се случи? — попита тя с пламнали от възбуда очи.

— Бях в задната стая, когато сложиха диаманта на въртящия се статив — отговори Кристина. — С очите си видях как отива към подиума. Как е възможно да се изпари!

— Нямам представа. Аз бях в залата. Стори ми се цяла вечност, докато платформата се завърти, като че ли се движеше по-бавно от обикновено. Всъщност се чудех дали не целим по-вълнуващ ефект със забавеното превъртане.

Наистина ли е било по-бавно, помъчи се да си спомни Кристина. Имаше малко пространство между двете помещения, където се въртеше въпросното съоръжение, но тя не знаеше дали е достатъчно голямо, за да се скрие там човек. Това други щяха да установят. Тя трябваше да се погрижи за своите неща, което означаваше да запази работата си и да се увери, че баща ѝ не е нарушил тяхното споразумение.

— Говори ли с Алексис? — обърна се към Кели. — Какво да правим ние?

— Опитвам се да я открия. Мисля, че със Силвия отидоха на горния етаж. Ръсел нареди да се заключи сградата. Оттук никой не може да се измъкне с диаманта.

„Ако вече не се е измъкнал“ — помисли си Кристина. Тръгна към стълбите и надникна в галерията, за да потърси баща си или Джей Ти, който сякаш потъна в земята. От все сърце се надяваше, че е открил следа към Евън.

Изкачи се тичешком до третия етаж. По коридора нямаше никого и тя безкрайно се изненада, когато дочу гласове от своя кабинет. Заслуша се пред вратата, учудена кой е вътре.

— Ясно е, че Кристина е замесена — каза Алексис. — Погледни това.

Сърцето ѝ спря да бие. Замесена ли? Какво ставаше?

— Мислех си, че баща ѝ се е отказал — отговори Джеръми.

— Очевидно не е — обади се Алексис. — Сигурно му е помагала да открадне диаманта. Обаждал ми се е днес и ми е оставил съобщение на гласовата поща, че ще го върне на изконното му място. Знаеш, че се изживява като Робин Худ, като спасява произведения на изкуството от алчни собственици. Сигурно случаят е такъв.

— Трябва да изолираме Кристина, докато не разберем какво точно е направила — прекъсна я трети човек. — Тя беше в работната стая, когато диамантът изчезна.

Кристина позна гласа на Ръсел. И разговаряха за нея, като че ли имаше нещо общо с кражбата на диаманта. Какво им даваше основание за подобно заключение? Беше застанала точно пред Ръсел и Джеръми и на практика беше най-далеч от диаманта. Тогава какво предизвикваше подозренията им? Само предполагаемото обаждане на баща ѝ ли? Защо бяха влезли в нейния кабинет? Какво търсеха там? Да не би баща ѝ да беше оставил нещо — бележка, съобщение?

Усети, че всеки миг ще излязат, и хукна колкото можеше побезшумно. Изведнъж ѝ просветна, че е изпаднала в голяма беда и ако не побърза, ще я тикнат в затвора със скалъпени обвинения. На всяка цена трябваше да остане на свобода, за да намери баща си и диаманта.

* * *

Джей Ти се вглеждаше във всяко лице, обикаляйки аукционната къща — стари, млади, мъже, дори жени. Евън е бил тук и с някакъв ловък трик е отмъкнал колието. Още не проумяваше как е успял. Може би беше открил начин да се вмъкне в пролуката между стените и когато се е завъртял стативът, е направил подмяната. Върна се в залата и отиде да разгледа по-внимателно съоръжението. Натисна бутона и то бавно се завъртя.

Докато се въртеше, провери колко е голямо пространството. Беше невъзможно тясно. Никой не можеше да се пъхне там.

Как беше изчезнал диамантът за секунда?

Да не би някой да е стоял до самата платформа в залата? Един мъж, спомни си той, облечен със същия морскосин костюм като аукционера. Евън ли е бил? Но няма никой не го беше видял да грабва колието и да побягва?

Джей Ти се съсредоточи да си припомни какво видя на монитора. Наблюдаваше, както и Кристина, дали някой ще се втурне към диаманта, дали аукционерът няма да направи неочаквано движение или пък друг ще пожелае да го погледне по-отблизо. Беше предвидил какви ли не сценарии, но не и този.

Оглеждаше стаята и се опитваше да възстанови в паметта си къде стоеше всеки един, когато диамантът изчезна. Ръсел, Луиджи, Джеръми и Стефано бяха до масата. Диамантът беше в стъклен сейф. Двама други служители, мъж и жена, опаковаха някакъв продаден предмет на съседната маса. Кристина и той се отдръпнаха, след като тя провери скъпоценния камък. Застанаха пред монитора, който сега беше изключен. Знаеше, че му се изплъзва нещо важно, но каквото и да бе, не го осъзнаваше.

Отново прехвърли наум четиримата мъже. Ръсел, Луиджи, Джеръми и Стефано. Служител на „Бъркли“ подготви подложката, а Стефано сложи там колието. Защо той?

Наистина, колието на практика беше негово, но защо служител на „Бъркли“ не направи необходимото? Професионална куртоазия ли беше това? Джеръми Кенсингтън стоеше точно до него и надзираваше отблизо всяко движение.

Личността на Джеръми Кенсингтън не беше съвсем ясна на Джей Ти. Нещастieto снощи, връзката между Алексис и Дейвид, вероятността съпругата му да е постъпвала нечестно към него — този факт какво подсказваше? Да не би Джеръми да беше замесен в някаква застрахователна измама? Диамантът беше ли застрахован? Тази ли бе причината лично да присъства, когато диамантът бе поставен на статива върху черното кадифе?

Щеше да попита Кристина дали Джеръми стои в служебната стая при търгове. Струваше му се по-правдоподобно да бъде в залата и да следи наддаването.

Ами Алексис? Къде е била, когато диамантът изчезна? Щом влязоха в стаята, налетяха право на нея и на Силвия, но се питаше защо двете жени излязоха толкова бързо.

— Джей Ти! — Кристина връхлетя в стаята задъхана, изпаднала в паника. — Трябва веднага да ме измъкнеш оттук. Ти си от ФБР. Ще ме пуснат, ако съм с теб. Моля те, да побързаме.

Тя го задърпа за ръката, но той я спря:

— Почакай. Какво става, Кристина? Нещо лошо ли се е случило?

— Няма време за обяснения. Някой иска да ме натопи за кражбата. Всички са горе в моя кабинет — Ръсел, Алексис, Джеръми и бог знае още кой. След минута ще бъдат тук. Трябва да ме изведеш.

За част от секундата на Джей Ти му мина мисълта, че тя го разиграва. Това финалният ход ли беше? С Евън ли работеше? Или с баща си?

— Повярвай ми! — настояваше тя, очевидно усетила съмнението му. Вкопчи се трескаво в ръкава му. — Нищо лошо не съм направила. Злепоставили са ме и ще обвинят за всичко мен. Това не мога да допусна. Моля те, Джей Ти!

Умоляваше го да пресече линията на законността, а това вече беше сериозно нарушение. Можеше да провали кариерата си и целия си живот. Ако му казваше истината, беше длъжен да ѝ помогне. Но дълбоко в себе си знаеше, че независимо от своите доводи не можеше да устои на горещата молба в красивите ѝ зелени очи.

— Добре. Но ако си играеш с мен, Кристина, горчиво ще съжаляваш.

— Служебният вход е най-близо — каза тя и го хвана за ръка.

— Чудесно, но не бъди толкова нервна. Поеми дъх. Успокой се. Иначе ще се усъмнят веднага в теб.

Тя се спря и пое няколко пъти дълбоко дъх.

— Ето, готова съм. Да тръгваме!

Когато стигнаха до входа, двама охранители им препречиха пътя. Кристина поздрави единия по име.

— Здравсти, Сам. Това е Джей Ти Макинтайър. От ФБР е. Налага ни се спешно да отидем в неговото бюро.

Сам кимна.

— Съжалявам. Господин Кинър издаде заповед никой да не излиза.

— Претърсете ни — предложи Джей Ти, — но с госпожица Алберти трябва да продължим разследването извън сградата. Обадете се на господин Кинър и проверете.

Сам се колебаеше, поглеждайки към колегата си, който само сви рамене.

— Добре, но нека да претърсим чантата ви, госпожице Алберти.

Сам прерови нейната чанта, а в това време Джей Ти обърна джобовете си пред другия пазач. След няколко минути им разрешиха да тръгнат. Джей Ти стискаше Кристина за лакътя, докато бързаха към неговата кола. Напрежението ѝ се придаде и на него. Всяка секунда тя поглеждаше през рамо, сякаш очакваше някой да ги погне. За щастие бяха паркирали през няколко улици и стигнаха дотам, без да ги забележат. Бяха се отдалечили доста, преди тя да въздъхне.

— Господи — промълви, — не мога да повярвам, че това се случи! Как изчезна диамантът пред очите ни?

— Опитвах се да намеря обяснение.

— Не ми излиза от ума кадифената подложка с наниза от бонбони.

— Типично за Евън — каза той.

— Но как го е направил?

— Ще открием, но сега ми кажи къде отиваме.

— Спомняш ли си пътя до къщата на баща ми?

— Да. Защо? Той там ли е? Чу ли се с него?

— Не, не сме разменили и дума, но не се досещам за друго място, където да отида. Трябва да го намеря, за да изясня недоразуменията около него и мен. Може би е оставил някакво указание за намеренията си.

Джей Ти зави наляво.

— Дано. А сега ми разкажи какво се случи в „Бъркли“?

— Качих се на третия етаж, за да отида в кабинета си. Преди да вляза, чух Алексис, Джеръми и Ръсел да говорят, че сигурно съм го била замислила заедно с баща си и нещо било очевидно доказателство за това. Ръсел каза, че трябва незабавно да бъда разпитана. — Поклати глава объркано. — Нямам представа какво са открили в моя кабинет, но явно е някаква улика, която ме компрометира. Те смятат, че аз съм го извършила, че аз съм откраднала диаманта или че съм помогнала на баща ми да го открадне.

— Той е идеалната изкупителна жертва, както и ти — заключи Джей Ти, като събра две и две. — Евън ви е натопил и двамата.

Кристина се въртеше неспокойно на мястото си.

— Едно не ми е ясно — как е възможно човек да излезе от аукционната къща с този диамант? Вратите бяха заключени веднага. Претърсиха ни, преди да излезем, и щяха да претърсят всеки. По какъв начин Евън се е измъкнал с диаманта?

Този въпрос си беше задал и той. Ако Евън беше крадецът, сигурно беше имал път за бягство.

— Имаше един момент на смайване — обясни Джей Ти, — преди Ръсел да издаде заповедта.

Кристина го погледна със съмнение.

— Мислиш ли, че времето е било достатъчно?

— Малко вероятно, но не невъзможно. — Зави към къщата на баща ѝ. — Трябва да побързаме. Ако Ръсел е пратил хора по петите ни, първо тук ще проверят.

— Ще ни отнеме само няколко минути.

— Не очаквам да имаш ключ този път. — Джей Ти паркира на алеята пред къщата.

— Всъщност имам. Сложих го на моята връзка вчера, ако се наложи пак да идвам тук. — Когато влязоха, Кристина повика баща си, но никой не ѝ отговори. Тя отиде направо при сейфа зад картината в кабинета и за секунди го отвори. — Онази вечер го проверих и беше празен, но оттогава може да е идвал. — Пъхна ръка и извади плик с нейното име. — Нямахте го преди.

— Прочети го на глас — нареди той.

Тя извади писмото и зачете:

„Кристина, зная, че в момента си ми ядосана. Но бях длъжен да взема диаманта. Прокълнат е и мястото му е при неговите законни собственици. Той има много по-голямо значение, отколкото можеш да си представиш. Ще те намеря, когато го върна и възстановя справедливия ред. Не ме мрази.

С обич, татко“

Тя изпъшка и прехапа долната си устна. Когато се осмели да погледне Джей Ти, той видя мъка и разочарование в очите ѝ. Баща ѝ я беше изиграл страхотно.

— Ти беше прав — промълви тя. — Баща ми е откраднал диаманта. Колкото и да не ми се вярва, истина е, ето го черно на бяло.

— Така ли? Сигурна ли си, че бележката е от него? И Евън може да я е написал.

— Не зная. — Взря се в писмото. — Веднъж сглупих, но тази е съвсем в стила на баща ми, на начина му мислене, на говорене. Почти същото ми каза онзи ден в зоологическата градина.

Джей Ти разбра, че за нея посланието е истинско, което убеди и него.

— Има ли друго в сейфа.

Тя погледна отново вътре.

— О, боже, има! — Извади перука с посивели коси и я завъртя в ръцете си. — Какво е това?

Джей Ти се приближи. Бръкна в сейфа и взе още фалшив нос, очила с дебели стъкла и лична карта на името на Хауард Кийтън, доктор по философия. Подсвири тихо.

— Погледни. — Показа ѝ картата. — Вече знаем как баща ти се е добрал до аукционната къща.

— Професор Кийтън ли? Баща ми се е маскирал като професор Кийтън! Не може да бъде! Разговаряхме. Гледах го право в лицето. Стоях на сантиметри от него. Щях да позная собствения си баща.

Тя млъкна рязко.

— Какво ти мина през ума?

— Сега си спомних как баща ми веднъж ми изигра номер. Беше дошъл при мен, след като напусна музея, а мен още не бяха ме уволнили. Имаше около седмица между двете събития и в това време се опитвах да оправя нещата. Представи се като портиер и разговаряхме пет минути, преди да ми подсказе, че е той. А веднъж...

— Да му се не види, Кристина, защо не ми каза досега — прекъсна я Джей Ти. — Щеше да ми бъде от полза да зная, че баща ти има навик да се дегизира.

— Не мислех, че е важно, защото не допусках, че ще открадне диаманта от мен. Но съм се лъгала. Той изобщо не се е интересувал, че тази кражба ще ми навреди.

Хвърли перуката и другите аксесоари в сейфа и затръшна вратата.

— Нещо липсва — промърмори той, докато поставяше картината на мястото ѝ.

— Какво?

— Много крадци и недостатъчно диаманти. След сряда вечер, когато бяха пуснати димните бомби, професор Кийтън не се е мяркал в аукционната къща. И днес не се появи, поне онзи, който се представи като професор Кийтън.

В съзнанието на Джей Ти се заредиха образите от приема в сряда. Кристина разговаря с професора. Той се пресяга да докосне колието. То се изплъзва от шията ѝ в неговата ръка. Подава ѝ го. Чува се вик: „Пожар“. Всички се разбягват.

— Джей Ти, за какво се замисли? — попита тя нетърпеливо.

Той примигна, гласът ѝ го върна към действителността.

— Ако баща ти се е представил за професор Кийтън и ако за последен път е бил в аукционната къща, когато бяха пуснати димните бомби, значи е откраднал диаманта същата вечер.

Очите на Кристина се оживиха.

— Закопчалката се отвори и той хвана диаманта, но ми го върна.

— Само че не ти е върнал истинския камък, а фалшив, идеално копие. И когато си гледала диаманта, не си забелязала онова образувание, защото...

— Диамантът е бил фалшив — завърши тя. — Прав си, Джей Ти. Баща ми е взел истинския в сряда вечер. Вероятно е бил у него, когато се срещнахме на другия ден в зоологическата градина. — Въздъхна. — Ако това е вярно, кой открадна колието днес?

— Евън.

Двамата се спогледаха.

— Според теб знае ли, че диамантът, който открадна, е фалшив?

— Сигурно още не знае, но много ще се ядоса, когато разбере.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Колко е сладък успехът“ — мислеше си Евън, наслаждавайки се на мига. Обичаше да краде пред очите на многолюдна тълпа, негова запазена марка. Останалите го зяпаха от разстояние не повече от три крачки, когато открадна диаманта. В последвалата бъркотия никой не се усъмни в него, нито пък го обвини, че е крадец. Нямаше как, той подсигури уликите, които отвеждаха подозренията към Кристина и баща ѝ Маркърс Алберти. Задейства своя план преди седмици, погрижи се да няма нито един пропуск в подробностите и днес резултатът беше налице.

Докато се качваше с асансьора към апартамента на жената на покрива на трийсет и пет етажната сграда, обмисляше следващите си действия. Тя си въобразяваше, че ще сложи ръка на диаманта срещу сума в брой, както му бе обещала. Така се споразумяха в началото. Тогава не искаше камъка. Не му беше необходима крадена скъпоценност, която трудно можеше да се продаде, докато парите винаги бяха добре дошли, без да споменава тръпката при кражбата, самочувствието, че е направил нещо, което никой друг не би могъл. Цялата връва погъделичка много приятно сетивата му.

Но сега в главата му се зароди друг план. Много повече искаше да достави радост на една друга жена, отколкото на тази, която го очакваше.

Тя отвори вратата, лицето ѝ гореше от нетърпение. Очите ѝ горяха, ръката ѝ трепереше, когато го дръпна вътре.

— Къде е? — попита. — Закъсна. Трябваше да дойдеш преди трийсет минути.

— Толкова нетърпелива винаги — провлече той. Пъхна ръка дълбоко в джоба си и извади колието. Жената посегна да го вземе, но той го отдръпна от алчната ѝ ръка. — Не бързай толкова. Къде са ми парите?

— В гостната.

Той я последва в съседната стая. Завесите бяха спуснати. Нямаше съмнение, че прислужницата ѝ е освободена за днес. Бяха сами.

— Искам да видя диаманта — каза тя. — Дай ми го.

Евън видя сребърна кутия върху малката масичка.

Отиде и я отвори. Пачки с банкноти погалиха очите му.

— Много добре.

Подаде ѝ диаманта. Тя седна в края на дивана и взе бижутерска лупа. Погледна през увеличителната леща с опитно око. Той се намръщи.

— Какво правиш?

— На теб на какво ти прилича?

— Ти пък откъде знаеш как да проверяваш диамант?

— Леля ми работи в бижутериен магазин, забрави ли? — Въртеше камъка срещу светлината. — Не е тук — изрече внезапно тя с писклив глас. Обърна се към него и на мястото на пламъка в очите ѝ се разгоря лудост. — Няма го. Къде е?

— За какво говориш?

— Трябва да се вижда сърце в камъка — сърцето на Медичите. Заразглежда отново диаманта и заклати глава. — Няма го. Не е същият. Този не е истинският диамант. Къде скри другия? — Скочи на крака, размахвайки скъпоценния камък. — Това е копие.

Беше полудяла от гняв.

— Няма начин. Откраднах диаманта десет секунди преди да го вкарат в залата.

— Значи си го подменил.

— Не съм. — Обвиненията ѝ още не стигаха до ума му.

— Някой го е направил. Мамка му, Евън, извоили са те! Донесъл си ми фалшивия, тъпо копеле!

Оскърблението ѝ се вряза в съзнанието му. И тогава прозвуча не нейният, а гласът на майка му, която непрекъснато му повтаряше какво некадърно лайно е, и как искаше да умре.

— Млъкни! — изкрещя той.

Тя не слушаше. Никога не слушаше. Само говореше и говореше. Вдигна ръка и го удари през лицето.

Плесницата го заслепи от ярост. Как си позволяваше да му говори така? Защо не млъкнеше? Тя вдигна отново ръка. Той я сграбчи за раменете и я разтърси, но тя продължи да говори, да му натяква, че

се е издънил. Това не можеше да понесе. Стисна я за врата. Тя издаваше хрипове в усилието си да вдиша и звукът съвсем го подлуди.

— Млъкни! — изкрещя отново, като я стискаше все повече и повече. Очите ѝ се изцъклиха, когато най-последно осъзна какво става, задушаваше се... и после притихна, склопи очи, тялото ѝ се смъкна от ръцете му и тупна глухо на земята.

Взира се дълго в нея. После взе диаманта от ръката ѝ. Сърцето му забави ритъма си, когато съзнанието му се проясни.

Налагаше се промяна на плана. Щеше да изглежда като грабеж с фатален изход. Прибрала се е през деня. Била е сама. Някой се е промъкнал в апартамента.

Внимателно и бавно свърши всичко необходимо. После взе кутията с парите, хвърли един последен поглед, за да се увери, че не е оставил следа за присъствието си.

След като излезе от сградата, се качи в колата и сложи ръце на кормилото. Загледа се в тях, но видя как я души.

Тя го подтикна. На него не му остана друг избор. Тя трябваше да млъкне. Заслужи си го.

А сега беше време да довърши и останалото. По-добър от него нямаше. Умът му като компютър подреждаше фактите. Някой беше откраднал диаманта преди него. Беше го подменил. Само двама души бяха способни на подобно нещо — Кристина Алберти и баща ѝ Маркъс. Изводът го изгори отвътре. Нямаше да им остави победата. Играта не беше приключила.

Щеше да намери диаманта и да си го вземе. Нямаше да подари на своята Джени фалшификат. Тя заслужаваше само истински неща.

Щеше да бъде неин, а тя негова.

— Скоро — промълви той, — много скоро.

* * *

Кристина сновеше напред-назад в хотелската стая на Джей Ти. Никога не я беше виждал толкова изнервена, даже когато Евън ги вкара в капана в „Къщата на изненадите“. Явно измяната на баща ѝ я беше засегнала дълбоко. Знаеше, че няма думи за утеха, така че си мълчеше.

Сама трябваше да осмисли чувствата си към баща си. Междувременно имаха много по-сериозен проблем.

— Защо не седнеш? Отпусни се — предложи той.

— И как да стане? Полицаите могат да почукат всеки миг на вратата. Всички знаят, че излязохме заедно от „Бъркли“. След къщата на баща ми и моя апартамент ще ме търсят при теб в хотела.

— Затова няма да се бавим. Искам само да си взема някои неща. После ще те оставя на сигурно място и ще се върна в „Бъркли“.

— Как ще се връщаш! — разтревожи се тя. — Ще те разпитват за мен.

— Точно така и аз съм длъжен да им дам отговор. Ще им кажа, че си избягала, когато съм се разсеял за малко. Преди всичко не съм знаел, че си заподозряна, когато те изведох, и затова не съм те наблюдавал строго. Ще ги уверя, че не зная къде си. В противен случай няма да науча нищо. Трябва да разберем как те е насадил Евън.

Тя го погледна изумено:

— Нима ще излъжеш заради мен? Защо? Ще си навлечеш неприятности.

Вече си ги бе навлякъл и те се дължаха главно на чувствата ѝ към нея, както и на факта, че нарушаваше закона и щеше да го наруши пак по тази причина. Но не искаше излишни разговори, затова само сви рамене и взе да прибира дрехите си в сак.

— Остави на мен тази грижа. Къде мога да те отведа, за да си в безопасност? Имаш ли приятели наблизо?

Тя се позамисли със свити вежди.

— Не искам да замесвам никого. Сетих се — каза изведнъж. — В библиотеката. Идеално е, тихо, ще се настаня в читалнята по история. Никой няма да ме търси там, а пък аз ще прочета нещо за този диамант. В писмото баща ми пише, че ще го върне, където му е мястото. Ще се опитам да открия кое е това място.

— Трудно ли е?

— Не зная, но поне ще се занимавам с нещо полезно и няма да бездействам. Неприятно ми е, когато се чувствам толкова безсилна и се надявам само на чуждото благоволение. Последния път се заклев това повече да не случва. Наистина мразя баща си, че ми причинява това.

— Но същевременно го обичаш. Това е най-тежкото, нали?

Видя как очите ѝ се напълниха със сълзи и едва се сдържа да не я прегърне. Ако я усетеше до себе си, сигурно нямаше да му даде сърце да я остави.

— Да, най-тежкото е. — Тя се обърна към прозореца и се загледа надолу към града.

Той отвори гардеробите, награби дрехите си и ги хвърли накуп в сака, после прибра и лаптопа. За няколко минути беше готов за тръгване. Отвори вратата, огледа бързо коридора и направи знак на Кристина да го последва. Стигнаха до подземния гараж без произшествия. Дотук — добре.

След малко остави Кристина пред Градската библиотека на Сан Франциско. Изпрати я с поглед, изчака, за да провери дали не я следи някой. Този път за щастие беше крачка пред Евън. Може би още не беше разбрал, че диамантът е фалшив. Всъщност можеше и никога да не разбере. Той беше мошеник, а не специалист по скъпоценности. Но все пак щеше да се опита да го продаде и тогава щеше да настъпи адска врява.

* * *

Когато Джей Ти пристигна, пред „Бъркли“ имаше много новинарски коли. Репортерите се готвеха за вечерните предавания. Бяха изминали два часа, откакто измъкна Кристина от сградата, и сега аукционната къща беше празна. На рецепцията във фойето имаше една служителка, която си пиеше кафето. Познаваше я. Казваше се Елизабет.

Тя го поздрави с уморена усмивка.

— Ама че ден! — започна тя. — Някакви вести за нашия крадец? Той поклати глава.

— Поне аз не зная. Местните ченгета още ли са тук?

— Мисля, че си отидоха преди малко, останаха само журналистите. Те нахалстват, но няма кой да им отговори. Кенсингтънови са насрочили пресконференция за пет часа. Не мога да си представя какво ще кажат? А ти?

Забеляза любопитния ѝ поглед и поклати глава. Тя навярно знаеше повече за намеренията на Кенсингтънови.

— Съжалявам. Между другото, беше ли на рецепцията, когато дойде заповедта да се заключат вратите?

Елизабет закима енергично.

— Бях. Смях се. Преди никога не сме имали такова напрежение при търг.

— А забеляза ли някой да излиза точно преди да заключат вратите?

— Не съм забелязала. Вече го казах на полицаите. Тогава тук беше пълно с народ. В залата нямаше места и за правостоящи, затова доста хора наблюдаваха търга по монитора — обясни и посочи екрана, висящ от тавана в другия край на фойайето.

— Благодаря ти. Къде е господин Кинър?

— В съвещателната зала на третия етаж с Кенсингтънови. Поръчаха никой да не ги безпокои, но съм сигурна, че това не се отнася до теб.

Джей Ти се съмняваше, че е особено желан, но само се усмихна и се запъти към стълбището.

Когато наближи залата за съвещания, видя Алексис, която изглеждаше напълно съсипана. Силвия Дейвис седеше до нея и си водеше бележки. В другия край на масата беше Джеръми Кенсингтън. Лицето му бе леденостудено и абсолютно безизразно, но Джей Ти подозираше, че чувстваше нажежената атмосфера. Освен кражбата на диаманта имаше и други проблеми, в това число смъртта на Дейвид Падлински и връзката му с Алексис. Случиха се много неща през изминалите петнайсетина часа, след като вдигнаха чашите с шампанско за успеха на търга. Очакваха този да бъде най-забележителният им ден. И беше забележителен наистина, но не както се надяваха.

Разговорът прекъсна, когато Джей Ти влезе, а очите на всички се насочиха към него с едно-единствено чувство — гняв.

— Къде, мамка му, се покри и къде е Кристина? — попита Кинър.

— Опитвах се да я открия — излъга Джей Ти. — Не знаех, че имате подозрения, докато не получих съобщението ви, а вече се бяхме разделили. Вместо да се връщам веднага тук, реших първо да я потърся в къщата на баща ѝ и в нейния апартамент.

— А защо изобщо ѝ помогнахте да излезе? — попита Алексис.
— Чухте ме, когато казах на Кристина, че имам съобщение от баща ѝ на гласовата си поща. Не се ли запитахте защо трябва да излезе веднага след кражбата?

— Не, не се запитах, защото тя стоеше точно до мен, когато диамантът изчезна. Всички ни видяха в онази стая. Кристина не е откраднала този диамант. Освен това наблюдавах лично как я претърси пазачът.

— Къде отидохте? — попита Ръсел. — Защо се изниза, вместо да ни помогнеш да разберем какво се е случило?

— Стори ми се, че видях мъжа, когото издирвам, Евън Чедуик — отговори той. — Помислих, че се е измъкнал, преди да се усетим.

— Това е невъзможно, заключихме почти веднага.

— „Почти“ е ключовата дума. В тези няколко минути, когато цареше хаос, крадецът е излязъл от сградата.

— Не, не вярвам — поклати убедено глава Ръсел. — Охранителите веднага заеха места до вратите.

— Добре, но щом не сте намерили диаманта, а всички са си отишли, освен вас четиримата и служителката на рецепцията, тогава все някой е избягал с него.

— В сградата има още хора — намеси се Силвия неспокойно.

— Надявам се, че никой няма да излезе, без да претърсите вещите му.

Джей Ти знаеше, че забива нож в гърба на Ръсел, но можеше да се възползва от разсейване на вниманието не по-зле от Евън.

— Зная задълженията си — сопна се началникът на охраната. — И тези, които останаха, не ме притесняват. Притеснява ме лицето, което липсва — Кристина Алберти. Къде отиде тя, след като напуснахте сградата?

— Огледахме заедно паркинга. Помислих си, че ще може да разпознае Евън в лицето на служител, назначен през последните няколко месеца. За съжаление повече не видях въпросния мъж.

— Нима? Каква изненада! — рече подигравателно Ръсел. — Така значи, изгубваш твоя съмнителен тип и отмъкваш главния ни заподозрян. Да не би да си в комбина с нея, Макинтайър?

Джей Ти не трепна пред обвинителния поглед на Кинър.

— Не си въобразявай, че ще си измиеш ръцете с мен. Ти си шеф на охраната, както сам подчерта много пъти. Твое задължение беше да опазиш този диамант, не мое. Аз само се опитвах да помогна.

— Или да пречиш.

Джей Ти вдигна рамене. Не му пукаше особено за мнението на Кинър.

— Имате ли други доказателства за вината на бащата на Кристина, освен някакво анонимно съобщение...

— Имейл в нейния компютър — прекъсна го Алексис. — А Дейвид ми каза, че... — Тя млъкна изведнъж, хвърляйки поглед към съпруга си.

— Защо не си затваряш устата, Алексис? — обади се Джеръми с досада в гласа, в позата и в жеста, с който стана и излезе от залата, без да погледне някого от тях.

— Дейвид ли ви го каза? — настоя Джей Ти, докато Алексис гледаше след съпруга си, като че ли повече никога нямаше да го види.

Силвия я потупа по ръката.

— Ако много ти дотежа...

— Не. — Алексис въздъхна дълбоко и продължи: — Дейвид ми каза, че според него Кристина е действала необичайно, когато е изследвала диаманта. Също така ми каза, че бащата на Кристина му се е обаждал и Дейвид се зачудил дали Маркър Алберти не е хвърлил око на диаманта.

Последното разкритие изненада Джей Ти.

— Дейвид е говорил с бащата на Кристина ли?

— Точно така и господин Алберти му задал много въпроси за диаманта. — Погледът ѝ се изпълни с тревога. — Как мислите, автомобилната злополука свързана ли е с онова, което Дейвид е знаел? О, Господи! — изхълца тя. — Според вас възможно ли е Кристина да го е блъснала?

— Тя очевидно не го харесваше много — намеси се Силвия. — На вечерята у вас, Алексис, те през цялото време спориха, нали, господин Макинтайър?

— Не бих казал, че са спорили — рече Джей Ти, като никак не му хареса начинът, по който се стягаше примката около врата на Кристина. — Всъщност аз бях свидетел на инцидента снощи.

Пристигнах току-що, когато блъснаха Дейвид. Кристина не е карала колата.

— Твърдеше, че не си видял каква е колата или шофьора — напомни му Ръсел.

— Не съм, но отведох Кристина до тях. Не е имала време да се качи на своята кола и да ме изпревари дотук. — Откъде му дойде хладнокръвието за всичките лъжи, които изрече. — Известно ми е, че Дейвид ви се е обаждал в секундата, преди да го блъснат. — Обърна се към Алексис: — Проверих телефона. Последният номер, с който е говорил, е вашият.

— Току-що ви казах защо ми се обади. Ставаше въпрос за Кристина.

Джей Ти се взираше в лицето на Алексис. Тя отвърна поглед, сякаш се страхуваше от онова, което би видял. Той не ѝ повярва. Имаше и нещо друго. Съпругът ѝ нямаше да напусне демонстративно стаята без основателна причина.

— Стори ми се странно, че Дейвид беше поканен на приема у вас. Той беше само асистент на половин работен ден, студент дипломант, така че присъствието му във вашето общество беше необяснимо.

— Дейвид много ни помогна вчера, когато Кристина отсъстваше. Още едно странно изчезване, бих добавила — надменно изрече Алексис. — Реших, че Дейвид ще ми бъде полезен, ако гостите се поинтересуват от диаманта. Аз не съм обвиняема, за да ме разпитвате. Трябва да открием Кристина. Тя има много да обяснява.

— От полицията проверяват нейния апартамент и къщата на баща ѝ — обади се Кинър и хвърли замислен поглед на Джей Ти. — Надявам се, че можем да разчитаме на твоята помощ.

— Естествено. Но първо искам да прегледам записите от камерите в работната стая. За разлика от вас аз се съмнявам в личността на крадеца. Още в началото ви казах, че мъжът, когото преследвам, има намерение да открадне диаманта. Знаех, че е наоколо. Остави ми дори бележка. Сега диамантът го няма. Не отхвърлям възможността той да го е откраднал и да е подхвърлил лъжлива улика чрез компютъра на Кристина, за да злепостави нея и баща ѝ.

— Продължавате да говорите за този тайнствен мъж — намръщи се Алексис, — но никой от нас не знае кого имате предвид.

— Защото се е престорил на човек, когото познавате и на когото имате доверие.

— Познавам всичките си служители — каза Алексис. — Невъзможно е да се излъжа.

— Сигурно е така, но аз все пак настоявам да прегледам записа.

— Тъкмо го гледахме — съобщи Кинър.

Натисна копчето и мониторът в ъгъла на залата светна.

Известно време внимателно гледаха записа. Събитията се разиграваха точно както си ги спомняше Джей Ти. Четиримата мъже стояха около диаманта — Ръсел, Луиджи, Джеръми и Стефано. Стефано взе колието и го постави на подложката, а нея премести върху въртящия се статив. После се пресегна да натисне копчето, за да го изпрати в залата.

Тялото му закриваше подложката, осъзна Джей Ти. Виждаше се само широкият гръб на Стефано.

— Къде е той? — попита рязко. — Къде е Бенедети?

Ръсел примигна.

— Не знам. Отдавна не съм го виждал.

— Изненадан съм, че не е тук да вдига шум до небето. А Мурано къде е? Къде са италианските колеги?

— Господин Мурано говореше по телефона в стаята на охранителите — отговори Алексис. — Защо? Какво ви хрумна?

— Гърбът на Бенедети препречва изгледа от камерата — обясни Джей Ти.

— Е, и? — попита Кинър и обезсърчено махна с ръка.

— Господин Бенедети е собственик на диаманта. Няма да го краде от себе си.

Агентът усети внезапна възбуда, щом парченцата от пъзела взеха да се наместват.

— И защо не? Диамантът е застрахован.

— Да, но... — Алексис млъкна объркано. — Не, това е безумна идея. Господин Бенедети не би постъпил така. Семейството му е много уважавано в Италия. Името им е почтено. Ще спечелят много повече от продажбата, отколкото от застраховката.

— Не и ако приберат застраховката, и задържат диаманта — отбеляза Джей Ти.

— По всяка вероятност повече никога няма да могат да го продадат. Ще бъде в списъка на крадените скъпоценности — възрази Алексис. — Ако го открият у тях, много ще загазят. На грешна следа сте.

— Не съм съгласен. Бенедети последен е пипал диаманта.

— И за разлика от Маркър Алберти е достоен човек. — Алексис се изправи. — Имам работа преди конференцията. Ръсел, обади ми се, щом намериш Кристина. Тя и баща ѝ са откраднали диаманта. Сигурна съм. — Погледна Джей Ти настойчиво и излезе. Силвия я последва.

Джей Ти се обърна към Ръсел:

— Къде е отседнал Бенедети?

— В хотел „Кристмоър“. — Почеса се по страната.

— Да си призная, тази възможност не ми е минавала през ума.

— А би трябвало. Ами Мурано в кой хотел е?

— „Бест Уестърн“, през две улици оттук.

— Благодаря. Ще проверим, за да ги изключим от списъка на заподозрените.

— Добре. Ще свърша тази работа, но да ти кажа честно, мисля, че се опитваш да насочиш вниманието към някой друг. Да не си хлътнал по Кристина? Тя, изглежда, те завъртя на малкия си пръст или на някоя друга част от тялото си. Предупреждавам те, Макинтайър, ако ѝ помогнеш да избяга с този диамант, ще направя всичко възможно да загубиш работата си.

След като изрече заплахата, Ръсел излезе. Джей Ти превъртя още веднъж записа.

Когато стативът се завъртя, Бенедети се отдръпна със самодоволна усмивка. В тази усмивка имаше нещо, което го подразни. Отговорът го връхлетя като товарен влак.

Нима Стефано беше Евън?

Сърцето му се разтуптя. Беше разговарял със Стефано Бенедети. Щеше да разбере, ако беше Евън. Образът на Стефано се завъртя пред очите му — мургава кожа, тъмнокафяви очи, италиански акцент. Джени каза, че бил със скиорска шапка, когато отишъл да я види, очевидно, за да прикрие косата си. Другото сигурно е постигнал с грим, контактни лещи и италиански акцент.

И все пак, ако Бенедети е бил Евън, нямаше ли шефът на италианската охрана да разбере, че е измамник? Нямаше ли двамата да

разговарят на италиански? Нещо не се връзваше.

Джей Ти се напрегна. Стефано Бенедети последен пипна диаманта. Гърбът му се изпречи пред камерите. Могъл е да вземе колието, преди да се отдръпне с тази самодоволна усмивка. Въртящият се постамент повече не се виждаше. Всички бяха зяпнали монитора, за да видят реакцията на тълпата, когато се покаже диамантът.

Когато нанизът от бонбони се изпречи пред погледите, Стефано го взе. Ръсел се разкрещя по станцията да заключат вратите. Всички се разтичаха. А къде отиде самият Стефано?

Джей Ти прегледа записа, но никъде не беше документирано излизането на италианеца от работната стая. Големият въпрос бе дали Стефано е напуснал „Бъркли“, без да бъде претърсен. Собственикът на диаманта беше той — жертва, а не извършител. Или поне всички така мислеха.

Страхотен замисъл. Евън още веднъж изигра перфектна игра.

По-скоро почти перфектна.

Защото бащата на Кристина открадна колието преди два дни и за Евън е останало фалшивото. Каква ирония! Измамникът е бил измамен от човека, когото е натопил за кражбата. Джей Ти не сдържа усмивката си. Но както и да е, в края на краищата диамантът се изгуби и всичко се стовари върху главата на Кристина. Никой в „Бъркли“ не искаше да повярва в съществуването на злодей, когото не е виждал. Много по-лесно беше да обвинят Маркър Алберти.

Макинтайър изключи монитора. Почувства се по-енергичен, като човек с цел. Трябваше да проучи Бенедети и Мурано. Или Мурано е бил в играта, или Евън е заблудил и него. Ако Евън е играл роля, къде беше истинският Стефано Бенедети?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Кристина усещаше как напрежението я напуска в спокойната атмосфера на библиотеката. Харесваше тишината на старата сграда, шумоленето от прелистването на страниците, приглушения глас на библиотекарката, случайното потракване на високи токчета по голия под. Обичаше миризмата на книги, някои още с дъх на печатарско мастило, други — на дългогодишен прах. Харесваше ѝ идеята, че всяка книга представлява възможност за приключение, бягство в света на фантазията или извор на знания. Баща ѝ пръв я запозна с чудото на библиотеката. Преди ерата на компютрите повечето от своите проучвания беше правил в подобни внушителни сгради къде ли не по света. А тя бе седяла често до него, зачетена в своята книжка, докато той потъваше в миналото.

Натъжи се, като си помисли какви грижи ги връхлетяха. Ще се радват ли отново на такива безоблачни дни, както едно време, когато бяха баща и дъщеря без тайни и лъжи помежду им? Ще могат ли да бъдат заедно, без да се прикриват, без срещи на потайни места, без заплахата от ченгета и арест?

Струваше ѝ се невероятно, че животът на двамата взе такъв обрат, и особено нейният. Не беше авантюристка като баща си. Откакто се помнеше, не рискуваше. А приказките на баща ѝ за приключения и драматични събития винаги възбуждаха въображението ѝ, но тя не можеше да си позволи да се рее в облаците, тъй като един от тях трябваше да бъде практичен и отговорен и това задължение се падаше на нея. Не беше честно. А в момента беше направо вбесяващо. Но сега нямаше да се подлъже и да забрави, че в случая тя нямаше никаква вина, докато за него не можеше да се каже същото. Беше откраднал диаманта. Беше извършил голямо престъпление. Аргументите му нямаха значение, беше виновен. А това, че я излъга, беше по-лошо даже от кражбата. Маскиран като Хауард Кийтън, най-безочливо ѝ се представи под чужда самоличност. Беше се усмихвал и подхвърлял шеги, като през цялото време е знаел,

че ще я изпързая, и на всичкото отгоре това му е доставяло удоволствие. Още не можеше да повярва, че не го позна.

Джей Ти сигурно беше прав. Може би хората виждаха само онова, което очакваха да видят. Наистина не беше очаквала да срещне баща си на приема. Появата му в „Бъркли“ изложи на опасност работата и живота й... и за какво? Заради един диамант — студен, твърд, красив камък... но камък, нищо повече. Обожаваше скъпоценностите. Години ги беше изучавала, за да стане специалистка. Но никога нямаше да предпочете диамант пред баща си. Двамата бяха семейство. Нямаха си никого. Как беше възможно да забрави! Как беше възможно той да цени един диамант повече от нея!

Е, да върви по дяволите, след като се е загрижил повече за един камък, отколкото за дъщеря си. След като обича миналото повече от настоящето, след като прави всичко възможно да върне справедливия ред за неща отпреди стотици години, без значение дали поправя злото със зло както днес.

Защо винаги го е защитавала толкова много, когато от ден на ден ставаше все по-ясно, че той няма никакво намерение да защити нея?

О, да, каза, че взима диаманта точно заради това, за да я предпази от някакво ужасно проклятие, за което никой не е чувал, включително и собственика. И за проклятието ли излъга баща й? Или сам вярваше на своето въображение. От години се безпокоеше, че един ден ще загуби представа за действителността и ще заживее само в своята фантазия. Беше ли дошъл този ден? Беше ли загубил напълно ума си? Щеше да бъде по-леко, ако е полудял. Поведението му щеше поне да има диагноза.

Кристина въздъхна и се облегна. Беше се настанила в един кът на втория етаж и се беше затрупала с книги върху италианския ренесанс, и по-специално за диаманти. Ако диамантът на Бенедети беше прокълнат, все щеше да се намери и друг, освен баща й да знае този факт. Тя просто не беше открила още този някой друг.

Потърка изморените си очи. Работеше под въздействието на адреналин, страх и почти без сън. Толкова много се случи през изминалите няколко дни, че се чувстваше замаяна. Само ако можеше да накара света около нея да се успокои за малко, щеше да събере и мислите си. Но кой ще чака нея? Всички препускаха с пълна пара, замислили нещо тайно, скроили планове, в които, изглежда, ролята й е

достатъчно добра, за да изиграе виновния, но недостатъчно съществена, за да си каже думата.

Взе следващата книга и видя, че е за рода Медичи. Търговци и банкери, Медичите управлявали почти три столетия Флоренция. Властта им се простирала до църквата и до най-могъщите европейски дворове.

Кристина се замисли за Медичите и съпостави факта, че другият голям банкерски род във Флоренция е Бенедети. Зададе си въпроса дали нямат кръвно родство. Не беше невъзможно, а диамант с размер като този на Бенедети сигурно някога е принадлежал на богат и известен род като този на Медичите.

В следващата глава се спря на описанието на сватбата на Катерина Медичи с Анри, който по-късно е коронясан за крал на Франция — Анри II, а тя става кралица. Съюзът, обединяващ две могъщи династии, е благословен от папата. Катерина отива във Франция с огромна зестра. Много скъпоценности, в това число и диаманти, били подарени в деня на венчавката. В редица източници се споменават три особено забележителни: Яйцето от Неапол — огромна перла във формата на круша, с инкрустирани рубини около нея, Миланският диамант, шлифован с шест страни и Генуезкият, който бил гладко шлифован. Някои автори изразяваха мнението, че наименованията представлявали закодирано споразумение между папата и краля за градовете, които френският двор ще получи. Но в по-късни списъци скъпоценностите не се споменаваха и като че ли ги обгръщаше някаква тайна.

Кристина се замисли за тези липсващи бижута. Никое от тях не приличаше на жълтия диамант, но защо пък да не е бил във великолепната зестра.

Зачете се отново в книгата. Още в училище беше изучавала живота на Катерина Медичи и знаеше нейната донякъде тъжна история. За френския двор тя си остава италианско парвеню с лоши маниери и се отнасят към нея с не особено голямо уважение. Съпругът ѝ Анри най-безочливо и скандално продължил връзката си със своята любовница Диан дьо Поатие през цялото време на брака им. И като доказателство за предаността си към Диан Анри ѝ подарявал бижута, принадлежащи по право на Катерина. Нима е чудно, че с времето

Катерина станала известна като „Мадам Змията“, която ловко боравела с отрови, скрити в пръстени и кинжали.

Ако диамантът е принадлежал на Катерина, положително е бил прокълнат, мислеше си Кристина. Но как, за бога, да разбере? Необходима ѝ бе по-подробна информация за бижутата от зестрата на Катерина, както и за онези, които Анри е подарявал на Диан. А никак нямаше да се изненада, ако е на съвсем погрешна следа, но същевременно ѝ се струваше разумно да започне от най-прочутия флорентински род. Колкото и да ѝ се искаше да се заеме с изследванията през следващите дни или седмици, не разполагаше с време за това. Трябва да има и по-бърз начин.

Може би, ако разговаря отново със Стефано Бенедети, той ще ѝ каже нещо повече за диаманта, но веднага се отказа от тази идея. Той навярно веднага ще я прати в ареста. Също като останалите и Бенедети вярваше, че тя е откраднала семейния им диамант.

Как по друг начин да се добере до сведения? Дали в книгите на баща ѝ нямаше нещо? Той притежаваше богата на стари текстове библиотека и всяко лято прекарваше във Флоренция. Налагаше се пак да посети дома му... след като се увери, че там няма вече полицаи.

Стана и се запъти към първия етаж, за да си послужи с интернет. Настани се на банката с компютрите и въведе в търсачката различни думи: Медичи, Катерина, скъпоценности, диаманти, зестра. Заредиха се страници след страници. Не прочете почти нищо ново. Замисли се как най-добре да се добере до темата.

Сигурно тръгна в погрешна посока. Започна от началото. Трябваше да търси Бенедети, а не Катерина Медичи.

Написа Виторио Бенедети и когато видя името му, почувства възбуда. Статията беше за смъртта на сина му Франко Бенедети, трийсет и две годишен, загинал в автомобилна катастрофа. Освен Франко имал още двама сина — Стефано и Даниел. Погледна кога е публикувана статията. Датата беше отпреди шест месеца. Колко тъжно!

Върху екрана падна сянка и тя се стресна. Малко е да се каже, че се успокои, когато Джей Ти придърпа един стол и седна до нея. За миг си беше помислила, че полицаите са я открили. Лицето му не изразяваше друго, освен умора. Все още беше с официалния костюм от приема. Осъзна, че не е имал време дори да се преоблече след нощта

при нея, после гонитбата до „Къщата на изненадите“ и така нататък. Макар че се боеше да попита какво е станало в „Бъркли“, не се сдържа:

— Разбра ли нещо?

— Всички са убедени, че ти и баща ти сте откраднали диаманта — прошепна той.

Тя се огледа бързо, но наблизко нямаше други хора. Знаеше, че в „Бъркли“ я подозират, но въпреки това я заболя, че така безцеремонно ѝ го съобщи.

— Донякъде са прави. Баща ми е откраднал диаманта. Но аз не съм му помагала. — След кратка пауза продължи: — Ако го намеря, може би ще успея да го убедя да го върне.

Джей Ти вдигна скептично вежда.

— Нима?

Не можеше да му се сърди за подигравателния тон.

— Той не е лош човек. Добър е по сърце. Случва се да бъде и отговорен.

— Да, бе. Затова измисли таен план, като си даде труда да се маскира като друг човек, поръча фалшиво копие на диамантеното колие и го подмени пред очите на любимата си дъщеря с ясното съзнание, че всяко негово действие ще обърка живота ѝ.

— Е, от твоите уста прозвуча някак...

— Как, Кристина, няма друг начин да се каже. Не се опитвам да те засегна, но не трябва да си затваряш очите пред фактите. Кражбата на диаманта не е била случайна прищявка на баща ти. Имал е план, сложен план.

— Зная. Прав си. Разбирам.

— Добре. А сега ми кажи напредна ли тук?

— Не. Търсех следи от диаманта. Толкова голям скъпоценен камък по всяка вероятност е бил притежание на някое богато и известно семейство, на крал или кралица. Най-могъщият род през Ренесанса в Италия са Медичите. Катерина Медичи е получила много скъпи бижута като зестра, но се смята, че повечето са се изгубили.

Забеляза равнодушния поглед на Джей Ти и си отбеляза, че историята не е любимият му предмет.

— Дай по-същественото — каза той.

— Не мога. Не съм го намерила още. След като Катерина е живяла през шестнайсети век, не е лесно да се намери информация за нея. Реших да тръгна обратно и да започна с Бенедети, другата богата и известна флорентинска фамилия.

Той кимна.

— Тази фамилия ме интересува най-вече.

— Защо? — попита тя, когато забеляза, че се оживи.

— В „Бъркли“ прегледах записите от охранителните камери. Стефано Бенедети слага колието на статива и когато се обръща да натисне копчето, гърбът му препречва видимостта към диаманта.

Тя го погледна втренчено.

— Нима мислиш, че Стефано е откраднал собствения си диамант?

— Последен той го е пипал. Като се замисля, само той е имал възможност да го вземе. Проверих пространството, където се върти съоръжението. Там не може да се побере човек. Има смисъл. Никой не би се усъмнил в Стефано.

— Защото няма мотив. Въпреки че би могъл да го направи заради застраховката. Каза ли на Алексис теорията си?

— Тя и Кинър веднага я отхвърлиха. Но инстинктът ми подсказва, че съм напипал следа.

— Дори Стефано да е откраднал диаманта, не може да излезе от сградата, без да го претърсят — отбеляза Кристина.

— Отначало и аз така предположих, но въпросът е там, че никой не го е видял да излиза. Разпитах всички от охраната. Даже прегледах записите от камерите при входовете. Няма никакви доказателства, че Стефано е напуснал сградата.

— Тогава значи още е вътре.

Джей Ти сви рамене.

— Претърсих етажите. Никъде не го видях. Но си поговорих с Луиджи Мурано. Бил е нает от адвоката на семейство Бенедети, за да охранява колекцията по пътя.

— Това ми е известно — отвърна тя, но още не се досещаше накъде бие той.

— Има и още. Луиджи сподели, че се изненадал от появата на Стефано, тъй като му били казали, че никой от семейство Бенедети

няма да пътува до Съединените щати. Самият той не познавал лично Стефано, но след като се представил, поел връзките с адвоката.

— Добре, разбрах. Според теб този Стефано е бил Евън. Това имаш предвид, нали?

Той кимна.

— Но трябва да призная, че и на мен не ми се вярва, защото разговарях със Стефано и едва ли не бих познал Евън дори маскиран.

— Забравяш, че баща ми застана пред мен на първия прием, дегизиран като професор Кийтън, и аз не го познах. Обзалагам се, че съм прекарала повече време с баща си, отколкото ти с Евън. По-рано ми обясни, че игрите му печелят, защото хората виждат онова, което очакват да видят.

— А аз предположих, че всички познават Стефано, включително и Луиджи — продължи Джей Ти. — Дори попитах Мурано на италиански ли са говорили помежду си. Отговори ми, че Стефано говорел само английски в Щатите. Твърдял, че така било по-учтиво.

— Или не говори италиански. И какво ще правим сега?

— Трябват ми сведения за Бенедети. Дай името на Стефано да видим какво ще излезе.

Кристина написа „Стефано Бенедети“. Появиха се няколко сайта. Първите бяха за търга в „Бъркли“. Продължи да търси.

— Ето нещо — промърмори тя, преглеждайки статията. — Стефано Бенедети скъсал с известната манекенка Франческа Галеана веднага след свети Валентин. Предполагам, че това не е важно.

— А може и да е важно. Дай да видим има ли снимка. Манекенките не пропускат да се снимат с гаджетата си.

Имаше право. Появи се снимка на двамата на фестивала в Кан. За съжаление снимката на Стефано не беше ясна.

— Прилича си с мъжа, с когото разговаряхме — отбеляза тя.

Джей Ти се почесваше замислено по брадичката.

— Донякъде. Снимката е зърнеста. Продължавай да търсиш.

Кристина откри още статии, но в тях нямаше нищо съществено, само клюки за Стефано, който очевидно бе плейбой. Стана ясно, че с баща си не се разбира много и Стефано е само фигурант във фамилия бизнес. По-малкият му брат Даниел наскоро беше станал изпълнителен директор, след като здравето на Виторио се влошило.

— Почакай, върни малко — каза й Джей Ти.

Тя машинално върна назад, учудена какво ли е видял, което на нея ѝ се е изплъзнало. Беше снимка на състезателна яхта с платна. Джей Ти посочи обяснението към фотографията:

„Стефано Бенедети се присъедини към отбора за финалната обиколка на южния нос на Африка“ — прочете тя. — Не разбирам...

— Яхтата няма да акостира още два дни, Кристина — каза възбудено той. — Няма начин Стефано да бъде на две места едновременно.

Погледна го в очите, съвпаденията бяха прекалено изгодни, но...

— А Виторио и братята не са ли разбрали, че тук някой се представя за Стефано?

— Едва ли. Стефано пристига най-неочаквано в четвъртък вечер. Представя се на Луиджи като Бенедети с лични документи и знае достатъчно за колекцията, за да говори интелигентно за нея.

— Което не е било трудно, след като издадохме каталог с точно описание на всяка вещ още преди месец — продължи тя.

— Именно. А Бенедети са поверили колекцията си на Луиджи Мурано, който се ползва изцяло с доверието им.

— Но когато Луиджи престава да се обажда на адвоката на семейството, не са ли се усъмнили? — възрази Кристина. — Нямаше ли да се обадят на Мурано, за да се поинтересуват как вървят нещата?

— Става въпрос за изключително кратък срок, по-малко от четирийсет и осем часа — отговори бавно Джей Ти. — А Евън е изчислил до секунда времето, което му е необходимо, за да се хванат на уловката му.

— А може да се е обадил на адвоката от името Луиджи Мурано — досети се Кристина.

Очите на Джей Ти светнаха. Обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна.

— Знаех си, че си умно момиче. Хващам се на бас, че точно така е било. Отлично прикритие. Никой няма да се усъмни в действията на собственика на диаманта. Евън, тоест Стефано, застава пред нас и си пъха диаманта в джоба точно когато се завърта постаментът. А нанизът с бонбоните е чиста проба Евън. Когато всички се разтичаха, Стефано също хукна. Никой не го гледа. Той е пострадалият. Гледат теб и баща ти, идеалните изкупителни жертви. Това е. Дешифрирахме го.

Беше ѝ крайно неприятно да охлажда ентусиазма му, но нямаше избор.

— Дори да е вярно, Джей Ти, Стефано се изпари, диамантът — също. Положението ми никак не е розово, а Евън ни води за носа.

— Не съвсем.

— Какво имаш предвид?

— Истинският диамант е у баща ти, нали?

— Да — отвърна тя.

— Което означава, че фалшивият е у Евън и той...

— Ще търси истинския. — Спогледаха се. — Ще хукне след баща ми, нали?

— Ние също — завърши той. — За щастие този път имаме преднина, а Евън още не е разбрал, че диамантът не е истинският. Ще се възползваме от този факт да потърсим къде е баща ти. А междуременно трябва да те скрия някъде.

— Че какво ме заплашва... освен полицията? — попита тя.

— Само ти можеш да откриеш Маркърс Алберти.

— Аз не зная къде е — възрази тя.

— На Евън това не му е известно — отбеляза Джей Ти. — Логично е да търси теб, за да го отведеш до баща си или поне да го изкараш от прикритието му.

— Точно в този момент никак не съм сигурна, че баща ми ще тръгне да ме спасява — отбеляза тя.

— Дали ще тръгне или няма, не решава въпроса. Хайде, Кристина, да изчезваме. Тук е много тихо и задушно. Да глътнем малко въздух и да видим какво ще правим по-нататък.

Тя почувства страх от външния свят. Нямахше представа какво я очаква там. Но Джей Ти вече се отправи към изхода и на нея не й остана друго, освен да го последва. Но когато приближиха вратата, се спря изплашена.

— Какво има? — попита нетърпеливо Джей Ти.

— Животът ми съвсем излезе от релси. Не зная на кого да вярвам, къде да отида, нито какво да правя.

— Лесно е. Вярвай на мен, а другото само ще си дойде. Де да беше толкова просто!

— Преди много години баща ми ме научи никога да не вярвам на мъж със значка.

— При това положение още ли ще слушаш баща си? — попита той изумено.

— Ами не, но...

— Но какво? — срязва я той.

— Все се питам на моя страна ли си или просто ме използваш, за да грабнеш наградата — Евън.

Очите му пламнаха от гняв.

— Не се ли разбрахме по този въпрос? Поставих на карта работата си, за да те измъкна от „Бъркли“. Току-що лъгах цял час къде си. А ти още не ми вярваш! Занасяш ли се?

Разбра, че го засегна дълбоко, но нямаше как да върне думите назад. А може би не искаше.

— Толкова много хора не са онези, за които се представят — изрече тя, като се стараеше да го гледа право в очите, макар гневът му да я плашеше. — Зная, че залавянето на Евън се е превърнало за теб във фикс идея. Така отчаяно го искаш, че си готов на всичко, само и само да го хванеш. Преди малко каза, че щом Евън се усети и започне да търси баща ми, ще се заеме първо с мен. Може би ме използваш за стръв, за да клъвне голямата риба.

Искаше ѝ се той да отрече, да се разкреци как е възможно да ѝ идват наум подобни неща, да ѝ каже, че е с нея, защото я харесва и затова я закриля, че е загрижен... дори само заради любовната им нощ.

А точно в този момент ѝ беше трудно да си спомни преживяната близост. Помежду им бързо се издигаше стена главно по нейна вина. Мълчанието на Джей Ти не я успокояваше. Нито пък студеният му мрачен поглед я разубеждаваше за мотивите му. Защото го попита ли побесня, или защото каза истината?

— Ти имаш нужда от мен — продума той най-накрая, — а аз от теб. Нека така да остане.

Да остане така ли? Но това беше отвратително. Той не изясни недоразумението, само още повече я обърка. И сега тя беше не само притеснена и изплашена, но и разгневена.

— Паркирах пред входа — продължи Джей Ти.

— А моята кола? — попита тя. Автомобилът ѝ така си остана на кей 39.

— Ще я прибера после. В момента искам да прикрия всяка следа, която може да отведе полицаите до теб. — След кратка пауза продължи: — Можеш да тръгнеш с мен, Кристина. Но ако

предпочетеш да поемеш риска с Евън или с ченгетата, давай, няма да те спирам. Решението си е твое.

— Едва ли. Ти ще ме последваш и ще ме дебнеш, точно както постъпваш откакто се видяхме за пръв път — не му остана дължна тя.

— Сигурно — призна той.

Напрежението помежду им се засили, но Кристина знаеше, че няма избор.

— Добре, идвам с теб, но не обещавам колко ще остана.

* * *

Не обещавала колко ще остане!

Джей Ти страшно се ядоса. Какво си въобразяваше Кристина? Хубавото ѝ задниче сега щеше да бъде на топло в затвора, ако не беше той, и въпреки това се държеше така, сякаш тя командва парада. Наистина до известна степен беше права, че му беше необходима, но в никакъв случай не я използваше. Имаше разлика. Според него отношенията им бяха взаимноизгодни. Кипна, задето тя не му вярва.

Почти цяла нощ се бяха прегръщали. За това му повярва. Отдаде му тялото си, но не и сърцето, чувствата и мислите си. Добре, на него обикновено така му харесваше. Би трябвало да е доволен, че не нарича секса любов, както го правеха повечето жени.

Но по някаква причина поведението ѝ го вбесяваше. Може би, защото самият той ѝ вярваше и се надяваше, че тя изпитва същото. Очевидно се беше лъгал.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Не зная. Защо задаваш толкова много въпроси?

Тя го стрелна с мрачен поглед, но замълча, а в това време той запали колата и потеглиха. Много добре знаеше, че излива върху нея чувството си за безсилие. Не само недоверието на Кристина го подлудяваше, а по-скоро съзнанието, че Евън го изигра още веднъж. Но това не беше краят. Още имаше възможност да спечели и да прати врага си зад решетките.

Когато се показа синият залив на Сан Франциско, неочаквано зави и се насочи към Голдън Гейт. Грандиозната оранжева структура пламтеше, огряна от слънцето. Мъглата се беше вдигнала и небето

сияеше красиво в светлината на късния следобед. След като прекоси моста, сви по тесните виещи се улички на Сосалито и спря до брега на залива. Слезе от колата, отиде до водата и пое дълбоко дъх.

Чу вратата на колата да се отваря и затваря и след малко Кристина застана на няколко крачки от него. Също като него се загледа в далечината към живописната панорама на Сан Франциско.

Точно това му бе необходимо — малко тишина извън града, за да се успокои, да види нещата в перспектива, да се съсредоточи. Попадаше от една беда в друга, гасеше пожари, без да му остава време да помисли как да ги избегне. С други думи, играеше по свирката на Евън.

Нищо повече. В отбора настъпиха промени. Включи се и бащата на Кристина, както изглежда, също толкова добър играч като Евън. И двамата безспорно обичаха драматизма и маскарада. Ако играеха един срещу друг, не би прогнозировал кой ще спечели.

Но в момента това нямаше значение, защото не бяха само двамата. Ще се справи и с единия, и с другия. Кристина няма да бъде щастлива да види баща си в затвора. Знаеше, че и на този въпрос ще му дойде времето. Той беше федерален агент преди всичко. Ето защо тя не му вярваше. Беше логично, но независимо от това се ядосваше. Недоверието ѝ я поставяше в известен смисъл вън от влиянието му, докато неговата сигурност в нея го правеше зависим. Като че ли нямаше равновесие. По някакъв начин трябваше да го възстанови.

Истинската причина да я пази от ченгетата беше нейното съдействие да открие Евън и баща ѝ. Бе пожелал да ѝ помогне. Когато започна да го умолява с тези прекрасни зелени очи да я изведе от аукционната къща, и през ум не му мина да ѝ откаже. Господ да му е на помощ, ако разбереше колко лесно може да изкопчи от него почти всичко.

Кристина се покашля и той забеляза, че го гледа.

— Наблизо има малък хотел — обади се тя. — Можеш да се изкъпеш и да се преоблечеш.

Погледна измачкания си костюм, който не беше свалял от приема снощи, освен за няколко часа, които прекара в леглото на Кристина. Време за тоалет не беше имал, нито когато хукна след нея към „Къщата на изненадите“, нито когато бързаше да стигне навреме за търга.

— Не мога да използвам кредитната си карта — продължи тя. — Веднага се проследява, нали? А нямам много пари в брой. Предполагам, че и банкоматите се наблюдават.

— За това аз ще се погрижа.

— Теб няма ли да те търсят? Знаят, че си ми помогнал да избягам.

— Казах им, че не са ми били известни техните подозрения, когато сме излезли. Но... за всеки случай имам карта, която не може да се проследи.

Кристина се намръщи и поклати глава. Вече нямаше представа какво става.

— Нещо неприлично ли казах? — изненада се той.

— Не мога да си обясня как попаднах между хора с фалшива самоличност, с неидентифицирани кредитни карти, хора, които се преобразяват, в когото си поискат, без много да му мислят. И да не ти се вярва, аз съм нормална, уважаваща законите личност, Джей Ти. Не нарушавам правилата. Не проточвам обедните си почивки. Не се обаждам, че съм болна, ако не съм. Никога нищо не съм откраднала, даже кламер. Каквото и да е престъплението на баща ми, сам го е направил, а ако съм му помогнала някога с нещо, била съм много малка и много глупава, за да преценя. И как ще свърши за мен всичко това?

— Този въпрос задай на баща си, не на мен.

— Той току-що ме излъга и ми каза, че взимал неща от хора, които не ги заслужавали. Убеден е, че скъпите предмети на изкуството принадлежат на първоначалните им собственици. Беше безкрайно разочарован, когато постъпих на работа в аукционна къща. Отнесе се към мен, сякаш продавах исторически ценности като тоалетна хартия или обувки. За него това беше нечестно. — Тя въздъхна дълбоко. — Може и да съм постъпвала нечестно. Но в нито един музей по света не искаха да ме вземат на работа, след като той изпадна в немилост. Репутацията ми стана на пух и прах. Случва ми се да изпитам ненавист, когато видя как картина или бижу отива в ръцете на човек, който иска да ги притежава от алчност, а не заради красотата или историческата им стойност. Предполагам, че всичко това ти се струва глупаво. Сигурна съм, че не го разбираш.

— Не разбирам какво означава историята за теб — съгласи се той, — но разбирам от разочарование. По този въпрос съм експерт.

Тя го погледна замислено.

— Питаш се дали си разочаровал баща си, нали?

— Не се питам. Зная го. Но не говорим за моя баща, а за твоя.

— Трябва да следваш своя живот — каза тя, пренебрегвайки намека му да се върнат на темата за баща ѝ. — Не можеш да бъдеш какъвто на друг му се иска да бъдеш. Повярвай ми, от опит зная, че не става.

— Аз също имам опит. Играх две години професионален футбол заради баща си. Не че той го оцени.

— Не се съмнявам, че го е оценил.

— Не, не е — отрече той. — Баща ми е жертвал много за мен. Прибираще се след работа вкъщи и часове прекарваше с мен, като ми хвърляше топки, докато ударът ми не станеше точен. Понякога работеше на две места, за да имам възможност да участвам в състезания и да имам личен треньор. Професионалната ми футболна кариера осъществи неговата амбиция в живота. Но важното беше, че не продължих да играя. Какво ми пречеше, онзи живот не беше толкова лош. Но се отказах. Бях егоист.

Кристина се приближи до него, а очите ѝ се изпълниха със състрадание.

— Баща ти е бил егоистът, след като в желанията си не се е съобразявал с теб, Джей Ти. Родителите трябва да подкрепят и насърчават децата си, а не да ги принуждават да изживяват мечтите им. Твоят баща е имал своя шанс като професионален футболист.

— Не е бил много добър.

— Вината не е твоя.

— Аз го разочаровах. — Той пхна ръце в джобовете си и се загледа в океана и в залязващото слънце. — Точно по това време на деня играехме. Имаше игрище недалеч от нас и винаги, когато си спомням баща ми, го виждам в здрача, сенките се издължават на тревата, от парка се носи аромат на цветя, а от близката къща — миризмата на вечеря. Тогава обикновено бях гладен, искаше ми се да свършим по-рано, да се прибера, да хапна и да се срещна с приятели. Но той все казваше: „Още един удар, Джей Ти. Някой ден ще ми благодариш, че съм те карал да тренираш.“ — Джей Ти се позасмя

тъжно. — Трябваше да му благодаря в деня, когато поведох моя отбор и спечелихме голямата купа. Но забравих. Посвети ми живота си, а аз забравих. Бях лош син и не зная защо, по дяволите, ти разправям всичко това.

— Може би си почувствал необходимост да го изкажеш — обясни му тя без капчица укор. — Семейството е сложна работа, нали?

— И още как. — Той подритна едно камъче, взе го и го хвърли във водата.

— Останах с впечатление, че си майстор на хвърлянето — пошегува се тя. — Мога по-добре от теб.

— Виж ти! Я ми покажи!

Тя взе един камък, приготви се и го метна с всички сили, но той цопна недалеч.

— Да му се не види. Мислех си, че ще хвърля по-далеч от теб.

— Първото хвърляне не се брои.

— Да, бе, все така казват.

— Вярно е. А ти хвърляш като момиче.

— Защото съм момиче.

— Това ми е много добре известно — каза той и пристъпи към нея.

Тя вдигна ръка, като да се предпази, но той я хвана и я притисна към гърдите си. Тя облиза устни.

— Задръж секунда, Джей Ти. Мислех, че говорим.

— Аз приключих с говоренето.

— Ами аз като че ли не.

— Лоша работа.

Той заглуши протестите ѝ с целувка. Устните ѝ бяха меки, топли, нежни и на него страшно му харесваше целувката ѝ — сякаш нямаше намерение да прави друго до края на живота си. Можеше да твърди, че не му вярва, но когато обви ръце около врата му и се притисна до него, всичко друго остана без значение.

Прегърна я още по-силно. Караше го да изпитва забранени желания, като например живот в хубав квартал, където деца карат колела, бащи и синове ритат топка в парка, лаят кучета, готви се вечеря, майка вика децата да седнат на масата... с една дума — семейство. Неговият самотен апартамент, работата, която нямаше край, му се струаха нереални в този миг.

Но дори докато целуваше Кристина, практичният му ум не забравяше, че тя не му е нито съпруга, нито гадже, а жена, изпаднала в беда. Беше изоставена и безпомощна. Необходим ѝ бе закрилник. Какво друго ѝ бе необходимо? Какво в действителност искаше от него? А сам той какво търсеше у нея? Събитията се развиваха със светкавична бързина. Направи грешка като целуна Кристина, голяма грешка. Така рязко се отдръпна, че тя се стресна. Вкопчи се в ръцете му с потъмнелите си от страст зелени очи. С усилие отмести поглед, тъй като разумът му настояваше да сложи край, но тялото му имаше други намерения.

— Какво направих? — попита тя изненадана.

— Нищо не си направила. — Отдръпна се от нея. — Това е лудост. Как можах! Точно сега не е моментът.

— Какъв момент? — попита го предизвикателно.

— Знаеш какъв. Ние сме в центъра на събитията. Трябва да наемем стая в хотел и да се заловим за работа.

— Стая в хотел ли? И според теб ще се заловим за работа в хотелска стая с едно легло! Защото не зная какво ти става, но не само аз изпитвах удоволствие от целувката.

— Беше хубаво, но сложих край.

Отново пъкна ръце в джобовете си, за да не се изкушава да я прегърне.

— Значи така. Решаваш да сложиш край и точка.

— Трябва да направим всичко възможно да открием Евън и баща ти, а не да се разсейваме. Само това е важно в момента. Няма да има повече целувки.

— Добре, както кажеш — отвърна хладно тя. Тръгна към колата с изправен гръб. Когато се сърдеше, беше още по-красива. А той затъна до гуша в...

Дали да не вземе две отделни стаи?

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Нима си въобразяваше, че той ще определя кога е дошъл краят? Сама ще му каже, когато настъпи този момент. Кристина крачеше напред-назад ядосана, че имаше само една свободна стая, и още повече от факта, че Джей Ти поиска две отделни. Той пръв я целуна, разказа ѝ за баща си и я успокои по този начин, че не е единствената с безумно семейство. Нахвърли се върху нея, както прегладнял мъж се нахвърля на храна. И когато му отвърна със същото, най-хладнокръвно се овладя и заяви, че било хубаво, но слага точка. Като че ли само той имаше право да командва. Не, нямаше да му отстъпи. И точно това щеше да му каже. За съжаление беше под душа.

Надяваше се душът да е леденостуден, тъй като ако се заблуждаваше, че ще спи с него, когато си реши, щеше да остане разочарован.

Спря се до масата, за да изключи лаптопа, който Джей Ти ѝ нагласи, за да започне работа. Нещастник! За какъв се мислеше?

Вторачи се във вратата на банята. Пееше ли се вътре? На фона на течащата вода се чуваше и гласът му. Джей Ти без всяко съмнение пееше. Приблужи се и дочу някакво рок парче. Как беше възможно! Нервите му не се ли изопваха, не се ли притесняваше, за него напрежение нямаше ли?

Не беше честно! Раздразни я, а сега пее.

Изведнъж ѝ хрумна безумна идея. Каза си, че е глупава, но пък през тази седмица не ѝ вървеше с блестящите идеи. Освен това по-лошо нямаше да стане. Представи си голото тяло на Джей Ти със струящата вода по тези великолепни мускули и усети как я обзема страст. Какъв ти край, тя ще реши въпроса с края.

Съблече самото си, разкопча нетърпеливо блузката си и със същата бързина свали панталоните и бельото си. Изпита известно колебание, но бързо отвори вратата на банята и влезе. Около нея се понесе пара. Ароматът на сапун и мисълта за Джей Ти напълно я замаяха.

Наистина ли щеше да си позволи тази волност?

И защо пък не?

Беше уморена да играе постоянно по свирката на някой друг. Искаше да има известна власт върху своя живот. А онова, което в момента искаше, бе Джей Ти. Дръпна плъзгащата се врата на душ кабината.

Песента му секна, очите му се разшириха при гледката на голото ѝ тяло и той пое шумно дъх. Тя се пъкна под душа и сложи ръце на раменете му.

— Краят не е дошъл.

Погледът му се премрежи от желание.

— Струва ми се, не е.

Тя прокара ръце по хлъзгавите му рамене, после взе сапуна от покорните му ръце и потърка гърдите му. После продължи надолу по плоския корем и слабините.

— Ох, Кристина, там вече се насапунисах — захили се той лукаво.

— Пропуснал си едно местенце — подразни го тя. Сапунът се изплъзна от ръцете ѝ, когато го погали и почувства възбудата му.

Той я обгърна и я притисна към себе си, намери устните ѝ. Тя изстена, разтърсена от удоволствие. Сама започна тази игра, но по-нататък инициативата пое той и Кристина нямаше абсолютно нищо против. Милваше мокрото ѝ тяло с безкраен копнеж. Устните му се плъзнаха към шията ѝ, към гърдите, погали с език зърната им.

Отпусна се на колене и продължи да я целува надолу, което я подлуди. Цялата пулсираше от напрежение. Зарови ръце в косата му и го притисна още по-силно към себе си, крещейки името му, напълно отдадена на усещанията си. Той леко отстъпи, спря душа и ѝ помогна да излезе от кабината.

— Почакай, какво...

Накара я да замълчи с целувка, взе хавлия и я загърна. После бръкна в несесера си и извади презерватив, което не оставяше място за съмнение какви са намеренията му.

Не откъсна устните си от нейните, докато не паднаха на леглото. Тя склучи краката си около кръста му и той проникна в нея. Любеше я с безумна страст. Всеки негов тласък я разтърсваше и тя се отдаде на

мига, на удоволствието, на мъжа в прегръдките ѝ, изпълващ тялото и сърцето ѝ.

* * *

Сърцето на Кристина биеше до пръсване, когато Джей Ти се отдръпна и се отпусна до нея. Тя се претърколи и сложи глава на гърдите му. И неговото сърце биеше лудо, но постепенно се успокои.

— Джей Ти — промълви тя и повдигна глава, за да го погледне.

— Какво има? — попита той предпазливо.

— Ето сега свърши. — И тя се отпусна удовлетворена.

Той ѝ се усмихна, галейки гърба ѝ.

— Шегуваш ли се? Няма начин да свърши. — Целуна я пламенно. — Започваме сега.

— Обичаш да раздаваш заповеди.

— Хей, точно ти ми прекъсна къпането.

— Защото обичаш да раздаваш заповеди.

— Добре, щом е така, поръчай вечерята. — Взе менюто от нощната масичка и ѝ го подаде. — Изцяло ти решаващ.

Тя му направи муцуна.

— Ако смяташ да спечелиш моето благоразположение, като ми разрешиш да ти поръчам пържола, дълбоко се лъжеш.

— Обичам пържола.

— Тогава ще поръчам риба.

— Обичам и риба.

Тя изпъшка раздражено. Предчувстваше, че каквото и да поръча, той ще бъде напълно щастлив. Значи не беше придирчив към храната, но какво от това? Можеше да бъде ужасно упорит, деспотичен и властен. Разбира се, беше също секси, страстен, нежен, всеотдаен любовник, който умееше да прави страхотни неща...

— Кристина, не гледаш менюто — отбеляза той, а погледът му потъмня. — Ако продължиш да ме зяпаш така, още дълго няма да видиш храна.

Тя изпълзя от леглото и облече халат.

— В такъв случай веднага поръчвам вечерята.

— Сигурна ли си? — Потупа мястото ѝ до себе си. — Защо не опиташ дали мога да променя намерението ти. Ще поставим на изпитание твърдостта ти, когато взимаш решения.

Подканващата усмивка и тялото му едва не я подведоха, но си помисли, че ще бъде прекалено сантиментално от нейна страна да скочи обратно в леглото.

— Сигурна съм. Както ми напомни преди време, чака ни работа.

Той изпъшка и затвори очи.

— Изморен съм. Ти ме изцеди.

— Хапни нещо и пак ще вирнеш глава.

Той се разсмя, отвори едно око и я погледна красноречиво.

— Ти можеш да ми вирнеш главата.

— Лошо момче. — Взе мократа кърпа от леглото и я запрати по него.

Джей Ти я подхвана, стана и я уви около кръста си. Спря се да я целуне, преди да влезе в банята.

Кристина с въздишка се зае отново с менюто, после позвъни и поръча пържола, картофи, зеленчуци, салатата и шоколадов кейк. Умираще от глад. Всъщност не си спомняше кога за последен път беше яла. След като свърши тази работа, седна пред компютъра на Джей Ти. Трябваше да се съсредоточи наново върху проблема с баща си и с проклетия диамант. Защо семейство Бенедети не изпратиха своя диамант в друга аукционна къща, тогава животът ѝ щеше да си остане същият. Баща ѝ нямаше да се намеси в събитията. Нямаше да подозира за съществуването на Евън. А Джей Ти... той беше единственият, за чиято поява в картината не съжаляваше. Но истината бе, че е с нея само заради ситуацията, в която изпадна. Иначе никога нямаше да се срещнат.

Нямаха нищо общо. Историята не го вълнуваше, нито изкуството и скъпоценностите, а точно там бяха нейните интереси. Той беше спортист. Интересуваше се от футбол и спорт. Да, но беше и агент от ФБР, което означаваше, че вероятно има юридическо образование. Но начинът им на живот беше различен... е, горе-долу различен. Живееше сам. Тя също. Беше отдаден изцяло на работата си, както и тя. Знаеше какво е семейно разочарование, измяна, загуба на родител.

Въздъхна, осъзнавайки, че току-що отхвърли собствените си аргументи. Преживяха заедно някои трудни моменти, но какво

значение имаше? Щом случаят приключеше, пътищата им щяха да се разделят и всеки щеше да заживее постарому.

А какъв ще е животът ѝ? Ще има ли изобщо работа или ще започне отначало?

Замисли се дали ще намери отговор поне на един от безбройните си въпроси.

Джей Ти излезе от банята и започна да се облича. Съжали, когато това прекрасно тяло се опакова с джинси и пуловер, но облечени сигурно щяха да свършат повече работа. Самата тя нямаше намерение да се стегне с делови костюм. Халатът беше много по-удобен.

Джей Ти седна до нея и обърна лаптопа, за да вижда и той.

— Не си напреднала много — отбеляза той. Тя сви рамене, еуфорията отшумя и умората вече си казваше думата. Почувства, че действителността се връща — душевно състояние, което не я очароваше особено през последните дни. Той я погледна изпитателно.

— Добре ли си?

— Колебая се откъде да започна.

— Защо не поспиш малко. Изглеждаш изморена.

— Само преди няколко минути каза, че съм красива.

Той се усмихна.

— Красива си, само малко изморена. Забелязах го преди, но нямах интерес да те убеждавам да поспиш.

— Ах, ето че истината излезе наяве.

— Казвам ти най-сериозно. Почини си.

— Добре съм. Времето минава, баща ми набра голяма преднина. Има вероятност да не успеем да го догоним, преди да върне диаманта.

— А ти как мислиш, дали не го е скрил някъде?

Кристина поклати глава.

— В никакъв случай. Не го е откраднал за себе си. Краде, за да връща предметите, където вярва, че им е законното място. Изживява се като спасител на изгубени произведения на изкуството.

— Романтична самозаблуда, за да си намериш извинение и да свиеш нещо — рече сухо Джей Ти.

— Дефиницията е негова, не моя.

— Чудесно, значи нашата работа ще бъде да разберем къде е мястото на диаманта. Допускам, че според баща ти Бенедети не са законните собственици.

— Точно така, но ми каза само, че са го откраднали, нищо повече. Помолих го да ми даде доказателства, но той не можа. Трябвало да приема, че е така, щом той го твърди. Ако искаш, вярвай.

Внезапното почукване на вратата я изплаши. За миг си помисли, че полицаите са ги открили. Джей Ти стана, когато се почука повторно и се чу мъжки глас:

— Рум сървис.

Кристина тъкмо се успокои и тогава видя, че Джей Ти вади пистолет от сака си. Вцепени се. Джей Ти имаше пистолет! Естествено, нали беше агент на ФБР. Само че досега не беше го почувствала толкова реално.

— Поръчах вечеря — обясни тя. — Носят я.

— Нека да сме сигурни.

Надникна през шпионката и пъкна пистолета в колана под пуловера. Отвори вратата на едно сервитьорче, което избута маса в стаята. Кристина му плати, Джей Ти разписа сметката. Сервитьорът се усмихна, благодари и излезе.

— Не знаех, че имаш пистолет — каза тя, когато останаха сами.

Сърцето ѝ още биеше бързо.

— Такава ми е работата — отговори Джей Ти и прибра пистолета в сака.

— Да, сигурно — опомни се тя най-после. — Стрелял ли си по човек.

— Да. Но защото стреляха по мен.

— Уцелиха ли те?

— Не, не улучиха. Извадих късмет — моят изстрел беше точен.

— О!

Помисли си дали да попита какво е станало с човека, но се отказа. Умълча се, докато Джей Ти проверяваше какво имат за вечеря. Макар и пържолите да миришеха божествено, вече не беше толкова гладен.

— Вижда ми се вкусно — обади се той. — Решението ти е правилно. — Усмихна ѝ се, но после погледът му стана замислен. — Пистолетът ли те стресна?

— Малко... всъщност много. Никога не съм виждала пистолет, освен по телевизията и в стъклени витрини. — Сплете ръце пред себе

си. — Изглежда заплашително.

— Баща ти никога ли не е имал пистолет?

— За бога, не!

— Хей, защо се изненадваш толкова? Крадците носят пистолети. Затова и аз нося... да се пазя от лошите.

Тя се намръщи.

— Моят баща не е от лошите, поне не както ти го приемаш. Искам да те запозная с него, да поговорите. За пет минути ще се убедиш колко е добросърдечен и макар да се е забъркал в тази история, не би наранил никого.

— Твоето мнение по известни причини е пристрастно, Кристина, но ще запазя преценката си, докато не се запознаем, което, надявам се, ще бъде много скоро. Но ако твоят баща е добрия, Евън не е. Затова държа пистолета.

— Наистина ли би дръпнал спусъка, ако сте само двамата лице в лице? Можеш ли да го застреляш?

— Право в сърцето. — Гледаше я в очите, без да мигне. — Но... няма да го направя.

Неговият отговор я изненада.

— И защо? Нали е убил баща ти. Око за око, зъб за зъб. Отмъщение. Отплата. Ти каза, че искаш справедливост.

— Искам справедливост. Заклел съм се да спазвам закона, а не да се саморазправам. Искам да видя Евън в затвора. Ако умре там или някой друг го убие, добре.

— Ами ако те заплаши и насочи пистолет към теб? — попита тя. — Или към мен?

— Е, тогава ще го застрелям право в сърцето. Не че има сърце. — Джей Ти отиде до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Законът няма да ме спре, ако Евън те заплаши, Кристина. Няма да стоя със скръстени ръце.

— Вярвам ти. Просто съм разтревожена и изплашена за бъдещето. Обичам баща си. Ти обичаш работата си. Искам да защитя моя баща. Ти искаш да изпратиш Евън в затвора. Като че ли сме на една и съща страна, но имам ужасното предчувствие, че нито ти, нито аз ще получим онова, което искаме. И колкото сме по-близки, толкова по-труден ще бъде изборът ни.

— Хайде да не се безпокоим предварително.

— Ти ме накара да осъзная, че трябва да започна да мисля в перспектива. Помъчи се да ме предупредиш, че диамантът ще бъде откраднат, но аз изобщо не те слушах. Не виждах начин това да се случи и отхвърлих подобна възможност. Очевидно сгреших. Също така смятах, че ще успея сама да се оправя с баща ми. Сгреших отново. Не искам да правя повече грешки.

— Държа да знаеш, че нищо няма да ме спре да защитя теб и онези, които са ти близки — добави той, като я гледаше сериозно в очите. — А сега можем ли вече да се заемем с храната?

Не очакваше точно този отговор, но все пак беше близо до желанието.

— Да.

Джей Ти седна срещу нея.

— Изглежда вкусно.

Наистина беше вкусно. Пържолите бяха сочни, картофите с много масло, сметана и ситно нарязан зелен лук. Само погледна зеленчуците и едва се сдържа да не се нахвърли, а огромното парче шоколадов кейк я накара да се замисли дали да не мине направо на десерта. Настани се на масата и си отрязва парченце филе миньон и замря от удоволствие.

— Мм, невероятно е.

— Съгласен съм, но нараняваш чувствата ми — й каза Джей Ти. — Издаде същия звук, когато целунах гърдите ти под душа. Явно и само с храна мога да те задоволя.

Тя се подсмихна.

— Аз съм непретенциозна жена и се радвам на непретенциозни удоволствия.

— Скъпи удоволствия, филе миньон! Не можа ли да избереш нещо по-евтино?

— Доколкото си спомням, каза, че решението е изцяло мое — подчерта тя. — А между другото, напълно е възможно да съм на една вечеря от пандиза. Мисля си, че е по-разумно да го ударя малко на живот, докато имам тази възможност.

* * *

Кристина беше момиче на място, както обичаше да казва бабата на Джей Ти. Кристина беше сразена напълно, но се съвзе. Той предусещаше, че през следващите дни ще ѝ бъде крайно необходимо да запази същото душевно равновесие. Предстоеше им тежка битка. Трябваше да открият баща ѝ, диаманта и Евън — три съвсем нелеки задачи. Изпитваше известно колебание дали да не я скрие някъде на сигурно място, далеч от всичко, но се съмняваше, че ще бъде наистина в безопасност, където и да е, докато Евън е на свобода.

Той щеше да търси Кристина, за да се добере до Маркърс Алберти. А не беше изключено Евън вече да знае къде е баща ѝ. И най-убедителният начин да накарат Маркърс Алберти да се откаже от диаманта, беше чрез Кристина.

— Гледаш ме втренчено — каза Кристина. — А от израза ти съдя, че мислите ти не са особено весели. Искаш ли да ти вляя малко живот отново?

Той се усмихна, а точно това целеше тя.

— О, значи тази сценка под душа е била, за да ме развеселиш ли?

— Нима не свърши работа?

— Да, но и ти ми се видя щастлива.

Леко се изчерви от погледа му. Може и да беше много изкусна в интелектуалните теми, но когато ставаше въпрос за секс, у нея имаше нещо трогателно невинно. Като че ли влагаше повече ентузиазъм, отколкото опитност, пламенно желаше да научи какво го привлича, а това му харесваше... много му харесваше, прекалено в действителност. Искаше да правят отново любов, да забрави всичко друго и да прекара следващите два дни с нея в леглото.

— Джей Ти — повика го тя с пресипнал глас. — За какво мислиш?

— Не ти трябва да знаеш — усмихна ѝ се той лукаво.

— Повярвай ми.

— Вярвам ти.

— Чака ни работа.

Тя сви вежди.

— Нека почака минутка. Имам въпрос към теб. Повече и секунда няма да издържа, без да разбере отговора. Много е важно.

Сериозният ѝ тон го напрегна.

— И какъв е този въпрос?

— Не зная как да попитам, затова ще карам направо.

— Добре, питай.

— Необходимо ми е да зная какво държи изправен Джей Ти.

Той се отпусна, когато видя как заблестяха очите ѝ. Тя се правеше на хитра, но и той нямаше да остане по-назад. Поклати глава и каза:

— Страхувам се, че това е класифицирана информация. Ако ти кажа, ще трябва да те убия.

— Охо, не си прави такива шеги с пистолет под ръка. — Наведе се към него. — Няма да престана да питам, докато не получа отговор.

— И защо да ти обръщам внимание?

— Защото ме видя гола. А това означава и ти да се разголиш, като започнем с цялото ти име, не само с инициалите.

— Да се разберем за едно нещо, Кристина. Споразумението се сключва преди сделката, а не след нея. Иначе няма споразумение. Вече получих каквото исках. Нямам мотив.

— Сигурна съм, че все ще ми хрумне как да те мотивирам.

Предчувстваше, че идеи няма да ѝ липсват, а той беше склонен да жертва повече от името си. Всъщност не го ли галеше по джинсите с пръстите на крака си. Усети как настръхва и видя триумф в погледа ѝ.

— Толкова си лесен — разсмя се тя.

— Когато става въпрос за теб, може би.

— Наистина ли се смущаваш... от името си? Затова ли не ми го казваш? — Облегна се и наклони глава, сякаш потънала в сериозен размисъл. — Тогава сама ще го налучкам. Джаспар Торндайк? Джедедия Томазина? Да не е някое превзето име като Джейми Талула? Пораснал си като онова момче от песента, което все се биело, защото баща му го кръстил Сю.

— Джон Тимоти — съобщи накратко той.

Кристина разочарован сви устни.

— Ами това име даже не е интересно и не е чак толкова лошо.

— Благодаря.

— Нали ме разбираш? Очаквах да бъде по-дълго. Защо се подвизаваш с инициали? Защо не си Джон, Джони или Джони Бой.

— Да, бе, Джони Бой щеше да ми стъжни живота в училище — намръщи се той. — Причината за инициалите е проста. Кръстен съм на

баща си. Когато бях малък, той беше Големия Джон, аз — Малкия Джон. Името като че ли беше повече негово, отколкото мое. В университета започнах да се представям с инициалите — Джей Ти. Това беше началото на разрива помежду ни. Ядоса се страшно, когато гледа по телевизията моето първо интервю и репортерът ме нарече Джей Ти вместо Джон Макинтайър. Сякаш го лиших от звездния му миг. Даже името ми беше част от проклетите му мечти.

Тя го погледна със съчувствие.

— Там е бил проблемът, нали? Все едно сте били едно и също лице — не знаеш докъде е той и откъде си ти.

Никога не беше разсъждавал по този начин, но тя като че ли беше права.

— Да, предполагам. Както и да е, няма да отговарям на обръщение Джон, така че не се опитвай.

— Готово — съгласи се тя весело. — Никакъв Джон. А какво ще кажеш за „хей, пич“ или „хубавецо“? Харесва ли ти?

Беше ѝ благодарен за шегата. Разсея напрежението, което изпитваше, щом станеше въпрос за баща му.

— Как го правиш? Караш ме да говоря за баща си. Избягвам тази тема. Е, стигнахме до десерта.

Тя потърка корема си и изпъшка.

— Прядох.

— Сериозно ли говориш? — попита той, имитирайки шок и изненада. — Мислех си, че всяка жена, особено в стрес, копнее за пълен с калории шоколад. — Отчупи с вилицата си малко парченце от тортата и го поднесе към устата ѝ. — Сигурна ли си, че няма да хапнеш?

Тя му се усмихна.

— Изкусител такъв!

— Какво ти изкушение, на теб ти се иска.

— Да, но прядох и ако щеш вярвай, но обикновено съм много дисциплинирана, когато ти не ме разсейваш.

— Хей, не съм само аз виновен — запротестира той. — Ти също не остана по-назад.

Тя взе вилицата от ръката му и я остави в чинията.

— После. Време е за работа.

— Имаш право. — За съжаление, когато тя беше до него, за работа и през ум не му минаваше. Стана от масата и взе мобилния си телефон. — Ще се обадя на асистентката си Трейси. След като излязох от „Бъркли“, ѝ се обадох, за да я помоля да събере сведения за бащата. Факир е на компютрите.

Набра номера на Трейси и тя веднага се обади:

— Най-после, Мак. Къде пропадна? Камерън постоянно ми виси на главата.

Камерън беше неговият шеф и обикновено не му се месеше.

— Какво иска.

— Иска да се разкараш от случая, това иска. Обаждали му се откъде ли не, включително и колеги, че си ги измамил. Не само че не си предотвратил кражбата на диаманта, но си измъкнал и главната им заподозряна. Вярно ли е, Джей Ти?

— Тогава не знаех, че Кристина е главната им заподозряна — отговори уклончиво той. — Но съм сигурен, че тя не е откраднала диаманта. Евън го открадна.

— Може и така да е, но Камерън ми каза да ти предам, че те отстранява от случая. Също така нареди да не се мяркаш около „Бъркли“ и утре да се явиш в Ел Ей.

— Изключено — ядоса се Джей Ти. Евън беше негов. От години беше по следите му. — Ще говоря с Камерън.

— Нищо няма да излезе, Мак... освен ако...

— Освен ако какво? — попита той, макар и да беше сигурен, че не иска да знае.

— Освен ако не предадеш Кристина Алберти на ченгетата и не ги оставиш да си свършат работата. Щом е невинна, те ще го докажат.

Замисли се върху предложението ѝ. И да предаде Кристина, пак ще може да издирва Евън. Но щом погледът му попадна върху красивата жена, която му каза, че се страхува от избора, който ще му се наложи да направи един ден, разбра, че времето за този избор не е дошло.

— Изключено.

Трейси изпъшка жално:

— Наистина ли ще рискуваш работата си заради тази жена? Или за Евън? Няма ли по този начин да доставиш удоволствие на Евън да

види как те изритват по задника? Тогава никога няма да можеш да го хванеш.

Имаше логика и мисълта Евън да се разхожда на свобода беше непоносима.

— Ако се откажа, никой няма да го търси. Ще се хванат за Кристина и баща ѝ, а точно това цели Евън. Не мога да го позволя.

— Разбирам те, Мак, но се съмнявам, че и Камерън ще те разбере. За него е работа. За теб е личен въпрос. А личното отношение пречи на обективните решения.

— Друга информация имаш ли за мен? — смени той темата.

— Да. Проверих Дейвид Падлински. Стана ясно, че колата му е купена от Алексис Кенсингтън и е регистрирана на негово име преди три месеци. Открих също така, че горе-долу по същото време Джеръми Кенсингтън е наел частен детектив да следи жена му.

Джей Ти закрачи неспокойно, тъй като новите сведения го наведоха на нови разсъждения.

— Значи Дейвид и Алексис са били любовници.

— Обзалагам се, че са били. Помоли ме също да проверя връзката между Алексис Кенсингтън и Никол Прескот. Братовчедки са, както спомена. И сега, представи си, спомняш ли си онзи тип от Алкатраз, когото проучваше преди две години за обира на златните монети?

— Да — отвърна той и пулсът му се ускори. Знаеше си, че има причина Евън да е в Сан Франциско. Но досега не я беше открил.

— Никол Прескот е племенница на Нейтън Кармело — продължи Трейси. — Израснала с приказки за дръзките авантюри на своя чичо през петдесетте, когато той и бандата му тормозели целия град и след това избягали от Алкатраз. Тя също не е цвете за мирисане. Независимо от работническия си произход успяла четири пъти да се омъжи много добре и при всеки развод измъквала по цели състояния, и така печелела все по-високо обществено положение. Била пипнала евентуалния съпруг номер пет, Джеръми Кенсингтън, когато направила фатална грешка и го запознала с братовчедката си Алексис. Очевидно тя отмъкнала Джеръми под носа на Никол. Така започва враждата помежду им.

Не беше чудно, че на приема долови толкова омраза. Алексис е поканила Никол, тъй като не може вечно да я избягва, но беше ясно, че

двете се ненавиждат.

— И това ще ти хареса. Никол е луда по бижута — продължи Трейси. — Особено диаманти, имала цяла колекция според мълата. Има още една връзка между Никол и Кенсингтънови. Частният детектив на Джеръми доста време е работил за Никол. Сложи двете едно до друго и...

— И излиза, че Никол е пошушнала на Джеръми за любовната връзка на братовчедката си с Дейвид — довърши Джей Ти.

— Хей, заслугата е моя. Свърших цялата работа, а ти ми отнемаш кулминацията.

— Извинявай. — Картината бързо му се изясняваше. Никол обичала диаманти и изпитвала силна антипатия към братовчедката си Алексис, на която ѝ предстои търг за много ценен диамант. Също така е подшушнала на Джеръми за Алексис и Дейвид или Джеръми се е обърнал към нея за помощ. Както и да е било, очертаваха се любовни триъгълници. — Трябва да говоря с госпожица Прескот — изрече той. — Тя е липсващото парченце в пъзела, особено след като е свързана с хората, замесени по някакъв начин в последната измама на Евън. Питам се дали двамата не са имали също нещо общо. — Изведнъж се оживи. Ако Евън е работил с Никол, тя може да го отведе до него.

— Задръж малко — каза му Трейси. — Няма как да говориш с Никол. Намерена е мъртва в апартамента ѝ днес следобед в два часа.

Сърцето му пропусна един удар. Отпусна се и седна.

— Сериозно ли говориш? Мъртва ли е? Какво се е случило?

— Тъкмо говорех по телефона с колега от Сан Франциско за диаманта и той спомена, че Алексис Кенсингтън ще си има още повече неприятности след смъртта на своята братовчедка. Аз, разбира се, събрах по-бързо от него две и две. Явно някой се е вмъкнал в апартамента ѝ. Липсват пари и бижута. Намерили Никол в гостната. Изглеждаше, сякаш се е прибирила и е сварила някого.

— Причина за смъртта? — попита Джей Ти.

— Според първия оглед — задушаване. Ще се знае повече след аутопсията. Нещо да кажеш, шефе?

— Нямам какво да кажа. Затрупа ме с новини.

— Бива си ме, нали?

— Но можеш и повече. Трябва да разбере дали Евън и Никол не са били забелязани заедно, или дали тя няма някоя нова връзка.

Обзалагам се, че Евън я е използвал да получи информация, например за плана на сградата. Помагал му е вътрешен човек.

— Ще се постарая. Но те предупреждавам, че линията помежду ни ще работи още около дванайсет часа. После Камерън ще я прекъсне. Освен това възнамерявам и да поспя по някое време.

— Добре че ми каза. Има още нещо.

Тя въздъхна измъчено.

— При теб винаги има още нещо, Мак. Какво е то?

— Провери, ако можеш, дали Маркъс Алберти не е купувал билет за самолет, автобус или влак през последните два дни. Проследи кредитните му карти. На всяка цена трябва да го открия, при това бързо.

— Ще се опитам. Но не е зле да знаеш, че Джесика Грей се намеси в случая. Разследвала е господин Алберти по време на кражбата в музея преди две години. Когато се появи неговото име, тя извади душата на Камерън да те изтегли от случая. Още съжалява, че Алберти ѝ се е изплъзнал.

Чувството му бе познато и по принцип щеше с радост да помогне на Джесика, но не и когато тя искаше да го изхвърли. Беше невъзможно да бъде изхвърлен.

— Благодаря ти, Трейси. Знаеш, че те обичам.

— Да, бе, все така казваш, когато искаш нещо. Видях снимката на Кристина Алберти. Страхотна е. Още ли мислиш с мозъка си, Мак?

Той се почеса по главата и хвърли поглед към Кристина, която слушаше.

— Надявам се — промърмори той, приключи разговора и хвърли телефона на леглото.

— Много дълго говорихте — отбеляза Кристина с тревожно изражение.

— Моят шеф иска да ме изтегли от случая. Наредено ми е да се явя в Ел Ей, за да получа ново назначение.

Тя преглътна мъчително.

— Ще летиш ли тази нощ?

— Няма. Иначе ще изпусна Евън.

Кристина го погледна замислено.

— Заради мен ли загази? Чух да казваш на секретарката си, че не съм виновна.

— Ченгетата са бесни, притискат ги от „Бъркли“. Ти и баща ти сте единствените им заподозрени. Искат да припишат обира на някого, за да се отчетат, че работят по случая с диаманта. Сигурен съм, че името ти ще се спомене в медиите, а снимката ти ще се появи в сутрешните вестници. Ще бъде трудно да се скриеш, където и да е в града или в околностите.

Тя се изправи и заобиколи масата.

— Какво намекваш? Че трябва да се предам ли? Ако го направя, никога няма да открия баща си или Евън. Това за мен е вече толкова важно, колкото и за теб. Евън ме е натопил. Баща ми може да е откраднал диаманта, но Евън насочи подозренията към мен. — Тя направи пауза. — Смяташ ли, че ще ти повярват, ако заявиш, че съм невинна и нищо не зная?

Имаше огромно желание да ѝ даде гаранции, че няма да разреши да попадне в ареста, но не беше я лъгал досега и тепърва не би започнал.

— Не мога да ти обещаая, че няма да те задържат за разпит.

— Междувременно Евън търси баща ми. Представи си, че е в опасност.

— Да — съгласи се той. — И нещо друго ще ти кажа. Има още един труп. Никол Прескот е била убита днес.

— Никол! — ахна Кристина. — Била е убита!

— Удушили са я.

Седна до него.

— О, боже! Алексис е братовчедка на Никол. Много ѝ се струпа на главата.

— Наистина — изрече замислено той. — Не е ли интересно, че двама от хората, с които вечеряхме на приема, са мъртви и двамата са били близки с Алекс.

Кристина разшири очи от изненада.

— Нали не предполагаш, че Алексис ги е убила?

— Не мисля, че е удушила Никол, нито пък че е блъснала Дейвид, но е замесена. Никол и Джеръми са били любовници, преди да се появи Алексис. Джеръми е наел частен детектив, за да следи Алексис и Дейвид, който преди това е работил за Никол.

— Почакай малко. Дейвид и Алексис са имали връзка?

— Така изглежда, и ако Джеръми е научил, първият заподозрян в моя списък за трагичния инцидент ще бъде той. Във всеки случай, струва ми се, че между Никол и Евън има връзка. Тя е роднина на един от мъжете, чието име е замесено в последната измама на Евън. Картината взе да се намества. А някой е убил двама души.

— Смяташ, че убиецът е един? — попита тя очевидно разтревожена.

— Възможно е. Кенсингтънови, Никол и Евън са оплетени и в кражбата на диаманта пак те излизат на преден план.

— Да не забравяме баща ми — напомни му тя. — Но не мисля, че се е съюзил, с когото и да е от тях.

— Ако не е, тогава е объркал нечий план — заключи Джей Ти. — Това е вбесило този някой дотам, че да убие, за да запази тайната си.

Кристина го загледа.

— Кой е той? Ти мислиш, че знаеш кой е убиецът, нали?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На Кристина ѝ се стори, че измина цяла вечност, преди Джей Ти да отговори. А всъщност отговорът не ѝ беше необходим. Прочете го върху лицето му.

— Евън — каза той.

— Не е ли Джеръми? Ако Алексис е имала любовна връзка...

— Не изключвам Джеръми напълно. Той очевидно има тайни, които иска да пази, а страст и ярост могат да заслепят човек и да го подтикнат към убийство.

— Дейвид — да, но Никол? Не ми се струва правдоподобно.

— Може да го е изнудвала, ако е знаела за Алексис.

Кристина обмисли тази възможност. Джеръми беше известен, интелигентен, изискан бизнесмен. Би ли стигнал дотам да блъсне човек с колата си или да удуши братовчедката на жена си? Той не беше сърдечен и разговорлив. Но това, че е сдържан, не го правеше убиец.

Евън повече подхождаше на профила. По думите на Джей Ти той е психопат. Няма съвест, пред нищо не се спира, като че ли е възплъщение на самото зло. От краткия сблъсък с него в „Къщата на изненадите“ я побиха тръпки.

— Трейси съобщи, че Никол имала колекция от диаманти — продължи Джей Ти. — Знаеш ли нещо по въпроса?

— От „Бъркли“ не е купувала — отговори Кристина. — Предполагам, за да не плаща на Алексис. Необяснимо е присъствието ѝ на приема с толкова омраза помежду им.

— Не е било случайно. Имала е някаква цел.

— Съгласна съм. Случи се нещо между тримата онази вечер. Но не проумявам защо Дейвид и Алексис споменаваха мен.

— Според Алексис Дейвид е говорил с баща ти.

— Моля? Това е невъзможно.

— Подозирам намесата на Евън, за да ви злепостави. За него е било лесно. Дейвид не познава лично баща ти, а само репутацията му. Евън се е възползвал от амбициите и любовната афера на Дейвид с

Алексис. Предвидил е, че така ще я настрои срещу теб и баща ти, за да повярва, че имате намерение да откраднете диаманта.

— И сега Дейвид е мъртъв — отбеляза тя с натежало сърце.

Никога не беше харесвала кой знае колко Дейвид, но смъртта му я потресе. Особено след като стана ясно, че е бил играчка в ръцете на Евън.

Джей Ти стана, взе якето си и тръгна към вратата.

— Трябва да проверя нещо.

— Излизаш ли? — попита тя, разстроена от намерението му. —
Защо? Къде отиваш?

— Не мога само да умувам тук. Зная къде е отседнал Стефано.
Ще видя как стои работата.

— Едва ли е там.

— Може да е оставил следа.

— Ще разрешиш ли да дойда с теб?

Той така я погледна, че се почувства като досадница, но нямаше как да върне думите си назад. Страхуваше се да остане сама. Вече бяха убити двама души, с които само преди два дни беше вечеряла.

— Не че не искам да бъдеш с мен — обясни й Джей Ти, — но в момента трябва да се криеш. Много хора те търсят. Аз бързо ще се върна.

— Да — отвърна тя не особено убедена. — Ще се върнеш бързо.

Той взе ръцете ѝ и я погледна в очите.

— Зная, че си уплашена, Кристина. Но зная също, че си храбра и силна.

— Как остана с такова впечатление? — промълви тя. — Откакто те срещнах, само бягам, за да се спасявам. По-скоро съм страхлива, отколкото храбра.

— Стратегическото оттегляне е най-добрата тактика в боя. —
Целуна я по устните и сякаш не искаше да я остави. — Като се върна,
ще хапнем десерт.

— Добре, но ако се забавиш повече от два часа, ще изям сама тортата.

— Тогава ще тичам, за да не закъснея — обеща той.

— Заклучи вратата и на никого не отваряй. Без изключение! Ако някой се опита да влезе, веднага позвъни на рецепцията.

Думите му никак не я успокоиха. Нито пък фактът, че пъхна пистолета в джоба си. Двама души бяха мъртви. Не искаше да станат трима. Изправи се и го хвана за ръката.

— Пази се, Джей Ти. Не искам да ям тази торта сама.

Не каза точно онова, което искаше, но той знаеше какво има предвид. Целувката ѝ беше по-красноречива, сякаш го умоляваше да се върне жив. После го изпрати и заключи вратата след него.

* * *

Евън отключи с шперц бързо и ловко. След миг отвори вратата към дома на Маркър Алберти и се спря, за да се ориентира. Беше безупречно чисто, сякаш от дълго време е необитаемо. Къщата беше точно такава, каквато винаги си бе мечтал да има. Като поглади с ръка лъскавия парапет на елегантното стълбище, си спомни своите мечти, когато като дете живееше с вечно пияната си майка на задната седалка на кола. Представяше си, че живее в своя истинска къща с парапет, по който може да се пързала. Дом, в който всички се събират за вечеря в шест часа, с баща, който се прибира с вестник в ръка, и майка, която готви и се грижи за семейството си, вместо да се тъпче с дрога, да се налива от сутрин до вечер и да пребива децата си до смърт.

Намръщи се, като се чудеше защо напоследък толкова често се сеца за нея. Дълго време я беше изхвърлил от съзнанието си. Отдавна я беше запратил в нищото, където ѝ бе мястото. Тя не е трябвало да се ражда и още повече сама да ражда. Двете му сестри извадиха късмет и бяха пратени в приемни семейства.

Него никой не го искаше.

Беше твърде голям, целия в белези от побоища и постоянно боледуваше... по нейна вина. Как я мразеше! И всяка жена като нея. Всяка жена, която си въобразяваше, че стои по-горе от него и се отнася към него като към лично притежание. Като Никол. Кучката заслужаваше да умре. Нямах да я убие, ако не го беше нападнала. Сама си го изпроси. И майка му сама си го изпроси. Светът е по-добър без тях двете. По природа не беше убиец, само изпълни обществения си дълг.

Мина по коридора и влезе в кабинета. Беше пълен с книги — стая на интелектуалец. Застана до бюрото и взе снимка на Маркър със скъпоценната му дъщеря Кристина, направена в деня на дипломирането ѝ. Тя носеше академична шапка и наметало и изглеждаше ужасно горда от себе си. Тези Алберти се мислеха за поумни от него. Но не бяха.

Просто го изненадаха, нищо повече. Не предвиди, че Маркър наистина ще открадне диаманта. Когато Никол предложи да подмамят Маркър в града, тъй като той е идеалната изкупителна жертва, планът му се видя добър. Никол го подведе, че той няма да бъде реална заплаха, тъй като не би изложил отново на опасност дъщеря си. Щяло да бъде противоестествено да не защити собственото си дете. Евън ѝ бе повярвал и Маркър кльвна стръвта. Успяха да запишат гласа му и да се докопат до образец на почерка му, както и до електронния му адрес. Всичко вървеше като по часовник.

Докато Маркър не открадне диаманта преди него. И това ми било бащински инстинкт!

Евън не знаеше как е успял. Явно беше станало с помощта на Кристина. Каква ирония!

Натопа фамилия Алберти, а после се оказва, че не са чак толкова невинни. Мисълта го вбеси. Може и да са го изиграли този път, но диамантът няма дълго да бъде техен. Ще пипне Маркър и ще си го върне. След като знаеше с какъв човек си има работа, ще се подготви по-добре. Съучастничка като Никол замъгляваше мозъка му, пречеше му да осъзнае, че има още един играч. Това повече нямаше да се случи. Сам работеше по-добре.

Въпросът бе къде са. Очевидно не тук.

В пристъп на безсилен гняв започна да събаря книги от рафтовете. Първо ще съсипе тази сладка семейна къщичка, а после ще съсипе и тях.

* * *

Твърде лесно влезе в стаята на Стефано Бенедети в хотел „Кристмоър“ на върха на Ноб Хил. Джей Ти просто извади значката си и се усмихна на управителката на нощната смяна, като ѝ каза, че се

безпокои за господин Бенедети. Новината за кражбата в аукционна къща „Бъркли“ течеше по всички телевизионни канали и жената беше щастлива да помогне. Придружи го до шестия етаж и почука на вратата. Никой не се обади и тя отключи.

— Благодаря, отгук сам ще се оправя — каза ѝ Джей Ти.

Тя явно остана разочарована, но кимна и затвори вратата след себе си.

Не се изненада, че Евън не е регистрирал напускането си. Това водеше след себе си плащане на сметки, кредитни карти, без съмнение крадени и вероятно собственост на истинския Бенедети. След като се намираше на яхта сред океана, едва ли е проследявал финансовия си баланс.

Джей Ти прекоси стаята и отвори гардероба. Беше пълен със скъпи костюми, ризи и вратовръзки. Другаде в стаята нямаше предмети или дрехи. Надникна в банята. Там имаше от обичайните мъжки тоалетни принадлежности — одеколон, паста, четка и конци за зъби. Поне се е грижил за зъбите.

Върна се в спалнята и извади чекмеджетата на бюрото. В най-долното откри любопитни вещи — фенер, който се прикрепва на миньорска каска, бял работен комбинезон, отвертка и други инструменти. За какво му е била на Евън тази железария?

Седна на земята и се замисли за ситуацията. Може да се е преобличал като някой от обслужващия персонал, за да се вмъкне в „Бъркли“, но Джей Ти не си спомняше служителите да носят подобна униформа. А Евън сигурно я е използвал за нещо? Но за какво? Дори да е бил с униформа, щяха да го претърсят за диаманта.

Сигурно имаше и друг път, за да се влезе и излезе от сградата на „Бъркли“. Джей Ти бръкна по-навътре в чекмеджето. Напипа някаква хартия. Извади сгънат лист, върху който беше написано името на Евън. Разгъна го. Беше пожълтял и очевидно стар. Приличаше на карта на тунели под града. Видя, че точно под сградата има проход. Сигурно Евън беше избягал с диаманта по този път.

Дали не се криеше там сега?

Можеше да провери, но след като беше оставил картата с името си на нея, надали имаше смисъл. По-скоро Евън го пращаше за зелен хайвер. Това нямаше да допусне. В крайна сметка беше без значение как е избягал. Джей Ти нямаше какво да му мисли за последната игра,

а да се концентрира върху следващата. Тя предстоеше, защото Евън изгуби. Истинският диамант не беше у него и играта продължаваше.

* * *

Кристина гледаше как стрелката на часовника се мести. Двата часа, откакто Джей Ти тръгна, минаха безкрайно бавно. Ще му отпусне още три минути и ще изяде тортата. Но имаше проблем — не беше гладна. Размърда се, за да се облекне по-удобно на възглавниците в леглото. В скута си беше поставила лаптопа на Джей Ти. Търсеше жълти диаманти и се появиха няколко, но нито един не съвпаднаше с този на Бенедети. Като че ли не беше съществувал. Но тя знаеше, че е реален. Беше го видяла, държала, носила. Беше почувствала как гори върху кожата ѝ.

Пресегна се за чантата си, извади мобилния си телефон и набра номера на баща си за спешни случаи. Не очакваше да се обади и той наистина не се обади. Но беше отчаяна и трябваше да направи нещо.

— Татко, аз съм. Взех бележката, която беше оставил за мен в сейфа. Необходимо ми е да ми кажеш къде си или къде отиваш. В беда съм. В „Бъркли“ са убедени, че аз съм откраднала диаманта или че съм ти помогнала. Моля те, обади ми се. — Затвори телефона и въздъхна.

Часовникът отмери още един час.

Отмести компютъра, стана и тръгна решително към масата. Взе вилицата и си избра едно огромно парче от шоколадовата торта. Отчупи парченце. Тъкмо щеше да го лапне и на вратата се чу почукване, последвано от гласа на Джей Ти.

Остави вилицата и изтича да отключи.

— Закъсна — отбеляза тя, когато той влезе. — Къде беше? Какво откри? Да не си налетял на Евън? Добре ли си?

Той ѝ се усмихна, успокоявайки я, че поне е добре. За другите отговори щеше да почака.

— Един въпрос, но навреме — отвърна ѝ. — Обещах и ще ти разкажа всичко.

Извади пистолета и го остави на нощното шкафче. Кристина седна на леглото. Най-накрая той събщи:

— Както си мислех, Евън е избягал през изоставен подземен тунел, един от многото, които опасват града под земята. Преди години е бил изработен план за метро, но честите земетресения сложили край на този грандиозен замисъл. Обаче били прокопани доста галерии и една от тях свършва точно под сградата на „Бъркли“, в подземие, където няма охранителни камери.

— Затова не си видял на записите Стефано да излиза — каза тя.

— Точно така. Много добре му е било известно, че за да се измъкне със скъпоценния камък, му е било необходим път за бягство.

— Е, значи вече знаем как е излязъл. Друго? — Не виждаше как информацията ще ги приближи до Евън. Освен ако... — Според теб дали не се крие в тези тунели?

— Не. Хитър е и няма да остане на улицата. Ще свие кредитна карта и ще отседне в хотел.

— Това ли е всичко?

Той присви очи.

— Доколкото разбирам, не ти направих особено впечатление.

— Ние още нямаме представа къде е Евън или баща ми — отвърна тя, чувствайки се в безизходица.

— А ти извади ли късмет с диаманта? — попита той.

— Не — въздъхна тя. — Съвсем се обърках. Диамантът на Бенедети не се споменава никъде в интернет, нито пък някой подобен на него по размери или цвят, или каквото и да е.

Облегна се на възглавниците и се загледа в тавана.

— Дано кредитната ти карта да има голям лимит, защото май ще останем дълго в тази стая.

Той се настани до нея. Отмести кичурче коса от челото ѝ и я погледна в очите.

— Ще намеря изход. Не се тревожи.

— Как да не се тревожа! Току-що гледах преглед на вечерните новини по телевизията. Един репортер, застанал пред „Бъркли“, обяви, че в единайсет ще има разкрития за заподозрения. Ами ако ме посочат с пръст?

— Нямаат никакви доказателства, Кристина.

— Опитвах се да вляза в електронната си поща. Закрита е.

Джей Ти сви вежди.

— Идеята ти не е била добра. Има начин да те проследят дотук.

— Не се сетих. Боже! Чувствам се съвсем изпаднала.

— Затова сме заедно в тази история.

— В момента. Наредено ти е да докладваш в твоето бюро в Ел Ей утре сутринта или да ме предадеш — напомни му тя. — Какво ще се случи, ако не направиш нито едно от двете.

— Ще бъда временно отстранен с изпитателен срок или уволнен. Всичко зависи от това колко време ще ми отнеме да спипам Евън.

Говореше спокойно, но тя усещаше скритото безпокойство в гласа му.

— Но става въпрос за твоята работа, за твоето бъдеще, за твоя живот. Може би трябва още веднъж да обмислиш всичко, Джей Ти.

— Да се отървеш от мен ли се опитваш? — попита я той, очертавайки с пръст страната ѝ.

— Опитвам се да ти кажа, че ще те разбера, ако заминеш за Ел Ей. Но си признавам, че предпочитам да не ме предаваш.

Усмихна ѝ се леко.

— Няма да те изоставя. А за утре имам други планове.

Тя вдигна озадачено вежда.

— Какви планове?

— Най-разумният начин да допуснеш в каква посока се е запътил някой, е да видиш къде е бил.

Кристина го погледна въпросително.

— Би ли обяснил? Защото съм твърде изморена за гатанки.

— За мен е ясно, че ако баща ти е взел диаманта, за да го върне на законното му място, той отдавна не е в града. И щом като Бенедети са собственици на диаманта, има голяма вероятност камъкът да произхожда от...

— Италия — допълни тя с внезапно оживление.

Така бурно се изправи, че го удари по главата.

— Ох! — потърка той слепоочието си.

— Извинявай. Да не би да казваш, че ще пътуваш до Италия?

— До Флоренция, да... ще направя визита на фамилия Бенедети. Само те, с изключение на баща ти и Евън, знаят евентуално откъде произхожда този скъпоценен камък.

Тя не вярваше на ушите си.

— Сериозно ли говориш? Мога ли да напусна страната... ей така?

— Ако побързаш — отговори той с иронична усмивка. — След като на записа от охранителната камера се виждаш отлично в момента, когато става кражбата на диаманта, ще отнеме известно време, за да скалъпят обвинение и да те задържат, а всъщност и не знаят къде си. Обадох се на авиолиниите. Има полет утре сутрин в девет. Мисля, че трябва да го вземем.

— Сигурен ли си? Не решавай прибързано, Джей Ти. Поемаш огромен риск, като напускаш страната с мен. Твоята цел е да заловиш Евън, нали? Диамантът не те интересува. А какво ще стане с баща ми? Освен Евън друго интересува ли те?

— Диамантът ме интересува, защото Евън се интересува от него — заяви Джей Ти най-безцеремонно. — Този камък ще ме отведе до него. Той го изпусна, но се обзалагам, че сега го търси.

— Освен ако не знае, че е фалшив — отбеляза тя. — Не сме сигурни наясно ли е вече.

— Имаш право, не сме сигурни. Но предчувствам, че Евън по всяка вероятност е имал готов купувач за диаманта, който го е проверил. Може би това лице е била Никол Прескот. А тя е мъртва, което означава нещо. Или си е имала работа с Евън, или плановете им са се объркали.

— С фалшив диамант например.

— Да. Евън има достатъчно сведения за баща ти, за да го натопи. Ако е разбрал, че е откраднал фалшивия, бързо ще стигне до заключението, че истинският е у баща ти. Според мен следите водят към Флоренция. Основният въпрос е кой пръв ще открие баща ти — Евън или ние?

— Дано да сме ние — каза тя, изплашена за баща си. Макар и да му беше бясна, не искаше нищо лошо да му се случи. А Евън изглежда нямаше скрупули да извърши убийство.

Джей Ти кимна.

— Е, с мен ли си?

— С теб съм.

— Сега, след като се уговорихме, какво ще кажеш за един десерт?

— Едва се сдържа да не излапам тортата.

Той я бутна на леглото.

— Нямах предвид тортата — ухили се той, което я накара да потръпне с очакване.

— Нима наистина си въобразяваш, че ще предпочета целувката ти пред тази торта? — подразни го тя, а на душата ѝ олекна, след като вече имаха план за действие.

— Ще те целуна, скъпа, пък да видим.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Евън знаеше, че Кристина ще дойде. Беше само въпрос на време. Предпочитанията на Евън не включваха съня в кола нощем, но в противен случай щеше да рискува и да я изпусне.

Дойде точно преди зазоряване, когато е най-сумрачно, навярно за да избегне нежелани погледи. От полицията я търсеха, забеляза патрулните коли да обикалят, но не беше чак толкова едра риба, нито пък закоравяла престъпница, за да наредят двайсет и четири часово наблюдение. При все това беше предпазлива. Също и Джей Ти. Бяха се крили някъде, тъй като Евън провери в неговия хотел.

Но търпението му беше възнаградено. Кристина паркира точно пред входа, а Джей Ти зад нея. Евън предположи, че ще дойде с нея. Все се изживяваше като защитник, пазител на закона, радетел на истината, особено когато го наблюдаваше красива жена. В университета смятаха Джей Ти за най-готиния тип, футболната звезда, на която всички момичета се лепяха. Ама сега хич го нямаше. „Загази страхотно, помага и подстрекава една крадла“ — подхилваше се Евън.

Обмисля известно време дали да не ги причака в апартамента на Кристина. Бързаше да вземе диаманта, да поправи грешката си и да покаже превъзходството си. Но беше твърде умен, за да допусне още един гаф. Всъщност нямаше и смисъл — диамантът не беше у нея. Търпеливо трябваше да издебне да го отведе до него. А тя щеше да го отведе, беше убеден в това.

Излязоха след няколко минути. Кристина се беше преоблякла с джинси и пуловер и носеше сак. Явно се канеха да пътуват, със задоволство отбеляза той. Положително тръгваха след баща й.

Запали колата, но изчака да завият зад ъгъла и тогава потегли след тях. Поддържаше благоразумна дистанция. Адреналинът му се повиши, щом се отправиха по магистралата на юг. След двайсет минути Джей Ти спря на паркинга на международното летище на Сан Франциско. Същото направи и той. Извади пътна чанта от багажника и спокойно тръгна след тях заедно с потока хора. Джей Ти постоянно

поглеждаше през рамо, както и Кристина. Но не биха го познали. Вече не беше Стефано, нито пък Евън Чедуик, а Мичел Холоуей, петдесетинагодишно червенокосо лице от мъжки пол, с неугледен костюм, чието сако едва се закопчаваше на търбуха. Беше също така в регистъра на пътниците, ползващи се с предимство заради редовните делови полети.

Сложи слънчеви очила, когато мишените се отправиха към гишетото на международния терминал, за да заверят билетите си. Погледна информационното табло. Отиваха във Флоренция, Италия. И защо не? Беше съвсем логично. Извади портфейла си, новите кредитни карти и фалшивия паспорт. Мичел Холоуей също тръгваше за Флоренция, при това в първа класа.

* * *

Това бе най-дългият ден в живота на Кристина. Шестнайсет мъчителни часа в самолета, като през цялото време трепереше да не я арестуват във Франкфурт, където правеха дълъг престой, и да не се схване дотам, че да не може да слезе. Слава богу, всичко мина без произшествия и едва в таксито задиша по-спокойно.

Щом потеглиха, спусна стъклото, жадна за глътка свеж въздух и за впечатления. Беше прелестен слънчев следобед, пролетното небе сияеше без нито едно облаче. Пътят се виеше между склонове, осеяни с кипариси и маслинови дръвчета, а щом наближиха града, се показаха червеникавите покриви на Флоренция, позлатени от слънцето. Сърцето ѝ се разтуптя. Беше ходила в Рим, но никога във Флоренция. Баща ѝ винаги избягваше да идва тук, където бе роден дядо му. Много пъти го беше молила да я заведе във вилата в Тоскана, където бе прекарвал всяко лято като дете, но Маркът винаги намираще извинение, за да откаже. И ето, че най-после дойде. Притвори очи, попивайки атмосферата.

— Приличаш на дете в магазин за играчки — отбеляза Джей Ти, като погали ръката ѝ.

Тя му се усмихна, чувствайки прилив на енергия от факта, че най-накрая се намират в Италия.

— Вълнувам се. Не мога да се сдържа. Изкуствоведка съм. За мен Италия е моят магазин за играчки.

— Не мога да повярвам, че никога не си идвала в този град.

— Аз също. Флоренция има такава история, толкова прочути художници, цели епохи в изкуството, като Микеланджело, Донатело, Брунелески... Ботичели, Леонардо да Винчи.

— Но не бива да забравяме, че дойдохме да открием баща ти и диаманта.

— Не съм забравила — въздъхна тя. — Но това не пречи да се люблювам на пейзажа, нали? Толкова е красив! Като че ли е от друг свят. Чувствам се сякаш съм спасила живота си и съм оставила всички проблеми вкъщи.

— В момента може би, но според мен Евън не е далеч зад нас. Всъщност сигурно е вече тук.

Тя го погледна с разочарование.

— Защо не забравиш Евън само за секунда и не погледнеш къде се намираме. — Посочи околността. — Кажи, това не те ли вълнува поне мъничко.

Очите на Джей Ти бяха скрити зад слънчеви очила, но се усмихваше.

— Добре, хубаво е. Какво искаш от мен?

— Много добре ми е известно, че не си безразличен човек. Не се съмнявам, че можеш да измислиш нещо по-чувствено от „хубаво“ — закачи го тя.

— Пейзажите не ме възбуждат, Кристина, а ти. — Той я целуна леко и нежно.

Сърцето ѝ се разтуптя от мимолетното, но интимно докосване, което винаги пораждаше желаниа у нея. Джей Ти за кратко време стана като наркотик за нея, но не бързаше да се лекува от тази зависимост. Свикна да бъде до нея и когато го нямаше, като че ли липсваше част от съществото ѝ. Не знаеше как се случи, та за толкова кратко време я завладя. През почти целия си живот се беше страхувала да се привърже към някой мъж, тъй като имаше тайни, които не можеше да сподели. А Джей Ти узна всичките и тази бариера помежду им падна. И все пак отношенията им не бяха установени, напомни си тя. Каквито и да бяха, за в бъдеще бяха неясни.

Загледа се отново в пейзажа, като си припомни, че има много по-сериозни грижи от любовните си преживявания. Но точно в момента друго не искаше, освен да попиwa с очи гледката на златисточервеникавите покриви, извиващата се през града река Арно с прочутия Понте Векио.

Покрай тесните улици със специфична тухлена настилка се редяха нови и стари сгради. До строги мрачни дворци и учреждения бяха залепени магазинчета, кафенета, хлебарници, флорентинците обожаваха скулптурата. Накъдето и да се обърнеш, виждаше статуи, а на Палацо Векио цяла плеяда от герои ги посрещна, в това число Козимо I на кон, копие на Давид от Микеланджело и Херкулес от Бандинели. Ах, как ѝ се искаше да обикаля града, но първо най-важните работи, отново си напомни тя.

Таксито спря пред техния хотел, който се помещаваше в реконструирана византийска кула от шести век в близост до средновековна църква на малък площад в центъра на Флоренция. Джей Ти остави на нея избора на хотел и тя не устоя на изкушението да поживее известно време в такава забележителна сграда. Как ли щеше да плаща един ден, тъй като засега Джей Ти продължаваше да товари правителството с разходи от служебните си карти.

Помолиха шофьора на таксито да ги почака, регистрираха се, оставиха си саковете и тръгнаха. Надявах се да намерят Виторио Бенедети преди вечеря. Бяха позвънили и им бяха казали, че сеньор Бенедети не приема, но те нямаше да се оставят на иконом или секретар да ги обезсърчи. Надявах се значката на Джей Ти да убеди все някого да ги пусне в дома.

Разкошната къща на семейство Бенедети се намиралше на една тясна улица наред с други студени каменни дворци. Входната врата беше от ковано желязо. В тази част на града атмосферата определено беше по-различна и в никакъв случай не беше гостоприемна.

Кристина почувства старото напрежение, когато Джей Ти натисна звънеца. Нямаше представа как ще бъдат приети и какво знаеха Бенедети за нея или за кражбата на диаманта. Наясно ли беше Виторио, че някой се е представил за неговия син Стефано? Или този факт още не му беше известен. Почти сигурно бе, че нейното име е излязло наяве, затова с Джей Ти решиха, че ще играе ролята на

неговата асистентка Трейси Делгадо, за да не хукне Виторио да се обажда на полицаите.

Джей Ти позвъни отново. Кристина се разтрепери. Слънцето вече залязваше и високите къщи хвърляха мрачни сенки.

— Нямам хубави предчувствия — промърмори.

Той беше стиснал устни.

— И аз, но няма да мръдна оттук, докато не говоря с някого.

След малко вратата се отвори. Показа се възрастна жена с черна рокля и престилка, вързана на широката ѝ талия. Посивялата ѝ коса беше опъната и прибрана, лицето ѝ сбръчкано. Погледна първо Джей Ти и поздрави:

— Buona sera. — Когато се обърна към Кристина, черните ѝ очи станаха огромни, задъха се. — Изабела! — ахна тя, вдигна ръка към сърцето си и се свлече като мъртва на земята.

— О, Господи! — изохка Кристина и с Джей Ти се спогледаха. — Какво се случи?

Той коленичи до жената.

— Припаднала е.

— Какво да правим? Да повикаме ли някого? Не можем да я оставим така.

— Затвори вратата. Поне влязохме — нареди Джей Ти с нетърпящ възражение тон.

— Не можем да стоим тук — протестира тя, затваряйки вратата.

Джей Ти се изправи и пристъпи в обширната ротонда с мраморен под и висок почти пет метра таван, от който висеше полилей, и с виещи се към горните етажи стълби.

— Трябва ни помощ — каза той.

— Да, но...

— Не се тревожи. Получи се идеално. Имаме сериозно извинение, че сме вътре. — Отиде към стълбището и се развика: — Ало! Има ли някой?

След миг една млада жена слезе тичешком по стълбите. Беше двайсет и няколко годишна и носеше същата черна рокля като жената на пода. Кристина реши, че е от прислугата, и се изненада, когато момичето възкликна:

— Мата!

— Припадна — обади се Кристина. — Позвънихме, тя отвори и припадна.

Момичето коленичи до майка си и я потупа по страната. Възрастната жена взе да се свестява. Отвори очи и примигна.

— Non ie e successo niente? — попита дъщеря ѝ.

Жената погледна Кристина и очите ѝ отново се разшириха. Избъбри бързо нещо на италиански. Кристина разбра само две думи: Изабела и Виторио.

— Какво каза? — попита Кристина момичето, като се надяваше да говори английски.

— Каза веднага да си тръгвате, ако обичате.

Момичето помогна на майка си да седне, а тя не откъсваше очи от Кристина.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Кристина. — Да повикаме ли лекар?

— Тя ще се оправи. Моля ви, тръгвайте си. Не биваше никого да пускаме.

Кристина се обърна пак към възрастната:

— Говорите ли английски?

В първия момент си помисли, че жената не я разбира, но тя кимна и каза:

— Si. Да.

— Може ли да поговорим?

— Помогни ми да стана — помоли дъщеря си. Изправи се с пъшкане и приглади роклята и престилката си.

„Изглежда притеснена и разтревожена — помисли си Кристина. — И защо, за бога, припадна?“

— Търсим синьор Бенедети — прекъсна ги Джей Ти, като пристъпи до тях. — Вкъщи ли е?

— Сеньор Бенедети не приема — рече възрастната жена с малко по-спокоен глас. — Остави името си, аз предам за посещението.

— Много е важно — настоя Джей Ти. — Аз съм от ФБР. Издирвам крадена на изключително скъп диамант, собственост на сеньор Бенедети. Сигурен съм, че ще пожелае да разговаря с мен. Моля ви, предайте му, че очаквам да ме приеме.

Възрастната жена се колебаеше. Най-после кимна.

— Добре, но само ти, сеньор.

— Но аз съм с него — възрази Кристина. — Партньори сме.

Жената поклати глава.

— Ти идваш с мен. Ще прави чай на теб. Отиваме в градина. Ти ще чакаш.

Кристина се смръщи недоволно, че я принуждават да пие чай, докато Джей Ти разговаря с Виторио. И все пак по-добре така, отколкото нищо. Погледна Джей Ти, който кимна. Може би даже ще бъде по-добре, ако се разделят. Ще се опита да изкопчи нещо друго от жената.

— Добре — съгласи се. — Да вървим да пием чай.

— Франческа ще те заведе — каза прислужницата на Джей Ти и покани Кристина да я последва.

Минаха през врата, отворена към двора. Пред Кристина се разкри прекрасна градина, пълна с нацъфтели цветя. Къщата беше толкова строга и импозантна, с толкова мъжка атмосфера, че този чисто женски оазис ѝ се стори не на място.

Седна до една масичка, а прислужницата се извини и отиде да приготви чая. Докато чакаше, не престана да умува защо ѝ попречиха да се срещне със сенъора. Погледна към прозорците на втория етаж. Кой още живееше в къщата, освен Виторио и двете жени? Знаеше, че Стефано има брат. И той ли живееше тук? Къщата беше ужасно голяма за толкова малко хора. „Много тъжна къща — помисли си, — с изключение на тази малка градина.“ Почувства студенината на дома още щом прекрачи прага му, като че ли в него витаеше печал. Единият син на Виторио бе починал преди няколко месеца. Или тази печал бе породена от други обстоятелства, по-тайнствени, дори злокобни.

Да не би възрастната жена да я беше разпознала и да се беше обадила в полицията? Затова ли припадна? Семейство Бенедети сигурно бяха уведомени, че тя и баща ѝ са заподозрени в кражбата на диаманта, и не е изключено да са им изпратили техни снимки. Скочи на крака внезапно завладяна от страх. Дали да не хукне да се спасява?

* * *

Джей Ти стоеше във фойето на втория етаж и чакаше Франческа, която влезе в една стая. Дано да се върнеш с разрешение

за визита. Искаше да разговаря с Виторио. Предчувстваше, че тази среща може да се окаже много важна и да го отведе по следите на Маркърс и Евън.

Франческа се появи след минута.

— Сеньор Бенедети ще ви приеме — съобщи тя, — но за съвсем кратко. Болен е, нали разбирате? Има нужда от спокойствие.

Господарската спалня беше обзаведена с тежки, грамадни мебели, по стените имаше картини, а краката потъваха в дебелия килим. В единия край на стаята беше обособен кът за почивка. Виторио Бенедети седеше до прозореца. Дрехите висяха на слабото му тяло. Косата му беше побеляла, а чертите на лицето бяха високомерни, сковани и изострени като на орел. Макар и да беше болен, се чувстваше властното му излъчване. Джей Ти се почувства така, сякаш се намира пред кралска особа.

Виторио го подкани с жест да се приближи.

— Франческа каза, че носите известия за диаманта.

— Да. Аз съм Джей Ти Макинтайър — специален агент от ФБР.

Подаде ръка на Виторио, който изненадващо здраво я стисна. Седна на фотьойл срещу него.

— Какво ще ми кажете за моя диамант? — попита Бенедети. — Бил откраднат пред очите на този глупак Мурано.

— Точно така — потвърди Джей Ти. — Господин Мурано обясни ли ви, че един измамник се представи за вашия син Стефано в аукционната къща? Той е добре известен и се подвизава под името Евън Чедуик.

Погледът на Виторио се изостри.

— Ето защо сеньор Мурано непрекъснато повтаряше, че Стефано бил в Сан Франциско. Казах му, че Стефано не е в Щатите, но той настояваше, че греша. Бил проверил личните му документи и мъжът поразително приличал на моя син. Стана ясно, грешката е на синьор Мурано.

— Мъжът се е маскирал отлично.

— Значи моят диамант е у този измамник.

Агентът се покашля.

— Не, всъщност не вярвам да е у него. Ситуацията е сложна, но смятам, че човекът, откраднал диаманта, е тук, във Флоренция и

кражбата не е продиктувана от алчност, а по-скоро от желание да върне диаманта, на когото принадлежи по право.

— И на кого принадлежи? — повтори смаяно Виторио и се намръщи. — Принадлежи на мен. Кое е това лице, за което говорите?

Джей Ти се подвоуми, тъй като не искаше гневът на Бенедети да се излее върху бащата на Кристина, но нямаше време. И без друго от „Бъркли“ сигурно вече му бяха съобщили официално кои са заподозрените.

— Маркърс Алберти.

Лицето на Виторио се вкамени, очите му се изпълниха с ярост, но не изглеждаше изненадан, а разгневен.

— Маркърс Алберти ли е откраднал моя диамант?

— Но вие вече знаете, нали?

Виторио го погледна мрачно.

— И как го е направил? Как е откраднал моя камък?

— Изглежда, че е имал копие на колието и е подменил истинското с фалшиво, без никой да забележи.

— Дори и дъщеря му ли? — остро попита Бенедети.

Джей Ти би предпочел да премълчи участието на Кристина, но очевидно това бе невъзможно.

— Дори тя. Познавате ли господин Алберти?

— Чувал съм за него.

— Нима? Научих, че е живял във Флоренция известно време. Имате ли представа къде би отседнал, ако е тук?

Виторио се взира в него една цяла, напрегната минута.

— Не.

Не му повярва. Той лъжеше. Защо? Дали някой от семейство Бенедети не беше откраднал диаманта? Може би Маркърс не е подвел Кристина, когато ѝ е казал, че Бенедети са подменили диаманта, преди да го изпратят в „Бъркли“. Не бяха ли всички на погрешна следа?

Забеляза, че Виторио го наблюдава. Замисленият поглед на стареца подсказваше, че очаква от него коментар или разкрития. И какви по-точно?

— Знаете ли на кого е бил диамантът, преди да попадне във вашето семейство? — попита Джей Ти в опит да се приближи до същината на въпроса. — Господин Алберти е казал нещо в смисъл, че ще го върне на този, на когото принадлежи по право.

— Принадлежи на мен — повтори Виторио.

— В такъв случай да предположим, че преди няколкостотин години е взет отнякъде. Разбрах, че първите сведения за диаманта са от петнайсети век. Ако е така, на кого е принадлежал по онова време?

— Не мога да ви помогна.

— Жалко. — Джей Ти позамълча, преди да продължи: — Длъжен съм да ви предупредя, че не само аз търся диаманта. Освен полицията, измамникът, който от самото начало е замислил план да го открадне, също го търси. Не знаете ли нещо, което да ме насочи да се добера до Маркъл преди него. За всички ни това е за предпочитане. Мъжът, когото споменах — Евън Чедуик, вече си присвои веднъж самоличността на Стефано. Това означава, че е проучил доста добре семейството ви, за да успее да заблуди хората, че е ваш син. Той е опасен и е луд. Не се отнасяйте лекомислено към него.

— Да не би да намеквате, че Стефано е в беда?

— Чували ли сте се с него напоследък? — Джей Ти чувстваше колко е важно да накара Виторио да повярва, че семейството му е застрашено.

— Не — отвърна Бенедети и прибави: — Друго има ли?

Хладният му отговор разочарова Джей Ти.

— Свържете се със Стефано. Случва се, когато Евън открадне самоличност, да умират хора. — Стана и се приготви да си тръгне. — Отседнал съм в хотел „Бруникели“. Обадете ми се, ако ви хрумне нещо.

— Почакайте — изрече властно Виторио. — Има и друго.

* * *

Билковият чай беше много хубав. Кристина погледна към прислужницата, която се казваше Мария. След като разбра, че Мария няма да се обажда в полицията и наистина само ще пият чай, се успокои. Може би щеше да научи нещо повече от нея, преди Джей Ти да дойде. Понякога прислугата знаеше за семейството повече от всеки друг.

— Чудесен чай — започна разговора тя. — Grazie.

— Как се казваш?

Кристина отвори уста да каже измислената за прикритие история, но съвсем неволно отрони:

— Кристина.

Мария пиеше чая си.

— Отдавна ли работиш при сеньор Бенедети? — поинтересува се Кристина.

— Si. Кажи-речи четирийсет години.

— Сигурно го познаваш добре. Какъв човек е той?

Очите на прислужницата посърнаха.

— Сеньорът е корав мъж. Отдавна няма сърце.

Изказването бе доста странно. Кристина очакваше, че Мария ще обясни, но тя повече нищо не каза. Тогава реши да смени темата:

— Какво се случи, когато отвори вратата, Мария? Стреснахме ли те? Като че ли се изненада, като ни видя... като видя мен — поправи се. — Защо?

— Замая ми се главата — отвърна тя неуверено. — Искаш ли сладкиш?

— Не, благодаря. — Кристина сви вежди. — Изрече едно име, преди да припаднеш: „Изабела“. Не се ли казва така съпругата на Виторио, която е починала много отдавна.

Мария бавно кимна.

— Si. Умря отдавна. Аз бях нейна бавачка. От раждането ѝ не съм се отделяла от нея. Дойдох да живея тук, след като се омъжи, за да ѝ помагам да отгледа децата си. Когато си отиде, трябваше да ги отгледам без нея. А тази къща опустя. Животът си отиде от нея. — Посочи към градината. — Тук беше любимото ѝ място. Поддържам градината заради нея... в нейна памет.

Това обясняваше резкия контраст между градината и скръбта, която тегнеше в къщата. Но и тези думи на Мария не подсказваха с нищо причината за припадъка ѝ.

— Как е фамилното ти име Кристина? Неочакваният въпрос на Мария я накара да застане нащрек:

— Защо питаш? Какво има? Искаше да бъдем на четири очи, нали? Затова изпрати Джей Ти без мен.

Погледът на прислужницата не трепна.

— Как е фамилното ти име?

Кристина се колеба дълго, преди да промълви:

— Алберти.

Мария усети, че се задушава. Ръцете ѝ се разтрепериха и разля чая, когато постави чашата на масата върху чинийката.

— Знаеш името ми! — ахна младата жена. — Познаваш и баща ми, нали? Откъде го познаваш?

— Преди много години срещнах Маркъс — отговори Мария. — Тогава беше млад мъж... приятел на Изабела.

Тръпки полазиха Кристина. Баща ѝ е бил приятел на Изабела, съпругата на Виторио! А той изпрати своята колекция в „Бъркли“, където Кристина работеше отскоро. Съвпадението изглеждаше съвсем неправдоподобно. Каква беше връзката между Виторио и баща ѝ?

— Аз всъщност търся баща си — продължи Кристина. — Мисля, че знае нещо за диаманта, който сеньор Бенедети изпрати в Сан Франциско, за да бъде продаден на търг. Имаш ли някаква представа къде би се настанил тук, във Флоренция?

— Обикновено живее в семейната къща, която е на няколко километра извън града. Сигурно ще го намериш там. — Мария въздъхна. — Ти не знаеш, нали, Кристина?

— Какво не зная? — попита тя, смразена от злокобния глас на прислужницата. — Какво не зная?

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джей Ти чакаше Виторио да продължи, но той сякаш онемя. Най-накрая изрече:

— Говорих със Стефано тази сутрин. Предупредих го да бъде внимателен, тъй като в Сан Франциско някой е разиграл фарс и се е представил за него. Ще се върне след няколко дни, но е жив и здрав.

— Много добре. Радвам се.

— Не разбирам защо смятате, че този измамник представлява опасност за мен, след като диамантът не е у него?

— Той го търси — отговори Джей Ти. — А вие можете да му подскажете как да го намери. Ако Евън вярва, че ще се добере до Маркъс Алберти чрез вас, ще се добере. Влязох в дома ви без затруднения. За него ще бъде още по-лесно.

— Ще дам нареждания и това няма да се повтори — отвърна Виторио.

Джей Ти кимна.

— А сега ще бъдете ли така любезен да ми разкажете каквото знаете за диаманта, тъй като допускам, че в края на краищата неговата история е отговорът на въпроса къде е и как да го върнем. Предполагам, че това е вашето желание.

— Не искам да ми връщате диаманта — отсече Бенедети и изненада Джей Ти. — Камъкът е прокълнат. Затова реших да го продам. — Той замълча и мрачно се усмихна. — Виждам, че не вярвате в проклетия. И аз бях като вас, но много злополучни събития, много смъртни случаи и необясними болести ме накараха да повярвам.

— Разбирам. И изпратихте прокълнатия диамант в „Бъркли“, за да бъде продаден на някой нищо неподозиращ купувач.

Виторио сви рамене.

— Как беше онзи американски израз... „Да му мисли купувачът“.

— Точно така, да му мисли купувачът. — Джей Ти се замисли за онова, което научи. — Познавате Маркъс Алберти. Чували сте и за

дъщеря му Кристина. Знаели сте, че работи в „Бъркли“. Не сте ли действали с умисъл от самото начало? Капан ли заложихте на Алберти, за да открадне диаманта? Такъв ли беше планът ви?

— Не ставайте глупав. Искях парите от продажбата.

— Не мисля, че само това сте искали.

Бенедети отвърна поглед.

— Така е. Искях и Кристина да докосне диаманта, преди да бъде продаден, за да премахне проклятието от моето семейство.

— Как е възможно тя да премахне проклятието?

— Тя е наследничка на Катерина Медичи, която е прокълнала диаманта. Повярвах, че ако Кристина, потомката на Катерина, поноси диаманта, ще премахне проклятието от мен. Презастраховах се, така да се каже.

— Защо не разказахте историята на Кристина, преди да изпратите диаманта в „Бъркли“?

— От нейна страна не исках никакво участие — отвърна Виторио с леденостуден тон. — Беше длъжна да носи диаманта и после да го продаде.

— Но евентуалният купувач също можеше да пострада от проклятието — отбеляза Джей Ти. — Защото във вените му нямаше да тече потомствената кръв.

— Това не ме засяга.

Виторио Бенедети беше безскрупулен търговец. Стана му ясно като бял ден. Другото беше пълна каша. И все пак нещо липсваше.

— Какво премълчавате, сеньор Бенедети? Защото подозирам, че не ми казахте всичко.

— Какво не зная? — повтори Кристина.

Мария се загледа отново в нея.

— Прости ми. Не е важно. Не биваше да си отварям устата. Искаш ли още чай? А сладкиш? Чудя се защо се бави толкова твоят приятел?

— Мария, моля те. Зададе ми въпрос и трябва да разбере защо. Знаеш нещо за мен и за баща ми. Длъжна си да ми кажеш какво е то.

— Той никога няма да ми прости.

— Кой? Баща ми ли?

Мария поклати глава.

— Не, сеньор Бенедети. Накара ме да му обеща и аз дълги години мълчах.

Кристина трескаво търсеше начин да накара жената да говори. Предполагаше, че тайната на Мария е много важна за нея и за баща ѝ. Реши да се довери на старата жена и да се остави на нейното милосърдие.

— Моля те, Мария. Баща ми изчезна, намира се в голяма беда. Мисля, че е откраднал диаманта на Бенедети. Каза ми, че не е на Виторио и че трябва да го върне, където му е мястото. Не само аз го търся, от полицията също са по петите му. Ако можеш да ми помогнеш да проумея поне нещо, ще ти бъда безкрайно задължена.

Мария сви устни, докато се взираше в лицето на Кристина.

— Ела — неочаквано каза и стана.

— Къде ще ходим?

Мария не отговори. Повече я към къщата и после по един дълъг коридор стигнаха до гостната и влязоха през сводестата врата.

— Ако някой попита, ще речеш, че сама си дошла — нареди Мария. — Разбра ли?

Кристина кимна съвсем стресната от уплаха. Прислужницата застана пред голяма фотография в рамка — мъж, жена и три момчета. Семейство Бенедети, досети се Кристина. Но когато погледът ѝ попадна на жената, сърцето ѝ замря.

— Изабела — посочи с пръст Мария.

— О, Господи! — Затисна с ръка устата си, за да не изкрещи. Как беше възможно? Жената от снимката поразително приличаше на нея. Като че ли се оглеждаше в огледало. Нищо чудно, че Мария припадна, когато я видя. Помислила си е, че Изабела се е върнала от мъртвите.

— Изабела почина година след като тази снимка е направена — обясни Мария. — Децата бяха малки — Стефано само на десет, Франко на осем, а Даниел — най-малкият — на пет.

— Не разбирам. — Кристина се мъчеше да вникне в смисъла на онова, което виждаше.

— Не знаеш ли? — попита отново прислужницата. — Баща ти не ти ли е казал? Толкова много години... и не ти е казал нито дума!

— За какво да ми каже?

— За майка ти.

Кристина отрече мигновено:

— Аз нямам майка. Изоставила ме е още когато съм била бебе. Името ѝ е било Роза — трескаво добави тя, вкопчвайки се в мисълта, че знае коя е майка ѝ.

— Изабела-Роза — посочи отново Мария жената. — Твоята майка.

— Не! Не! — Тя заотстъпва. — Не е истина.

— Запознали се в библиотеката — продължи Мария. — Изабела обичаше да чете и много се интересуваше от изкуство. Беше умно момиче, но се омъжи за Виторио само на осемнайсет години. Не постъпи в университета, каквото беше желанието ѝ. И всеки следобед, когато момчетата бяха на училище, отиваше в библиотеката в града. Там се запознала с него... с твоя баща. Разказа ми, че отначало срещите им били невинни, но много скоро се породили чувства. Тя беше жадна за любов, за обич, а Виторио не ѝ ги даваше.

— Не! — Кристина запуши с ръце ушите си, но пак я чуваше.

— Баща ти беше много пламенен. Тя се влюби безумно. Лятото свърши и той си замина в Америка. А Изабела едва след това разбра, че носи детето му.

Кристина въртеше глава, очите ѝ се замъглиха от гняв и сълзи на безсилие. Тя не е дошла на бял свят в резултат на любовна връзка на баща ѝ с омъжена жена. Не е възможно. Беше грях... голям грях.

— Не — повтори, но вече тихо и нерешително.

Мария дръпна нежно ръката от ухото ѝ.

— Да, истина е. Изабела е твоя майка.

— Не искам да слушам — избъбри Кристина и хукна към входа. Отвори вратата и се втурна по улицата, без да съзнава накъде, чувстваше само, че час по-скоро трябва да се махне от тази къща, от миналото, от тайните, от лъжите. Загуби представа кое е истина и кое лъжа.

* * *

Джей Ти тичаше след Кристина. Изненада се с каква бързина се носеше дори с високи токчета. Летеше като вятър, сякаш от това зависеше животът ѝ. Какво ѝ се беше случило. Тъкмо слизаше от

горния етаж, когато видя как тя затръшна вратата. Беше погледнал Мария, която само вдигна рамене, но имаше виновно изражение. Нещо за баща си ли бе научила Кристина?

— Кристина — викаше той. — Спри!

Тя не спря, даже не се обърна. По нищо не личеше, че го е чула. Когато тръгна да пресича тичешком, Джей Ти изпадна в паника. Към нея се приближаваше бързо кола, но тя нищо не забелязваше. С един последен скок я настигна и я дръпна точно навреме. Тя се препъна и едва не падна. Колата профуча край тях само на сантиметри. Шофьорът гневно натисна клаксона и отмина.

Кристина се вторачи замаяно в Джей Ти с огромна болка в огромните си зелени очи. Като че ли любимото ѝ кученце току-що е било убито или някой ѝ беше казал, че Дядо Коледа не съществува — накратко, приличаше на човек, на когото му е отнета последната капчица невинност.

— Какво толкова стана? — попита той, като стисна по-здраво ръцете ѝ.

Тя не даде признаци, че го чува. Думите му не стигаха до мозъка ѝ. Сякаш бе потънала всецяло в себе си. Леко я разтърси.

— Да му се не види, говори, Кристина! Изплаши ме до смърт.

Очите ѝ бавно взеха да се проясняват. Примигна и погледът ѝ се фокусира.

— Какво... какво се е случило?

— И аз искам да зная. Ти току-що се хвърли към една кола. Едва не се уби.

Потърка ръцете ѝ и усети вцепенението ѝ.

— Да повървим — предложи той. — Съвзemi се. После ще ми кажеш всичко.

Прегърна я и тръгнаха. Тя се облегна тежко на него, като че ли сама нямаше да може да пристъпи. Не попита накъде са се запътили, но това в момента не беше важно. Целта му беше тя да се отърси от паниката, която я накара да се хвърли през глава върху колите.

Тръгнаха по една улица, после по друга. Излязоха от жилищните квартали и се озоваха в историческия център на града. Виждаше, че Кристина още не се е съвзела, защото отминаваше безмълвно красивите архитектурни паметници, статуите, нищо не забелязваше. Умът ѝ бе другаде... потресен от уплаха. Искаше да я накара да дойде

на себе си, но не намираше подходящи думи. Жените и техните чувства винаги са били загадка за него. Всеки опит да ги проумее, се оказваше напразен. Но в момента не беше чак толкова трудно да се досети, че каквото и да ѝ беше казала Мария, е преобърнало нейния свят. И по всяка вероятност засягаше баща ѝ. Какво, по дяволите, бе направил сега Маркът Алберти?

Улиците станаха по-оживени, когато приближиха ресторантите и баровете. Кристина сякаш се сгърчваше от шума, от тълпата и той я поведе към реката, където беше по-тихо. Нощта падна над Флоренция и изгряващата луна се отрази в сребристите води на Арно. Уличен певец, седнал наблизко, подрънкваше на китара и тананикаше любовна песен.

Тя се спря, музиката я извади от нейния унес. Заслуша се в песента, а Джей Ти наблюдаваше лицето ѝ и забеляза не само мъка, но и гняв. Поне се оживи. Това беше добър знак.

— Какво има, нещо ужасно ли? — попита тихо той. — Можеш ли вече да говориш?

— Любовта е ужасното нещо — отвърна му с безсилен жест. — Хора като този тип, който пее за любов и се превъзнася, че любовта е най-прекрасното нещо на света, всъщност само лъжат. Любовта не твори друго, освен проблеми. Тя е отвратителна — добави на висок глас.

Певецът с китарата я погледна с раздражение и Джей Ти я поведе по-далеч.

— Бъди по-конкретна, Кристина. Не вярвам с Мария да сте си говорили за любов.

— За любов си говорихме. Точно тази беше темата на нашия разговор. — Погледна го за пръв път. — Всъщност греша. Не за любов говорихме, а за похот. Известно ти е значението на тази дума, нали?

— Горедолу — промълви той неуверено, тъй като тя очевидно отиваше в другата крайност — превъзбуда.

— Мария умишлено ни раздели. Започна да ме разпитва коя съм, как се казвам, на колко години съм и как се казва баща ми. Искаш ли да знаеш защо? — попита го предизвикателно.

— Да.

— Защото поразително приличам на Изабела Бенедети... ето защо. — Замълча, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Тя е моя майка,

Джей Ти. Изабела и баща ми са били любовници. — Гласът ѝ прозвуча глухо: — Тя е моята майка.

Думите ѝ го поразиха. Всичко друго бе очаквал, но не и това.

— Сигурна ли си?

— Да. Мария затова припадна — продължи Кристина. — Все едно видяла призрак. След като се свестила, разбрала, че има само едно обяснение: пред очите ѝ стои дъщерята на Изабела.

Той смаяно изпухтя.

— На това му се казва тайна.

— И то каква.

— Значи Изабела е била омъжена, когато...

— Когато е спала с баща ми — довърши горчиво тя. — Истина е, Джей Ти, дъщеря съм на крадец и прелюбодейка. Няма да е зле да го включа в автобиографията си, когато кандидатствам следващия път за работа, макар и да предполагам, че този път място за мен в областта на изкуството никъде по света няма да се намери. И кого да упрекна? Толкова невероятно родословие имам!

— Хайде, успокой се. Разкажи от началото. Как са се запознали.

Тя се загледа в реката.

— Запознали се в библиотеката. Изабела се влюбила безумно в баща ми. Една лятна авантюра. Очевидно Изабела не била щастлива със съпруга си и така започнала връзката. После баща ми се върнал в Щатите и тогава тя разбрала, че е бременна. Нямам представа защо съм израснала с баща си, а не с нея... предполагам, че не ме е искала и тази част от разказа на баща ми е вярна. Майка ми не ме е искала.

Джей Ти се приближи зад нея и я прегърна през кръста.

— Това ти не знаеш — прошепна.

— Зная достатъчно. Баща ми е лъжец и измамник, без никакъв морал. Майка ми е... е била... същата. Погледни ме! — Тя се обърна в прегръдките му с лице към него. — Прекарах целия си живот да прикривам и да пазя баща си. Защо? Как съм била толкова сляпа! Доказателството е налице. Той е... нищожество.

Джей Ти въздъхна, знаейки, че с нищо не може да я утеши, а така му се искаше.

— Баща ти те обича. Сама ми разказа какви хубави моменти сте имали... само двамата. Не те е лъгал и мамил през цялото време, Кристина.

— О, грешиш! Крадеше, когато бях малка. Казваше, че това е игра, но сега зная, че навярно съм му служила за параван. Никой не би заподозрял мъж с малка дъщеричка.

Разстрои се от разочарованието ѝ. Кристина не беше цинична. Не беше груба и жестока. Беше страстна, романтична, щедра, уверена в бъдещето. От първата им среща досега не се обезсърчи нито веднъж, надявайки се, че по някакъв начин всичко ще се подреди, че ще намери изход. Беше загубила смелостта си. Себе си беше изгубила.

— Ще се предам — каза Кристина. — Отказвам се. И да арестуват баща ми, не ми пука.

— Разбира се, че ти пука. А ти нямаш никаква вина.

— Нима? Знаех, че има нещо нередно в диаманта, и не направих нищо, за да спра търга в „Бъркли“. Знаех още, че баща ми е в града, и скрих от всички, включително и от теб.

— Стига толкова. Виждам, че си наранена и гневна и искаш да сложиш край, но няма да разреши да провалиш живота си просто така.

— Изморих се — поклати отчаяно глава тя. — Не зная къде е баща ми и как да го открия. А вероятно вече няма смисъл.

— Длъжни сме да опитаме. Евън е някъде тук, дебне те, за да го отведеш до баща ти, независимо дали според теб ще ти се притече на помощ или няма. Трябва да продължим. Сега вече не можем да спрем. Хайде, мила, ние сме екип. Не ме изоставяй.

Тя го погледна.

— Продължи без мен. И сам ще се справиш.

Преди седмица щеше да се съгласи и в действителност щеше да предпочете да работи сам. Но през това време нещата някак си се промениха. Нямахше да я пусне, поне не сега.

— Заедно сме от самото начало на тази история — изрече той твърдо. — Ние сме партньори. Където съм аз, там си и ти. Схващаш ли?

— Не зная — промълви тя.

— Схващаш и още как.

— Много си упорит — рече тя с досада.

— Наричали са ме и с по-лоши думи.

— Не се ли притесняваш, че се оплетохме много и че има конфликт на интереси? — попита го. — Виждам, че плуваш в опасни води заради мен. Ще стане още по-зле, ако не си отида.

Беше абсолютно права. Даже да залови Евън, да върне диаманта и да изчисти името на Кристина, ще трябва да си плати, но вече беше късно да се откаже. Каквото и да се случеше с работата му, щеше да я задържи... поне докато залови Евън. Това беше най-важното.

— По този въпрос ще се тревожа после — отвърна й. — Хайде да вечеряме. Струва ми се, че и на двамата ще ни се отрази добре. Искаше да поразгледаш Флоренция. Ето ти възможност. Ще отидем в истински флорентински ресторант и ще обмислим какво да правим по-нататък. Какво ще кажеш за идеята?

— Не зная.

— О, хайде! Подозирам, че си гладна.

— Да... малко.

Той целуна свитите й устни.

— Повярвай ми, Кристина, поне за вечерята.

— Добре. Вярвам ти — погледна го тя. — Ти си единственият човек, на когото вярвам. Не ме разочаровай.

— Няма — отвърна той с ясното съзнание, че ще направи всичко по силите си, за да спази това обещание.

* * *

Кристина си мислеше, че няма да може да сложи залък в устата си. От напрежението през деня гърлото й се беше свило на топка, но приятната атмосфера в ресторанта й помогна да се отпусне. Джей Ти поръча и когато сервираха равиолите с фин сметаново лимонен сос, тя осъзна, че е време за ядене. Пържените зеленчуци бяха също толкова вкусни, а всеизвестното кианти беше много леко. Изкушаваше се да се напие, но никога не си беше падала особено по пиенето и от една чаша й се замайваше главата, а за днес замайването й беше предостатъчно.

Свърши с вечерята си и погледна към Джей Ти. Видя, че се усмихва.

— Изглеждаш много доволен от себе си.

— Доволен съм — отговори той.

— Беше прав за храната. Имах нужда да си хапна.

— Не е тази причината за моето доволство.

— А какво те кара да се усмихваш?

— Ти. Върна се. И съм щастлив да те видя. — Приведе се към нея. — Приличаше на зомби. Едва не се самоуби там на улицата. Изплаши ме до смърт.

Тревогата в кафявите му очи, признанието, че се е изплашил, я трогнаха дълбоко.

— Съжалявам. Бях в шок.

— Видях. Но другия път бягай към мен, а не далеч от мен.

— Отдавна към никого не съм тичала. Не съм сигурна дали зная как да го направя. И да ти кажа честно, малко съм изненадана от предложението ти. Нямах вид на мъж, който обича да му досаждат.

— Искам да те опазя. Такава ми е работата — добави той.

— Хубаво, значи работата ти. И само толкова ли? — Търсеше погледа му, за да види какво казват очите му, но него много го биваше да прикрива чувствата си.

— Нека да престанем — каза той. — Такива неща се случват, а ние се занимаваме...

— С нас ли? — попита тя, когато той не довърши изречението.

— Ами да — отговори ѝ и отпи от виното, за да печели време. Сигурно се надяваше тя да смени темата.

— Аз нищо не искам от теб — подчерта Кристина.

— Зная.

— Много добре, чудесно.

Разочарова се и се почувства безсилна, защото разговорът, който се надяваше да проведе, бе невъзможен, тъй като Джей Ти се затвори в себе си. А той заяви, че обсъждането на въпроса за техните взаимоотношения само ще ги обърка още повече, и бе прав.

Но мнението му бе важно за нея, защото се влюби и се страхуваше, че той няма да ѝ отговори с взаимност, че случилото се е само моментно увлечение за него, начин да се освободи от напрежението. Ако трябваше да бъде искрена, в началото и за нея не бе по-различно. Физическо привличане, химия, опасност... и хоп в леглото, без по-дълбоки чувства. Обаче и дълбоките чувства се появиха. Независимо от глупавите подбуди да намери отдушник, предполагаше, че се е държала прекалено емоционално.

— Искаш ли десерт — попита той небрежно, очевидно наясно с нейните бурни мисли.

— Не — отвърна тя кратко. — Нахраних се.

— Ето какво стана, ядоса се — въздъхна той. — Трябваше да го предвидя. Всеки път, когато някоя жена пожелае да разговаряме, нищо хубаво не излиза.

Погледна го със свити вежди, засегната от циничното обобщение.

— Не ме сравнявай с другите жени.

— Кристина, разбери, забъркани сме в... ужасна каша. Не е сега моментът да анализираме отношенията си.

— Значи си доволен да правиш само секс без никакви въпроси. Виж ти, трябваше да го предвидя — рече саркастично.

— Вбесена си заради баща си. Не си го изкарвай на мен.

— Случаят няма нищо общо с баща ми.

— Всичко опира до баща ти и ти го знаеш. Защо не си изясниш чувствата към него, преди да ме нападаш?

Щеше да му възрази, но съвестта не ѝ разреши. Чувстваше се объркана заради родителите си. До гуша ѝ дойдоха семейни отношения, в които няма капка здрав разум или установени норми на поведение. Израсна с мъж, на когото наистина не можеше да разчита. Ужасяваше я мисълта, че мъжът, в когото се влюби, е същият. Не че Джей Ти бе крадец, но той беше самец, агент, човек, който живее по пътищата. Това ли искаше?

— Имам нужда от още вино — въздъхна тя.

— Не, имаш нужда от малко време. Тази вечер не бива повече да се измъчваш с въпроси.

— Да послушам ли човек, който не желае да отговори на нито един въпрос?

— Очакваш отговор и аз ще ти го дам — каза той, като я погледна в очите. — Харесвам те. Харесва ми да спя с теб. Харесва ми да правя любов с теб. Имам ли представа докъде ще стигна и искам ли нещо повече? Не, нямам. Не ми върви с любимите хора. Разочаровал съм всеки, когото съм обичал. Имам един провален брак. Не зная дали ще опитам втори път. Не съм от онези, на които не им пука, когато губят.

Беше така разтърсена от неговата откровеност, че не знаеше как да реагира.

— Отговори на повече от един въпрос — промълви най-сетне.

— Можем ли вече да сменим темата?

— И още как — с дълбока въздишка се съгласи Кристина. Трябваше й време, за да осмисли казаното от него.

Джей Ти повика сервитьора и му подаде кредитната си карта.

Докато чакаха сметката, тя попита:

— Не ми каза как мина срещата с Виторио. Той знаеше ли, че и аз съм с теб? Интересува ли се за мен?

— Не говорихме за теб или за Изабела. Виторио се издаде, че знае за проклятието и че те е избрал умишлено.

— Защо? За да прокълне и мен ли?

— Смята, че във вените ти тече кръвта на Медичите и ако докоснеш камъка, ще премахнеш проклятието. После си щяла да го продадеш, а той щял да получи куп не прокълнати пари. Да му мисли купувачът на прокълнатия диамант. Не било негов проблем.

— Какво го кара да мисли, че съм наследница на Медичите? Семейство Алберти не произхожда от... — Млъкна изведнъж. — О! Досетих се. Има предвид родословието на Изабела, нали?

— След като разбрах каква ти е Изабела, това е логичното обяснение.

— Спомена ли нещо друго за проклятието?

— Не. Само това, че Катерина не на шега е омагьосала камъка.

— В такъв случай Катерина Медичи е ключът към загадката на кого е бил диамантът и на кого принадлежи по право — унесено предположи тя. — Така е. Това е нишката. Татко иска да върне диаманта на Катерина.

— И как по-точно? Тя не е ли умряла преди няколко века? Гробът ѝ ли ще разкопае?

— Не ми се вярва, но не бива да се отнасяме несериозно. Според мен обаче скъпоценният камък вероятно си има друго място или друг собственик. Поне ще ограничим нашите проучвания до Катерина. Може би в някоя от флорентинските библиотеки ще открия повече сведения. Навярно тук ще се намерят старинни писма, текстове. Ако диамантът се е предавал по линия на майка ми, това обяснява защо баща ми смята Виторио за крадец.

— Бил е женен за майка ти. Трудно ще мине за крадец.

— Вярно е, но за баща ми няма значение, ако е преценил, че диамантът по закон се полага на друг. Каза, че Виторио е пратил камъка при мен, за да се отърве от проклятието. Ето защо е избрал

„Бъркли“, а Кенсингтънови настояха аз да го нося на приема — каза тя, прибавяйки парченца към пъзела. — Виторио е изразил желание диамантът да бъде показан от манекенка — от мен. Нима си е въобразявал, че имам магическа власт над диаманта? — И в момента си спомни странното парещо усещане, което я прониза, когато камъкът докосна кожата ѝ.

— Не зная. Също така ми е чудно откъде е бил толкова сигурен, че не подозираш нищо за майка си или за диаманта, или за проклятието? Защо е решил, че баща ти нищо не ти е казал?

— Така е — промълви тя.

Дали двамата мъже не бяха сключили някакъв договор? Сърцето ѝ се сви при тази мисъл. С какво право са крили от нея истината за раждането ѝ?

— А синовете на Виторио? — попита Джей Ти. — Те нямат ли власт над проклятието. Кръвта на Изабела тече и в техните вени.

— Навярно диамантът се е предавал от майка на дъщеря.

Джей Ти вдигна вежда.

— Звучи ми като фокус-мокус. Наистина ли вярваш в проклетия?

— Не пренебрегвам напълно подобна вероятност — отговори уклончиво тя. — Изследвала съм много скъпоценности. Около тях са се случвали неочаквани нещастия. Имам си едно наум. Но трябва пак да отидем у Бенедети. Обзалагам се, че на Мария ѝ е известно доста повече за диаманта, проклятието и майка ми. Каза ми, че е била с Изабела от раждането ѝ. Останала е при Виторио даже след смъртта на майка ми. Ако има някой, който да знае тайните в тази къща, това е Мария.

— Утре отиваме.

— А тази вечер? Мислех си, че си човек с определена задача.

— По-скоро изморен човек — призна той, усмихвайки се едва-едва. — Освен това предпочитам преди това да обмисля план за нападение.

— Наистина. Тези два дни бяха безкрайни. — Засвири оркестър и към близкия дансинг се отправиха двойки. Музиката беше нежна, мамеща, романтична. Не се съържа и неочаквано попита: — Искаш ли да танцуваме?

Джей Ти едва ли щеше да изглежда по-смаян, ако го беше помолила да се хвърли от някоя скала.

— Да танцуваме ли? Не зная как се танцува.

— Това не е танго. Прегръщаш ме и леко се полюляваме.

— Ще те настъпя.

— Ще рискувам.

— Сигурна ли си, че искаш?

— Да, представи си. — Смущението, изписано на лицето му, я разсмя. Но тя знаеше как да повдигне духа му. Наведе се към него и каза тихичко: — Приеми го като любовна игра.

— Готово, давам ти кредит, но после ще си го поискам, съгласна ли си?

— Ще ти го върна с лихвите.

* * *

Както стана ясно по-късно, той не пожела да се възползва от предварителните ласки, въпреки че тя беше склонна да ги прескочи. Любовният акт с Кристина не беше нещо, което да претупа на бърза ръка. Когато се върнаха в хотела, Джей Ти започна бавно да я разсъблича, а горещото ѝ желание да направи същото, го накара да се усмихне, но той я спря. Харесваше му, че не се преструва на недостъпна и помежду им няма лицемерие. В ресторанта не намери думите, които тя очакваше, нито пък ѝ каза какво означава за него, но тази нощ щеше да ѝ го покаже.

Свали блузката ѝ и разкопча сутиена отпред, бавно го разтвори и застина за миг, за да попие с поглед гърдите ѝ. Докосна нежно връхчетата и почувства как тя потръпва от удоволствие. Плъзна ръцете си към корема ѝ, разкопча панталоните и ги свлече, очертавайки с милувка формите ѝ. Обожаваше ги — закръглени, нежни, прилягащи идеално към неговите. После я освободи от последното парченце дантела. Обходи с ръка всяка гънка между бедрата в унес от начина, по който тя нашепваше името му, галеше гърдите си в неговите и се притискаше към възбудените му слабини.

Очерта с пръсти устните ѝ и ги целуна. Усети нарастващото напрежение в тялото ѝ. Искаше то да стане изгарящо, мъчително, за да се превърне всяка целувка нежност и всеки миг в нещо незабравимо.

Плъзна устни към гърдите ѝ, подразни връхчетата с език, докато тя не закрещя името му.

Започна да го съблича, този път още по-нетърпеливо и той не я спря, нито ѝ попречи да го гали и докосва.

Не разбра как се озоваха в леглото, как е взел кондом и как Кристина се намери върху него с въздишка на огромно удоволствие.

Ако знаеше, че един танц ще предизвика това, отдавна щеше да започне да танцува.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На сутринта Кристина седеше на леглото полуоблечена, когато Джей Ти излезе от банята, загърнат с кърпа. По тялото и лицето му се стичаха капчици вода. Беше хубав мъж и невероятно секси. Не можеше да не се усмихва при спомена за изминалата нощ. Усецаше сладостна умора и блаженство.

— На какво се усмихваш? — попита той.

— Усмихвам се ей така. — Стана, отиде до него и изтри малко останал върху страната му крем за бръснене. — Пропуснал си едно местенце.

Прихвана с ръка тила ѝ и я привлече за една дълга целувка. Искаше ѝ се да го върне в леглото, за да прекара в прегръдките му още няколко часа и да забрави за света отвън. Загледа се в очите му и дъхът ѝ секна от проникващия му поглед. Знаеше точно какви мисли я спохождат. Знаеше колко много го желае. Плашеше я мисълта колко рискува с чувствата си. Какво щеше да ѝ остане, когато всичко приключи?

— Кристина — повика я нежно той, а очите му бяха изпълнени с безпокойство. — Какво има?

— Нищо — излъга тя. — Тъкмо си мислих какво... ни чака днес.

— Ще ти бъде много трудно. Готова ли си?

— Едва ли някога ще бъда готова, но няма как да го избегна. А ти се обличай, преди да съм решила да те прелъстя отново.

Очите му светнаха.

— Ненаситна си. Това ми харесва.

— Вината е изцяло твоя. — Дръпна изведнъж кърпата и без излишен свян го загледа. Колкото повече го гледаше, толкова повече се възбуждаше той. — Боже мой! — възкликна тя с копнеж. — Как ми се иска да не тръгваме!

— Сериозно ли си мислиш, че сега ще се облека?

— Нямаме време, Джей Ти. Чака ни работа, трябва да ходим на разни места, да се срещаме с разни хора... но...

— Но какво?

Нетърпеливият му глас я разтопи. Може и да не я искаше за дълго, но в момента беше изцяло неин.

— Кристина — подкани я той. — Но какво?

— Но пропуснахме сутрешната замявка — промълви дрезгаво тя. — Да започнем направо с главното упражнение.

— Ще се примиря с пропуска.

Привлече я грубо и я целуна страстно, преди да я повали на леглото. Прилепи тялото си до нейното, а ръцете и устните му бяха ненаситни. Имаше вкус на мента. Миришеше на мускус. А когато изпълни тялото ѝ, Кристина почувства, че всичко друго може да почака.

* * *

„Всички хубави неща си имат край“ — мислеше си Кристина, докато Джей Ти плащаше на шофьора на таксито, което ги докара пред къщата на Бенедети. Върнаха се към задълженията си. Лицето на Джей Ти беше сериозно. Беше започнала да разпознава хладната, твърда решителност в очите му, която се появяваше винаги, когато вниманието му се съсредоточаваше върху Евън. За нея пътешествието в Италия се превърна в пътешествие към майка ѝ и баща ѝ, но Джей Ти все така преследваше личното си отмъщение, един мъж, който сигурно се забавляваше от факта, че двамата съвсем отвякоха вниманието си по стари семейни истории.

— Ние сме играчка в ръцете му, нали? — попита тя.

Джей Ти я погледна любопитно.

— Чии ръце?

— На Евън. Току-що ми дойде наум, че през последните двайсет и четири часа нито веднъж не съм се сещала за него.

— Не се тревожи, той никога не е далеч от мислите ми.

— Според теб във Флоренция ли е? — попита тя и не се сдържа да хвърли поглед през рамо.

— Готов съм да се обзаложа — отговори ѝ мрачно.

— Чака да му дойде времето и да го отведем при баща ти.

— Бих искала да избегнем това.

— Нека да вървим стъпка по стъпка. Ще открием баща ти, после ще намерим начин да елиминираме Евън.

— Донякъде съм изненадана, че не се опита да се свърже с нас.

— Не си разкрива още картите, но и този момент ще дойде. Тогава ще бъда готов. — Замлъкна, после прибави: — Но сега въпросът е дали ти си готова да се срещнеш с Мария. Или този интерес към Евън е само за да печелиш време.

Направи му физиономия, като си даваше сметка, че е абсолютно прав.

— Евън ме тревожи, но може би протакам малко — призна.

Джей Ти се усмихна и натисна звънеца.

Тя пое дъх и изправи рамене. Когато Мария отвори вратата, Кристина едва не побягна. Ако Джей Ти не стоеше зад нея и не преграждаше пътя ѝ към улицата, сигурно щеше да избяга, но старата прислужница вече я канеше, а Джей Ти я водеше с ръка върху гърба ѝ. Трябваше да влезе, да чуе истината, цялата истина, каквато и да е.

— Очаквах те — посрещна я Мария с тревожно изражение.

— Необходима ми е повече информация — каза Кристина. — Размишлявах и имам въпроси, а ти, струва ми се, знаеш отговорите.

— Да отидем в градината. В къщата не мога да говоря с теб. Сеньор Бенедети не знае, че съм ти казала за майка ти. — Старческите ѝ очи се изпълниха с нежност, когато я погледна. — Толкова приличаш на нея, още не ми се вярва.

Кристина стисна устни. Тази прилика я смущаваше. Рано ѝ беше да я осъзнае.

— Бих искал да видя снимката — намеси се Джей Ти. — Вчера нямах възможност.

Последваха Мария в гостната. Кристина не смееше да погледне фотографията отново, тъй като там образът на майка ѝ бе съвсем реален, но не можеше да се удържи. Загледа я втренчено и този път забеляза не само сходствата, но и разликите помежду им — напрежението в очите на Изабела, като че ли насила се усмихваше заради привидното щастие в този семеен портрет. Момчетата, а те бяха нейни братя, осъзна тя. Нито едно от тях не се усмихваше. Най-накрая погледна Виторио — висок, горд, арогантен, със зли очи.

Семейна фотография, но всички бяха чужди един на друг. Позите им бяха официални, неестествени.

„Моето място къде ли щеше да бъде — зачуди се Кристина. — Ако Изабела ме беше задържала, къде щеше да бъде мястото на дъщеря ѝ в семейния портрет?“

— Е — прекъсна мислите ѝ Джей Ти, — виждам защо обезумя вчера. Приликата ти с Изабела е поразителна.

— Да, наистина. Повече няма какво да гледам — каза рязко тя и се обърна към Мария: — А сега да поговорим.

Възрастната жена ги поведе към градината. Слънцето грееше ярко и вътрешният двор беше окъпан в топла светлина. Седнаха безмълвно около масата. Явно Джей Ти ѝ даде възможност да подхване разговора, но Кристина не знаеше откъде да започне.

Най-накрая Мария наруши мълчанието:

— Не биваше да ти казвам — рече тя и склочи виновно ръце. — Сенъор Бенедети ще ме изхвърли, когато разбере. Дадох му най-свято обещание, че никога няма да издам тайната. Докато беше в Америка и не седна срещу мен както вчера, беше лесно да спазвам обещанието си. Иска ми се да не беше идвала.

— На мен също, но не можем да се върнем назад. — Кристина пое дъх и продължи: — Вече ти казах, че диамантът, който сенъор Бенедети изпрати в аукционната къща, където работя, беше откраднат. Убедена съм, че баща ми го е взел. Спомена, че Виторио не е законният притежател и скъпоценният камък трябва да бъде върнат, където му е мястото. Моят баща страшно е загазил. Полицията на Сан Франциско го издирва, както и мен в действителност. Ще ми помогнеш ли да намеря баща си?

Мария придоби объркано изражение.

— Може би английският ми не е достатъчно добър. Не разбирам приказките за баща ти и за намерението му да върне диаманта.

— Убеден е, че диамантът е собственост на другото, а не на Виторио — обясни Кристина.

— Ако по право принадлежи на някой друг, принадлежи на теб — каза Мария.

Кристина замръзна и се спогледаха с Джей Ти, който се изненада не по-малко.

— Какво имаш предвид?

— Баща ти не ти ли е разказвал историята на диаманта?

— Не, не е — отвърна Кристина. — Ще попълниш ли празниците?

Прислужницата се колебаеше.

— Не зная дали ми е работа...

— Моля те, това е много важно за мен. Длъжна си да ми кажеш каквото знаеш, особено ако диамантът се пада на мен. Нямам ли право да науча историята му?

Мария въздъхна тежко.

— Имаш право. И ще ти разкажа, защото вярвам, че майка ти точно това би поискала от мен. Нека да помисля. Толкова отдавна съм чула всичко. — Замлъкна и никак не бързаше да продължи.

Започна бавно:

— Диамантът се предавал от майка на дъщеря от стотици години. Точно преди да умре твоята баба — името ѝ беше Анджела — разказала на Изабела историята на диаманта.

— Продължавай — подкани я нетърпеливо Кристина.

Мария ѝ се усмихна тъжно.

— Изабела имаше същия израз като теб, когато усещаше да нахлува магия в живота ѝ. И именно това се случи. Никога не беше виждала жълтия диамант преди онази нощ. По традиция диамантът се държал на тайно място, за да не се добере до него човек, който не е пряк наследник, и да открадне силата му. Камъкът носи щастие и голяма любов на поколенията майки и дъщери, в чиито вени тече кръвта на Катерина Медичи, но на всеки друг донася трагедии и страдания.

— Тогава от Катерина Медичи ли идва камъкът? — попита Кристина.

— Да. Според легендата Катерина го е наследила от майка си, която умряла, преди дъщеря ѝ да навърши годинка. Дойката ѝ разказала, че диамантът е наследство от майка ѝ и че е длъжна да го запази завинаги. Никой от семейството не бивало да знае за съществуването му.

— Мария въздъхна и продължи: — Когато Катерина била на осем години, дворецът на Медичите бил нападнат от бунтовници. Тя била укрита в манастир, после отведена в друг и живяла така, докато станала на четиринайсет години. В един от тези манастири се влюбила в красив млад мъж. Той бил художник, нает да изрисува един параклис.

Така бил запленил от Катерина, че вплел образа ѝ в стенописа. За жалост те не били един за друг. Малко по-късно Катерина била изпратена в Рим и омъжена за бъдещия крал на Франция.

Кристина кимна, спомняйки си италианската принцеса, станала кралица на Франция.

— А с диаманта какво се е случило?

— Има малко предистория. Катерина помолила приятеля си Пиетро, художника, да ѝ помогне да намери място, където да скрие диаманта. Страхувала се, че ще го включат в зестрата ѝ. Нейното желание било да го остави на сигурно място, докато стане на възраст да определя сама живота си. За нещастие напуснала Флоренция преди това и най-големите ѝ страхове се сбъднали. Анри намерил диаманта и за неин ужас го подарил на метресата си. Катерина прокълнала диаманта и Анри с проклятието, че всеки мъж, който го вземе от жената, на която по право принадлежи, ще изпита големи страдания и душевни болки, докато диамантът не ѝ бъде върнат. Казала, че диамантът е нейното сърце, защото в камъка...

— Има минерален примес с форма на сърце — довърши Кристина. — Така е описано в доклада. И точно това не намерих. — Погледна Джей Ти и видя скептицизъм в очите му. — Не вярваш ли в проклятието?

— Но това е приказка — отговори той. — Какво проклятие сполетяло Анри, след като отнел диаманта на Катерина?

— Катерина не забременяла десет години — каза Кристина и после попита Мария: — Заради проклятието ли?

— Така са смятали, също и Анри. Върнал диаманта на Катерина и след това тя родила десет деца. Оттогава са изминали стотици години и много поколения и други мъже са посягали да отнемат диаманта от своите любими или съпруги, и всички те са страдали, включително и Виторио.

— Добре, но нека да се пренесем в наши дни — предложи Джей Ти. — Какви са били събитията около Изабела, след като е получила диаманта от своята майка?

— Изабела смяташе, че диамантът носи магия в живота ѝ — продължи Мария. — Беше много нещастна с Виторио. Той се грижеше главно за своите търговски дела, за парите си и почти не забелязваше Изабела. Радостта ѝ бяха само децата, но това не ѝ беше достатъчно.

Когато получи диаманта, се запали да научи нещо повече за него. Диамантът я тласна към баща ти, Кристина. По този повод се запознах. Отишла в библиотеката и той ѝ предложил да ѝ помогне в проучването.

Точно така би постъпил баща ѝ. Не би устоял на изкушението да проучи диаманта.

— Изабела се влюбила в Маркърс — разказваше Мария. — За мен той беше голямата ѝ любов, а диамантът ги събра, магията на скъпоценния камък.

Сърцето на Катерина се сви. Предпочиташе да вярва, че между родителите ѝ е имало по-реални и по-достойни чувства от блудкава любовна афера.

— И после? — попита Джей Ти. — Виторио наследи ли диаманта след смъртта на Изабела?

— Отне ѝ го, когато узна, че е бременна — отговори прислужницата. — Побесня. Прерови стаята ѝ, за да търси писма и други доказателства за връзката ѝ. Тогава намери диаманта и го взе. Каза ѝ, че му го дължи, задето му е изневерила. — Мария въздъхна дълбоко. — Беше страшна нощ. Още чувам как ѝ крещеше, а моята мила Изабела отчаяно хълцаше. В края на краищата, Виторио я прати извън града, докато роди. После нае дойка да отведе детето в Америка при баща ти.

Кристина се развълнува, защото вече знаеше, че това бебе е тя.

— Значи Изабела не ме е изоставила!

— О, не! Плака дни наред, след като те отнесоха. Само веднъж те държа в ръцете си. Искаше да се бори за теб, но беше много слаба. Бременността ѝ беше тежка. Не ѝ останаха сили да се противопостави на Виторио.

— Не мога да проумея защо баща ми не се е върнал да отведе и Изабела — учуди се Кристина. — Не си ли е задал въпроса защо тя се отказва от бебето си?

— Беше изпратено писмо заедно с теб. Виторио принуди Изабела да напише, че никога не е имала чувства към баща ти и да го помоли никога да не ти разкрива истината за твоето раждане. В писмото пишело още, че се срамува от себе си, тъй като е изневерила на съпруга си и е забравила другите си деца. Не зная как се е почувствал баща ти, но когато дойде, беше вече много късно.

— С нея какво стана? — попита Кристина. — Как умря тя?

— Изабела така и не се възстанови след бременността и раждането — отвърна Мария. — Не може да преживее това, че те отнеха от нея. Повали я грип. Не намери сили да се пребори с него дори заради синовете си. Тя ги обичаше. Но Виторио не ѝ разрешаваше да ги вижда. Тях държеше тук в града, а нея — на село. Твърдеше, че щяла да ги зарази. След като я лишиха и от децата ѝ, на нея не ѝ остана за какво да живее. Беше много самотна и много тъжна. Мисля, че просто се предаде. — Тя замълча, устните ѝ трепереха. — Виторио я погребва осем месеца, след като се роди ти.

Кристина преглътна и въздъхна.

— Значи, ако баща ми не е чакал толкова дълго, за да се върне при Изабела, навярно е щял да спаси живота ѝ.

— Съмнявам се, че който и да е можеше да я спаси. Моите опити бяха напразни. Непрекъснато ѝ говорех, че трябва да оздравее, за да си върне теб и синовете си. Оживяваше се за кратко, но после потъваше отново в отчаяние. По природа беше деликатно момиче — слабичка, тънка, мила, нежна като птиченце. Така си спомням Изабела. Беше щастлива само в нейната градина и може би в библиотеката, където е срещнала баща ти.

— Ако не беше наследила диаманта, те нямаше да се запознаят — прошепна Кристина. — Донесъл ѝ е грешна любов.

— Грешна, защото беше омъжена, но през онова лято Изабела беше щастлива, и сигурно само това имаше значение за нея.

— А Виторио? — попита Джей Ти. — Какво го сполетя, след като си присвои диаманта?

— Много трагедии. Преди няколко години претърпя злополука при езда и минаха много месеци, преди да проходи, и още накуцва. Загуби много пари и бизнесът му пострада сериозно. Преди шест месеца синът му Франко загина при автомобилна катастрофа. Преди четири месеца на Виторио му откриха рак.

— Но всичко това се случва на хората — отсъди логично Джей Ти — с проклятие или без проклятие.

— Виторио казва същото, но започна да вярва, че единствената му възможност да се избави от рака, е да се отърве от диаманта. Все му повтарях, че трябва да ти даде диаманта, преди той да го убие.

— Казала си му да ми даде диаманта! — повтори Кристина.

— Ти си дъщеря на Изабела. Така беше редно да постъпи.

— Но той не ми го е дал. Изпрати го в аукционната къща с условие да го нося. Очевидно е смятал, че това е достатъчно да премахне проклятието.

Мария кимна.

— Преди да изпрати колекцията в Сан Франциско, не знаех нищо за намеренията му.

— Целта му не е била да ми го даде — разсъждаваше младата жена. — Искал е само да го спася от проклятието и после да продам камъка. Най-накрая е щял да се озове без проклятие и с пълни джобове. Виж ти какъв план! — заключи горчиво тя, чувствайки как я обзема гняв към човека, променил по всяка вероятност целия ѝ живот. — Трябва да се срещна с него. Трябва да говоря с Виторио.

Мария завъртя изплашено глава.

— Не, не бива. Той е болен. Не мога да ти разреша да го разстройваш. Ще се ядоса много, задето съм ти казала. Аз съм стара жена. Друга работа няма да си намеря, нито друго място, където да живея. И дъщеря ми работи тук. Разказах ти само защото обичах много майка ти. Освен това зная, че тя би пожелала да разбереш истината за твоето раждане и за нея.

Кристина виждаше неизгодното положение, в което се намираше Мария, но все пак...

— Мария, Виторио на практика е убил моята майка и ме е лишил от нея. Нейно дете съм, трябвало е да израсна с нея, да я познавам. Направил се е на Господ. Никой няма право да постъпва така.

— Баща ти каза същото — съгласи се тя.

— Тогава ще говоря и с него. — Кристина погледна Джей Ти: — Какво мислиш?

— Че се налага да се срещнеш с Виторио — отговори той и я погледна. — Но не намесвай Мария. Научила си всичко от баща си. Не е необходимо Виторио да знае откъде имаш информация.

— Да, всъщност защо да не съм научила от баща си? Какъв е бил смисълът на цялата тази тайнственост?

Наистина ли е уважил желанието на нейната майка? Не се ли е досетил, че писмото е било написано по принуда, след като е знаел колко е била нещастна Изабела?

— Виторио няма да ти каже нищо повече за диаманта — противопостави се Мария. — Аз ти разказах всичко.

— Искам да го видя — настоя Кристина, но осъзна, че това не е вярно. — Фактически искам той да ме види — детето, от което е заставил жена си да се откаже.

Прислужницата я погледна със състрадание.

— Разбирам те.

— А моите... моите братя? — попита Кристина. — Стефано е някъде с яхта. А Даниел къде е?

— Отиде в Рим преди няколко дни. Ще се върне другата седмица.

— Те знаят ли за мен? Ще разруша ли представата им за тяхната майка, ако се появя?

— Сигурно. Те не подозират за теб и за любовта на майка ти с баща ти. Момчетата са като баща си — хладни и резервирани. Не познават майчина ласка.

— След като не са тук, после ще реша как да им се представя. — Тя стана. — Искам веднага да се срещна с Виторио.

— Да дойда ли с теб? — попита Джей Ти.

— На всяка цена. Предполагам, че би било по-добре да сме насаме, но ще ми бъде необходима подкрепата ти. Виторио едва ли ще ми се зарадва.

Той се изправи и я насърчи с усмивка:

— С теб съм. Ако ти се прииска да го сригаш отзад, само дай знак.

— Благодаря, но в момента само ще споделя няколко думи с него. Сритването ще го отложим за известно време. — Обърна се към Мария: — Благодаря ти... за всичко. Зная, че поемаш риск, и още веднъж ти благодаря.

— Ще те заведа при Виторио.

Нервите на Кристина се обтегнаха, докато се качваха по стълбите. Настоя да се срещне с Виторио, а се изплаши. След като чу какво е причинил на майка ѝ, за нея той беше чудовище. Какво ще му каже? Дали изобщо ще намери думи? Или ще я смрази, както бе смразил майка ѝ?

Още се колебаеше, когато Джей Ти се спря пред стаята на Виторио.

— Нека да те улесня, Мария — прошепна той. — Дърпай ме, когато влизам. Разбра ли?

— Да.

Отвори вратата.

— Не ме дърпай! Няма да ме спреш! Трябва незабавно да говоря с него.

— Моля ви, сеньор, не бива да влизате без разрешение — умоляваше го Мария.

Кристина влезе след Джей Ти. Виторио четеше вестник. Щом я съзря, вестникът падна от ръцете му. Присви очи, а веждите му се съединиха в права линия. На лицето му не остана капчица кръв, когато се досети коя е.

— Мисля, че е време да се запознаем — проговори Кристина вече доста смело. Пристъпи към него. Той седеше във фотьойл и тя се почувства по-висока и по-силна.

— Аз съм Кристина Алберти — дъщерята на вашата жена. Помните ли ме?

Виторио не отговори. Само се взираше в нея с леденостуден поглед. Взе бастуна си, подпрян до фотьойла, и бавно се изправи. По този начин я надвишаваше доста и макар болестта да го беше лишила до голяма степен от енергията му, внушаваше респект само заради начина, по който държеше главата си. Така дълго я гледа, че тя усети нетърпение той да каже нещо... каквото и да е. Мълчанието я убиваше.

— Какво искаш? — попита я най-после.

Наложи й се да се позамисли. Всъщност какво искаше от този човек?

— Защо го направихте? Защо сте ме изтръгнали от ръцете на майка ми?

— Защото не беше от мен. — Гледаше я право в очите, а в думите му не личеше капчица съжаление. — Беше незаконородена, копеле, символ на нейната изневяра.

Засегна я дълбоко, но нямаше да му достави удоволствието да се наслаждава на болката й.

— А не я ли убихте? Не я ли унищожихте с безмилостното си и безсърдечно поведение?

— Тя унищожи мен и моето семейство — отвърна той със стоманен глас. — Грешницата беше тя, не аз. А сега напуснете къщата

ми.

— След секунда. Не съм свършила още. За да ме прокълнете ли ми изпратихте диаманта? Не е било, за да премахна проклятието. Искали сте да ме опозорите чрез него.

— И в двата случая ми беше безразлично какво ще стане с теб. Но баща ти го открадна. Ще направя всичко възможно той да изгние в затвора, дори ако трябва това да ми струва последния дъх. Няма да избяга далеч с този диамант. След като съм сигурен, че е у него, ще пратя цялата полиция на Флоренция по петите му.

Кристина настръхна. Виторио имаше власт във Флоренция. Сигурно щеше да изпълни заплахата си. Но тя имаше още една карта.

— Ако го направите, ще разтръбя на целия свят истината за вас, за моята майка и за мен.

— И теб ще наредя да пратят в затвора — заяви Виторио. — Полицията в Сан Франциско смята, че с баща ти сте съучастници. Тази сутрин имах дълъг разговор с главния инспектор. — Погледна към Джей Ти: — Струва ми се, че и теб издирват.

— Джей Ти няма нищо общо с кражбата на диаманта — обади се веднага Кристина. — Аз също. Но щом е такова желанието ви, пратете да ме арестуват. Още по-добре. Няма да остане човек във Флоренция, който да не научи истината за вас, за моята майка и за баща ми. Или пък... — Тя млъкна, за да подсили ефекта на заплахата. — Баща ми ще ви върне диаманта и вие ще си понесете последствията.

— Как се осмеляваш да ме изнудваш! — възмути се той. — Знаеш ли кой съм аз?

— Зная точно кой сте и какво трябва да пазите.

Загледа я отново, претегляйки думите ѝ. Тя не трепна, нито отмести поглед. Майка ѝ може да не е имала сили да му се противопостави, но Кристина имаше и щеше да го направи.

— Имаш два дни да ми върнеш диаманта — наблегна Виторио.

Тя се обърна и излезе, без да отговори, но в коридора се разтрепери. Въздъхна с облекчение, когато Джей Ти затвори вратата.

Той ѝ се усмихна.

— Добре ли си?

— Не зная. Откъде намерих сили! Не можах да издържа да стоя там и да го оставя да заплашва мен и баща ми.

— Майка ти щеше да се гордее с теб.

— Да, но остана един малък проблем. За два дни трябва да върнем диаманта.

— Значи ще го върнем — успокой я убедено той.

— Да — съгласи се тя, — защото и баща ми има да обяснява много. С нетърпение очаквам да му задам същите въпроси, каквито зададох и на Виторио. Нито единият, нито другият са имали право да ме отнемат от майка ми.

— Да, наистина. Но не те виждам в тази студена, мрачна къща — отбеляза Джей Ти, докато слизаха по стълбите. — Не ти подхожда.

— И на майка ми не е подхождала. Мястото ѝ не е било тук.

— Но тя доброволно е дошла — напомни ѝ.

— Мисля си, че нейните родители не са ѝ оставили място за избор. Но разбирам какво намекваш. Била е омъжена. Изневерила е. Не е била почитена. Но явно се е влюбила. Диамантът сигурно е прокълнат.

— Хубаво, но прокълнат или не, през следващите два дни трябва да го открием.

— Ще проверим в къщата, където отсяда баща ми, когато идва във Флоренция. Мария ще ни даде адреса. Представи си, че е там, макар да ми се струва прекалено лесно.

— Определено е твърде лесно. И все пак ще отидем. Ако къщата е на името на твоето семейство, е на прицела на Евън.

Щом спомена Евън, тя го погледна и забеляза в очите му едно по-различно притеснение.

— Тревожиш се, че още не си е показал физиономията, нали?

— Да, свикнал съм с постоянните му подигравки. Това мълчание ме изнервя.

— Нали липсата на новини е добра новина.

— Не и когато се отнася за Евън.

— Ще го пипнем. Или той ще пипне нас.

— Ех, точно това ме тревожи — изохка мрачно Джей Ти. — Много си разсеяна, Кристина. Остави всичко друго и съсредоточи цялото си внимание върху Евън и баща си. После ще мислиш за майка си. Съзнавам, че искам много от теб, но е важно.

— Да, зная. Повярвай ми, от всичко на света най-много искам да открием Евън и баща ми и да забравим цялата тази история.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Евън наблюдаваше бижутера да разглежда диаманта под гемоскопа. Джорджо беше най-добрият в занаята според подземния свят на Флоренция. Италия може и да не беше Щатите, но той беше наясно с престъпната мрежа, където и да попадне: стойността на парите, съществуващите опасности, откъде да получи информация.

— Е? — попита нетърпеливо.

— Брилянтно копие — изрече бавно човекът. Вдигна пронизателния си поглед към Евън. — Безупречна скъпоценност, но копие. На теб това вече ти е известно.

— Да. А ти си му майсторът.

Джорджо сви рамене, но погледна с умиление камъка. В очите му се появи гордост.

— Аз съм само прост бижутер, а това е работа на истински художник, на голям майстор.

— Художникът не ме интересува — отвърна Евън. — Трябва ми мъжът, който му е поръчал работата. Обзалагам се, че можеш да ми помогнеш.

— Тази информация е скъпа — намекна Джорджо.

— Може да стане неподозирано скъпа. Истинският диамант изчезна. Търсят го много хора. Някои от тях ще стигнат и до теб. Също така някои ще бъдат със значки и със заповеди за арест.

— Изработването на копие не е престъпление — възрази бижутерът.

Евън извади портфейла си и плъзна към него няколко банкноти. Алчността железни врати отваря.

— Има къща на хълмовете, но не вярвам да е там — рече майсторът.

— Няма го, вече проверих. Искам да му предадеш съобщение от мен.

— Не зная къде е.

— По-добре го намери — заплаши го Евън.

— Сеньор, моля ви, аз не се забърквам в нищо.

— Направил си копие на диаманта. Това значи, че си замесен. — С рязко движение Евън притисна нищо неподозиращия бижутер към стената и го стисна за гърлото. Очите на Джорджо се разшириха от страх. — Предай на Маркърс, че ако иска да види дъщеря си жива, трябва да се срещне с мен тази вечер в камбанарията на църквата на женския манастир „Санта Ана“.

Джорджо се задави, когато го пусна.

— Ами ако не успея да го открия?

— Тогава ще се срещнем отново. Характерното за хора като теб, Джорджо, които работят на черно и им плащат крадци, е, че на никого не му пука, когато изчезнат. Никой няма да се обезпокои, ако умреш.

Джорджо преглътна с усилие.

— Ще се постарая да го намеря.

— И още как!

Евън оправи сакото си и излезе със самодоволна усмивка.

* * *

Джей Ти гореше от нетърпение да стигне до къщата на Маркърс. След като излязоха от дома на Бенедети, наеха кола, купиха си карта и тръгнаха към стария дом на семейство Алберти, където Маркърс отседнаше, когато идваше в града. След като Кристина приключи с въпросите за майка си, той се надяваше, че ще се съсредоточат главно в издирването на баща ѝ. Трябваше да признае, че се чувстваше горд от поведението ѝ спрямо Виторио. Не трепна пред този студен, жесток старик. Вчера излезе от равновесие, но днес беше отново на линия. Не познаваше друга жена така умело да избягва ударите. Под тази красива мекота се криеше много твърдост.

Кристина погледна картата, когато излязоха от града. След като оставиха зад гърба си шумните улици, той си отдъхна и натисна газта. Но въпреки това колата напредваше бавно по стръмнините.

— Пеша щяхме да стигнем по-бързо — оплака се той и погледна Кристина.

Тя само се усмихна.

— Ще стигнем. Предчувствам, че сме на вярна следа.

— Да можем и по-бързо да я следваме.

— Да, зная. Беше много търпелив с мен и с моите истории. Нямах представа колко съм ти благодарна. Поне научихме повече за диаманта и проклятието.

— Трябва да намерим баща ти или поне да разберем къде е отнесъл диаманта. — Джей Ти размишляваше върху онова, което чува. — Според Мария диамантът се полага на теб след майка ти. Дали баща ти не го е взел за теб и не го е скрил някъде, докато мине известно време?

Тя поклати глава.

— Едва ли. Каза ми, че се страхува проклятието да не ме застигне. Възможно е да знае нещо повече от Мария. Сигурна съм, че е проучил в най-големи подробности историята на диаманта до Катерина Медичи, а предполагам, че и преди това. С повечето големи диаманти поначало са били украсявани религиозни и исторически предмети като кръстове, мечове, корони... — Млъкна. — Имал е скица, за да може да се изработи копие. Винаги има още, което не знаем.

— Страхотно! Само това ни липсва — още една история — произнесе се той кисело.

— В повече ли ти дойде историята? — попита тя и му се усмихна.

— Интересуват ме повече хората, които живеят днес, отколкото онези, умрели преди стотици години.

— При това положение си се заел с неподходящ случай.

— О, не, случаят е съвсем подходящ — погледна я той, — защото Евън иска диаманта, а аз искам Евън. Само това има значение за мен.

Видя, че тя помръкна, и съжали за думите си.

— Разбирам.

— Кристина, не се изразих правилно.

— Зная какво имаш предвид. Зная, че залавянето на Евън е най-важното нещо за теб.

— Важно е — отстъпи той, — но...

— Хрумна ми да проучим художника и неговите наследници — прекъсна го тя и смени темата. — Може да се окаже следа. Бих искала да разбере дали стенописът, който е нарисувал с образа на Катерина,

още съществува. Да се надяваме, че в къщата на баща ми ще се намери нещо. Все някъде е оставил бележки за изследванията си. Такива няма в Сан Франциско.

— Кристина... — започна Джей Ти, тъй като чувстваше необходимост да каже нещо, но не знаеше точно какво.

— Нека да се концентрираме върху това, което ни предстои, Джей Ти. Не ми е до интимни разговори.

Обърна се към нея, но тя се бе загледала в пейзажа отвън. Не разбираше защо е недоволен, че тя прекрати един очевидно нелек разговор. По някаква необяснима причина се разтревожи, че Кристина отказва да говори и той не може да проумее какво се върти в главата ѝ.

— Тук е много красиво — промълви, като посочи заоблените хълмове. — Толкова е различно от Сан Франциско и „Бъркли“. Чудя се какво ли си мислят Алексис и Джеръми в този момент и дали има заповед за моя арест или документи за екстрадиция. Даже не зная как се постъпва в такъв случай.

— Остави това сега — посъветва я Джей Ти. — Не си откраднала диаманта, няма нито едно доказателство за обратното. В най-лошия случай ще те обвинят като съучастничка, главният виновник си остава баща ти. След като го открием, ще изчистим името ти.

— Но не и неговото — обърна се тя към него. — Не желая да пратя баща си в затвора, Джей Ти, и чувствам, че с всяка крачка се приближавам към такъв край. Надявам се, че ще ми дадеш възможност да го убедя да върне диаманта на Виторио.

— Дори да го върне, той го е откраднал. Това е престъпление.

— Сигурно има начин да се избегнат по-тежки последствия. Ти можеш ли да ми помогнеш да измисля такъв начин? Ти си толкова умен. Познаваш закона.

— Нека първо да го намерим, после ще се тревожим как да го отървем от затвора.

— Имаш право. Дълбоко в себе си зная, че трябва да плати за деянието си. За мен е невъзможно да живея както преди, да се преструвам, че нямам нищо общо с него и да треперя къде ще се появи следващия път и в какво ще ме забърка. Изморих се от неговите тайни и лъжи. Повече не желая да преживявам подобно нещо, без значение какво ще се случи. — Помълча. — Страхувам се. Той ми е баща, нямам друг близък човек.

— Струва ми се, че се сдоби и с други роднини напоследък.

— Не мога да кажа на синовете на Виторио. — Тя го погледна изпитателно: — Ще бъде ли честно към тях?

— На този въпрос не мога да ти отговоря, Кристина.

— Щом те не знаят за мен и нямат представа, че майка им не е била вярна на баща им, какво право имам аз да им отнема тази илюзия? Само ще ги нараня. Няма никакъв смисъл.

— Братя — ето какво има смисъл — напомни й той. — По-голямо семейство.

— Цената може да се окаже огромна. Те по-скоро ще ме намразят. Ще намразят и майка си и баща си. Ще помисля. — Погледна картата. — Струва ми се, че тук трябва да завием.

Джей Ти сви по тесен, каменист път с кипариси от двете страни, виещ се през маслинова горичка, който свърши пред занемарена двуетажна, каменна селска къща. Тревата имаше нужда от косене, а в двора зееше празен, рушащ се шадраван.

Кристина слезе от колата, щом той спря. Джей Ти я последва до солидната входна врата, като разбираше нетърпението й, но се страхуваше какво ще заварят.

— Натиснах звънеца — каза тя. — Няма никого. Не се вижда нито кола, нито гараж.

Не грешеше. Наоколо беше безлюдно, дори нямаше други къщи. В тази местност беше много тихо, оазис за пойните птички. Градът беше далеч, виждаха се само върховете на някои от най-високите църкви и сгради. Атмосферата там беше напрегната, докато в падинката сред ниските хълмове цареше спокойствие. Но Джей Ти се питаше докога ще продължи. Напоследък спокойствието почти не ги спохождаше.

— Да опитаме прозорците.

Обиколи къщата и успя да отвори един отзад. Помогна на Кристина да се прехвърли и отиде пред входа. След минута тя му отвори.

Влезе в дневната и веднага му направиха впечатление гредите на тавана, теракотеният под и голямата каменна камина. Мебелите бяха стари, но изглеждаха удобни — с големи възглавници на дивана и по фотьойлите. Подът беше застлан с шарени килимчета, на масичката

имаше вестници и дори чаша от кафе. Взе я и забеляза, че не е засъхнала.

— Някой е бил тук съвсем наскоро.

— Сигурно татко. — Кристина разглеждаше някаква снимка върху полицата на камината. — Това са моите дядо и баба с баща ми като дете. Умрели са, преди да се родя, даже много преди татко да срещне Изабела. А този сигурно е пращядо ми — посочи фотографията на тъмнокос мъж с тънки мустачки. — Тази къща е пълна с миналото на моето семейство. Досещам се защо баща ми не ме е водил тук — много е близо до Бенедети.

— Не е искал да видиш и тази. — Той взе една снимка от масичката. Не я показа веднага на Кристина, тъй като не беше сигурен как ще я приеме.

— Те са, нали? — попита тя. — Заедно.

Той кимна и обърна бавно фотографията към нея. Ръката ѝ потрепери, когато я взе. Загледа се в своите родители — прегърнати и усмихнати. Зачуди се кой ли ги е снимал. Това означаваше, че и друг е знаел за връзката им, вероятно Мария.

— Изглеждат щастливи — прошепна.

Той се усмихна и кимна.

— Вече повярва в любовта им. Къде остана момичето, което наричаше майка си прелюбодейка, а баща си лъжец и измамник?

— Всяка дъщеря иска да вярва в любовта на родителите си. Вече се проясни пред очите ми — изрече тя предизвикателно.

— Радвам се. Защо не се качиш на горния етаж да огледаш спалните, а аз ще обиколя тук, за да не губим време.

— Ясно, да се хващаме на работа.

Кристина се запъти нагоре, а Джей Ти се зае да проверява стаите на партера. Влезе в една, предназначена явно за спалня, където имаше само легло, гардероб и нощно шкафче с лампа. Всичко беше покрито с прах, очевидно доста отдавна тук никой не бе спал. До нея имаше баня, после малка кухня, от която се излизаше в задния двор. Прегледа шкафовете и хладилника и не се изненада, че имаше храна. Маркърс е бил тук, сигурно и тази сутрин. Бяха близо, но не съвсем.

До хладилника се виждаше друга врата. Водеше към мазето, където му се мярнаха пералня и сушилня. Възможно бе там да се

съхраняват документи, но помещението беше студено и влажно. И все пак не беше зле да провери.

Тъкмо се нагани да слезе, когато чу, че Кристина влиза в кухнята.

— Откри ли нещо? — извика той, опипвайки стената за ключ за осветлението.

— Да — теб — изрече мъжки глас.

Джей Ти се извърна като ужилен точно когато Евън замахваше с лопата към главата му. Избягна първия удар и заби юмрук в лицето на Евън. Почувства удовлетворение от гледката на рукналата кръв от носа му. Но удовлетворението му бе мимолетно, тъй като другият с яростно ръмжене замахна втори път и го уцели в слепоочието.

Пред очите му избухнаха звезди. Краката му се подкосиха от пронизващата болка. Трябваше да се задържи прав. Трябваше да защити Кристина. Опита се да се хване за перилата на стълбището, но не успя и се изтърколи надолу. Напрегна се да изкрещи, да предупреди Кристина, но болката в главата му го отпрати в тунел от тъмнина.

Кристина оставаше сама. Бог да ѝ беше на помощ!

* * *

Качи се на втория етаж и влезе в голяма спалня, свързана с баня. Широкото легло не беше оправено. Тук ли беше прекарал нощта баща ѝ? Кристина се чудеше, долавяйки натрапчивия аромат на одеколон, който винаги ѝ напомняше на баща ѝ. Влезе в банята. На закачалката висеше влажна кърпа. Имаше и всякакви мъжки тоалетни принадлежности, още едно доказателство, че баща ѝ е бил тук. Къде ли беше сега? Дали щеше да се върне скоро? Ами ако не се появеше? Ако пак избягаше?

Върна се в спалнята и се приближи до бюрото. Върху него бяха разпръснати документи и книги. Сърцето ѝ подскочи, когато прочете заглавието на първия старинен текст: „Портрет на Катерина Медичи“. Баща ѝ се е интересувал от Катерина Медичи! Вероятно беше свързано с диаманта.

Прелисти страниците и стигна до една отбелязана. Беше описание на чеиза на Катерина. Жълтият диамант не се споменаваше.

На следващата страница се разказваше за пристрастието на Катерина към астрологията, Нострадамус, разни гадатели, както и към отровите. Прочете с болезнено удивление мъвата за стотиците чекмеджета, където тя държала отровите, и които били погребани с нея.

Катерина очевидно е имала и мрачна страна. А във вените на Кристина течеше от нейната кръв. Това заключение беше доста зловещо. Загубата на диаманта ли бе превърнала Катерина от страстна, романтична девойка в груба, жестока и амбициозна кралица, която проклинала всеки, който я предавал? Сигурно е умираше от срам, когато съпругът ѝ най-безочливо продължил любовната си връзка с Диан дьо Поатие.

Въпреки желанието си да се зарови в историята, продължи със задачата си. Имаше какви ли не документи, включително разписки от сметки. Стана ясно, че баща ѝ периодично бе живял тук през последните месеци, а може би и години. Или тази къща му е била база. Имаше бележки от химическо чистене, за хранителни стоки, дрехи и книги.

Кристина седна и отвори средното чекмедже. Имаше още документи, бележки и книга за изящни изкуства, където зърна пожълтял лист и го измъкна. Беше скица на живописна илюстрация от книгата.

Затаи дъх, когато видя, че това е женски образ, обграден от ангели. Беше Катерина, Катерина Медичи.

Навярно е образът ѝ, изрисуван от нейния любим. Прочете надписа: Стенопис от Пиетро Марчело в параклиса на женския манастир „Санта Ана“. Пулсът ѝ се ускори, когато забележа и друг детайл в картината: жълт диамант на шията на Катерина, тежко падащ между гърдите. Пиетро не беше изобразил само Катерина, но и диаманта. А баща ѝ притежаваше копие на портрета.

Отговорът изплува изведнъж. Ключът беше в стенописа. Катерина е помолила Пиетро да ѝ помогне да скрие диаманта и в него е указанието. Вече знаят къде се намира фреската. Само трябва да намерят манастира „Санта Ана“.

Кристина се изправи, когато чу стъпки по стълбите. Джей Ти щеше да се зарадва, когато разбере, че имат сигурна почва под краката си. Изтича към вратата, за да му каже. Но мъжът в коридора не беше

Джей Ти. Този беше с руса коса, сини очи, разкървавен нос и с най-злата усмивка, каквато бе виждала.

Евън! Друг не можеше да бъде. А кръвта по лицето му я накара да се изплаши за Джей Ти.

Опита се да изкрещи, но той запуши устата и носа ѝ с някакъв отвратително смърдящ парцал. Закашля се в усилието си да поеме дъх. Заизвива се, за да се освободи, но почувства, че въздухът не ѝ достига и главата ѝ се замайва. Задушаваше се. Замоли го с поглед да я пусне.

— Не се притеснявай, Кристина — дойде до нея гласът му, докато усещаше как пропада. — Няма да умреш... все още.

* * *

Джей Ти се мъчеше да дойде на себе си. Болката в главата беше безмилостна, сякаш черепът му бе разцепен с чук. Размърда се и усети под ръцете си нещо студено и твърдо. Беше цимент. Лежеше на пода. Но къде? Не съзнаваше нищо? Примигна и пое дъх. Главата му бавно взе да се прояснява. Отвори очи и примигна в мрака. Забеляза вляво очертания на стълбище, а вдясно — бойлер, умивалник, пералня... мазе. Намираще се в мазето на къщата.

Остана така още малко, като се напругаше да си припомни какво се случи. Беше в кухнята и оглеждаше шкафовете, помисли си, че бащата на Кристина наскоро е бил тук... Кристина! Къде ли беше Кристина?

Седна, после коленичи. Трябваше да допълзи до стълбището, но така му се зави свят, че отново щеше да припадне. Задържа се. Трябваше да се изправи, да стигне до Кристина преди Евън. Добра се до първото стъпало. Изкачи го... после второто. Всяко движение беше неописуемо болезнено. Не само главата, но и цялото му тяло беше наранено. Беше извадил късмет, че не си е счупил врата. На третото стъпало се спря и опипа скалпа си, където имаше огромна цицина, а косата му беше сплъстена от кръв. Осъзна напълно ситуацията, което му даде сили да изкачи стълбището, но вратата беше заключена. Мамка му!

Обърна се и забеляза куп градински сечива. Заслиза обратно и взе една брадва. Когато стигна вратата отново, с няколко удара я

разцепи. Успя да провере ръката си и да отвори.

Запрепъва се из кухнята. Тишината беше тревожна. Спусна се към коридора и после към горния етаж, викайки Кристина.

В спалнята нямаше никого. И нея я нямаше. Евън бе отвлякъл Кристина. Беше му ясно до болка. За доказателство чантата ѝ беше останала на бюрото.

Взе я и погледна през прозореца. Виждаше пътя към къщата. Неговата кола беше там, други нямаше, само лек облак прах още не се беше разнесъл.

Парализира се от страх и гняв. Трябваше да открие Кристина. „Мисли — заповяда си той. — Къде би я отвел Евън?“

Върху бюрото имаше разтворена книга. Отгърна първата страница. На пръв поглед беше като всяка друга, но някакво яркожълто петно привлече погледа му. Беше пендатив на шията на девойка. Стенописът! Прочете надписа под илюстрацията. Женският манастир „Санта Ана“.

Навярно Маркъс беше отнесъл диаманта в църквата. Според него сигурно мястото му е там. Дали Кристина беше видяла страницата? А Евън?

Какво значение имаше? Това беше единствената му следа. Щеше да тръгне по нея. Едва ли ще бъде трудно да разбере къде се намира манастирът. Докато местонахождението на Евън беше друг въпрос.

Втурна се по стълбите и после към колата, като се молеше да не е много късно. Битката вече беше не само за диаманта, но и за живота на Кристина. Не биваше да позволява да ѝ се случва каквото и да било. Допусна Евън да погуби баща му. Друг човек, когото обича, нямаше да изгуби.

Обичаше Кристина. Колко време му отне, за да го проумее!
Молеше се на Господ за възможността да ѝ го каже.

На Кристина ѝ се повдигаше. Стомахът ѝ се преобръщаше и от някакъв противен вкус в устата едва не повърна. Размърда се, но установи, че ръцете ѝ са вързани зад гърба. Съзнанието ѝ бавно се проясняваше. Беше в спалнята. Намери книга и рисунки. Чу Джей Ти да идва и изтича до вратата. Но там не беше Джей Ти, а Евън. Запуши с нещо устата и носа ѝ и тя започна да се задушава.

Отвори очи и запримигва. Къде се намираше? Какво се беше случило?

Беше ѝ необходимо известно време, за да осъзнае. Лежеше на една страна на гол циментов под. Глезените ѝ бяха вързани, ръцете — също. На устата ѝ имаше лепенка. Не можеше да се движи, да говори, не можеше нищо да прави, освен да се опита да разбере къде е.

Студен вятър духаше през сводестите отвори, разположени симетрично от четири страни. Намираше се в кула. Камбанария. Над главата ѝ висяха камбани. На около три-четири метра от нея имаше врата, която сигурно водеше към стълбището. Това някоя от църквите във Флоренция ли беше? Нямахше представа колко време е била в безсъзнание, но по притъмняващото небе реши, че е привечер.

Защо Евън я беше довел тук? Къде беше Джей Ти? Какво беше направил Евън с него?

Ужас сграбчи сърцето ѝ, щом осъзна, че Евън го е извадил от строя. Иначе никога нямаше да я отвлече от къщата. По всяка вероятност бе убил Дейвид и Никол и още кой знае колко хора. Не виждаше причина да не убие и Джей Ти, особено след като му пречеше да грабне диаманта.

Двамата с Джей Ти не биваше да се разделят в къщата. Но тази мисъл дойде твърде късно.

Дочу шум и заби поглед във вратата. Помоли се Джей Ти да влезе. Но на прага застана Евън — висок, рус, синеок, точно какъвто го видя на снимката, която Джей Ти ѝ показа на първата им среща. Носеше морскосин костюм и бяла риза с отворена яка. От Стефано нямаше ѝ следа. Имаше вид на бизнесмен, като се изключеха налудничавият блясък в очите му и поникналата брада, които говореха за изтощение.

— Виж ти, виж ти кой се е събудил — каза той и приклепна на няколко крачки от нея.

Кристина успя да седне и се почувства относително по-добре, след като не лежеше в краката му.

— Не се напрягай, Кристина, имаме предостатъчно време. Настани се удобно. Преди да мръкне, нищо няма да се случи.

Опита се да преглътне, но устата ѝ беше суха. Покашля се и направи жест с глава да ѝ махне лепенката. Щеше да си поеме дълбоко въздух, да изкрещи и дано някой ѝ се притечеше на помощ.

Евън се ухили.

— Не си го и помисляй. Сега е мой ред да говоря, а ти да слушаш. — Замълча, присви очи и я загледа. — Сигурно се чудиш къде е приятелчето ти Джей Ти. Не се тревожи. Няма да ни безпокои. Той сдаде багажа.

Сърцето ѝ спря да бие. Не беше истина. Джей Ти „не е сдал багажа“. И за секунда не можеше да си позволи мисълта, че Джей Ти е мъртъв.

— Този малък купон е само за тримата — продължи той. — Ти, аз и твоят скъп, стар баща. Точно така, твоят баща — Маркърс Алберти. Нали го търсеше? Тъкмо ще го видиш, когато ми донесе диаманта.

Тя завъртя глава.

Евън впи поглед в очите ѝ.

— Защо, нима се съмняваш, че баща ти ще замени диамант срещу скъпоценната си дъщеря? Колко жалко би било, ако не го изтъргува по този начин. Тогава, няма да имам причини да те оставя жива. — Позабави, се, преди да продължи: — Никол каза, че ще бъде лесна, мишена. „Подмами го в Сан Франциско — тъй рече, — заложи капан на него и на дъщеря му.“ Блестяща идея. Никой нямаше да се досети, че аз съм откраднал диаманта. Планът си го биваше. Но баща ти измъкна диаманта под носа ми. При всеки друг случай щях да му ръкопляскам, но не и този път. Не обичам да губя, Кристина. В действителност аз винаги печеля. По-добър от мене няма и ти скоро ще го осъзнаеш.

Гласът му стана отнесен, сякаш потъна в размисъл. Уверяваше сам себе си не по-малко от нея. В защитната му броня имаше пукнатина, известно съмнение, досети се тя. И то се дължеше на баща ѝ. Навярно беше първият човек, който беше успял да надхитри Евън. Нямаше да го остави да му се размине. Но откъде беше толкова сигурен, че баща ѝ ще дойде? Явно беше отново крачка напред.

Тя беше виновна. Изгуби толкова много време, за да осмисли коя е Изабела, вместо да търси баща си. Така с Джей Ти изостанаха. Постъпи егоистично в желанието си да научи своето минало. А Джей Ти не ѝ попречи. Изслуша търпеливо историята на Мария. Подкрепи я, когато се почувства като попаднала всред плаващи пясъци. А тя дори не му благодари. Не му разкри и чувствата си. Ужаси се, че никога няма да му каже, че всичко вече е свършило. Заслушана в несвързаните

брътвежи на Евън, усети умствената му нестабилност. Джей Ти ѝ беше разказвал, че някога той е бил чаровен измамник, хипнотизиращ жертвите си с блестящи сини очи и подкупваща усмивка, но с времето се променил и станал по-жесток. Помисли си, че Джей Ти е бил прав в наблюденията си.

Евън я погледна и явно забеляза нещо в очите ѝ, което го накара да се намръщи.

— Въобразяваш си, че знаеш нещо за мен.

Тя веднага поклати глава, за да отрече.

— Какво ти е казал Джей Ти? Че съм ограбил баща му ли? Баща му беше загубеняк, комарджия, тъпанар. Даже не ми беше интересно. И знаеш ли какво? Джей Ти го ненавиждаше. Докато беше жив, все се оплакваше от своя старец, като пийнеше. Татенцето искаше да направи от него футболна звезда, а онзи нещастник не издържа на напрежението и се отказа. И той е загубеняк. — Продължи с усмивка: — Мислиш си, че Джей Ти ще долети на бял кон да те спаси, нали? За теб той е твоят герой. Но много грешиш. Аз съм героят. — Стана и се облегна на стената, загледан в нея. — Приличаш на Джени. Тя е сладка, мила, красива. И ще бъде моя. Ще ѝ дам всичко, което заслужава, и повече. Тя единствена на света ме познава истински и оценява по достойнство талантите ми. Когато види този жълт диамант, ще разбере, че аз съм мъжът за нея. Ще ми повярва отново. Всичко ще бъде идеално.

Евън беше съвсем изперкал. Кристина се надяваше, че Джей Ти не е мъртъв, само затворен някъде, но този мъж я изплаши. В думите му се усещаше нещо безвъзвратно отминало, като че ли затваряше една глава от своя живот.

Евън се приближи до един от отворите на камбанарията и се подпря на парапета, висок до кръста. Кристина виждаше притъмняващото небе зад него. Настъпваше нощта. Къде бяха? Къде бяха другите?

— Вижда му се краят — каза Евън. — Изобщо не е далеч.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Женският манастир „Санта Ана“ се намираше на час и половина път от Флоренция, в сърцето на Тоскана, сред усамотена местност, далеч от градовете. За щастие местните хора знаеха къде е и показаха на Джей Ти пътя. В противен случай щеше да кара направо през обраслите с горички хълмове.

Паркира в обширен двор пред внушителна готическа църква, отстрани, на която се издигаше камбанария. Висок зид криеше от погледа манастирските сгради. Когато слезе от колата, видя табела встрани от пътеката, която водеше към портата — Женски манастир и санаториум „Санта Ана“. Изглеждаше подходящо място за един луд. На Евън сигурно му се е поновила идеята преследването да завърши тук.

Когато Джей Ти тръгна през двора, забеляза и друга кола, паркирана сред дърветата в другия край — лъскаво, открито БМВ, точно по вкуса на Евън. Макинтайър се потътри натам, превъзможвайки болката в главата и по цялото тяло.

Колата не беше заключена и той отвори вратата, за да огледа. На задната седалка забеляза червена панделка за коса, каквато носеше Кристина. Сърцето му замря. Тя беше тук. Затвори тихо вратата, за да не съобщи преждевременно за присъствието си, и се насочи към църквата. Знаеше, че стенописът се намира в параклис вътре в църквата. След като диамантът беше изобразен на него, можеше да се хване на бас, че това е някакво указание за тайника.

Вратите на църквата бяха отворени, което го изненада, тъй като наоколо беше съвсем безлюдно. Къде бяха монахините — сестрите от „Санта Ана“? Стори му се ужасяващо тихо. Погледна часовника си. Беше шест часът. Сигурно вечеряха или този беше от манастирите, където монахините дават обет за мълчание. Но нямаше значение. Ако не се навъртаха хора, би било по-лесно и много по-логично за Евън да се срещне с Маркърс без свидетели.

Джей Ти беше убеден, че такава е било намерението му. Отвлякъл е Кристина, с цел да се споразумее с Маркърс — диамантът в замяна на дъщеря му. Дяволски се надяваше Маркърс да не сглупи и да не постъпи егоистично, като се опита да запази и диаманта, и дъщеря си. От онова, което разбра за Маркърс дотук, подобно предположение не беше съвсем безпочвено. Този човек явно притежаваше самообладание и дързост, които не знаеха граници.

Джей Ти влезе в притвора на църквата и застана, за да се ориентира. Бутна вратите към централната част. Видя редици църковни скамейки. Нямаше жива душа, в олгара също. Тръгна по пътеката към една врата до олгара и влезе в малък параклис.

Дъхът му секна. Имаше стенопис. Застина невярващ на очите си, че го е открил и че наистина съществува. Ето я и Катерина Медичи с проклетия диамант.

Джей Ти се приближи до стената и прокара пръсти по нея, усещайки всички грапавини. Попила изображението на диаманта, натисна, почука, за да провери по звука, дали няма кухина. Спусна ръката си по-надолу и се почувства като пълен глупак, който гали гърди на картинка, но вярваше на инстинкта си, че тази фреска означава нещо. Художникът е трябвало да помогне на Катерина да скрие диаманта. Какво по-тайно място от самата стенопис?

Помъчи се да си припомни какво още му бе казала Кристина за изображението и за проклятието. Кристина нарече диаманта „Сърцето на Катерина Медичи“, тъй като в камъка имало рядко срещан естествен минерален примес във формата на сърце. Бинго! С върха на пръстите си усети малка, незабележима пъпчица, точно на мястото, където бе трябвало да е сърцето на Катерина. Издърпа я и в стената се разкри тъмна дупка. Пъхна ръката си и опипа, с надеждата да попадне на гладката диамантена повърхност. Но нищо подобно нямаше. Тайникът бе празен.

Уплаши се. Закърснел ли беше? Евън и Маркърс бяха ли приключили своята сделка? А Кристина къде беше? Какво се бе случило?

Закри отвора и се огледа. Предчувстваше, че не са далеч. Сигурно бяха някъде наоколо. Колата си стоеше под дърветата.

* * *

Кристина се извиваше на пода, за да се добере до стената и да се облегне. Мускулите ѝ се бяха схванали и вече се поддаваше на паниката, че никога повече няма да отвори уста. Евън все повече я плашеше. Обикаляше тясното пространство неспирно, поглеждайки през отворите, сякаш различният пейзаж щеше да му даде различни отговори. Показваше признаци на нетърпение. Усещаше излъчващото се от тялото му напрежение.

Какво щеше да последва, ако баща ѝ не дойдеше? Евън как щеше да постъпи с нея?

Евън застана отново пред краката ѝ.

— Той закъснява.

Искаше ѝ се да се опита да поговори с него и да отгатне намеренията му, но устата ѝ беше запушена.

— Ако не дойде, твоето положение никак няма да е розово — продължи. — От теб няма да имам никаква полза. — Погледна надолу. — Човек лесно може да падне отгук — погаври се той. — Само един нестабилен парапет, който не е висок дори до кръста. Препъваш се, губиш равновесие и хайде долу, а е доста височко.

Побиха я тръпки. Изпита желание да се моли. Намираще се в църковна кула все пак. Господ можеше да я чуе. Но за какво да се моли? Ако баща ѝ дадеше диаманта, Евън нямаше да има нужда и от двама им. Защо да не ги убие? А ако баща ѝ не се появеше, поне той щеше да е в безопасност. Но докога? Евън нямаше да се откаже. Беше обсебен от този диамант и нямаше да престане да го преследва, докато не бъде негов.

Чуха се стъпки и тя отправи поглед към вратата.

Евън извади пистолет от самото си.

Вратата се отвори внезапно. Джей Ти влезе в кулата с насочен пистолет и трескав поглед. Кристина не повярва на очите си. Очакваше да види баща си, но беше Джей Ти — жив. „Благодаря ти, Господи!“ Но беше ранен, забеляза тя. От едната страна лицето му беше подпухнало, мораво, а около окото отоците бяха черни. Косата му беше сплъстена от кръв, по ризата също имаше кръв.

Евън се приближи до нея и насочи пистолета към главата ѝ.

— Остави го — заповяда Джей Ти, прицелвайки се в сърцето му.

— Ти го остави, иначе Кристина ще умре — отвърна Евън.

— Ще те убия, преди да си натиснал спусъка.

— Нима си сигурен, че ще ме победиш, че ще уцелиш? — подигра се престъпникът. — И като футболист пет пари не струваше. Нали затова се отказа — твърде много загуби в последните две минути до финала. Твърде много пропуснати пасове. Нима ще поемеш този риск с живота на Кристина? Това е моята игра. Не си въобразявай нищо друго.

— Грещиш. Това е краят на твоята игра. Ако искаше да не участвам, щеше да ме убиеш още в къщата. — Погледна го с присвити очи. — Но не ме уби. Прояви небрежност. Да не би да си станал лекомислен?

— Нито за секунда. По-готино е, когато и ти участваш в преследването, Джей Ти. Не ти ли светна досега?

— Остави пистолета — повтори Джей Ти с решителен поглед.

Кристина се почувства обнадеждена от решителността му, но надеждата ѝ отслабна, когато погледна Евън и видя същия недвусмислен израз.

И двамата мъже искаха да победят, но това беше невъзможно. Един от тях щеше да загуби. Не биваше да е Джей Ти. Дълго бе чакал Евън да застане пред него. Търсеше отплата за баща си, справедливост, отмъщение. А тя се изпречи на пътя му. Ако имаше как да се изпари и да се махне от този миг! Но беше със запушена уста, завързана, не можеше да помръдне и щеше да стане причина Джей Ти да се размине с Евън за пореден път. Оставаше ѝ само да наблюдава.

А те се гледаха, като че ли преценяваха възможностите си. Знаеше, че Джей Ти е силен, смел и не пада духом в кризисни моменти. Но Евън беше умен и коварен, и много по-безразсъден. Пред нищо не се спираше. А Джей Ти имаше задръжки. Евън нямаше какво да губи; беше престъпник без съвест. Ако се оставеше да го заловят, щеше да прекара дните си в затвор. Което означаваше, че ще се бори докрай.

— Пусни Кристина да си върви — каза Джей Ти. — Това засяга само нас, Евън. Започна между нас и ще завърши с нас.

— Краят никак не се вижда — отговори той. — Групата не се е събрала още.

— Баща ѝ липсва, но той е долу при стълбите. Казах му там да остане. — Джей Ти изненада Кристина. Истина ли беше или блъфираше. Вече знаеше, че никак не я бива да разгадава мъжете и лъжите им.

— Охо, значи ще дойде — оживи се Евън. — Държа дъщеря му. А нищо не може да се сравни с любовта между баща и дете. Но защо да ти обяснявам, Джей Ти. На теб това до болка ти е ясно, нали, Джей Ти? — Кристина трепна неволно от злостните думи на Евън. Несъмнено щеше да изиграе всяка карта в ръцете си. — Баща ти сподели колко много щял да те разочарова, когато пропиля всичките си пари — продължи Евън. — И още, че ще ти даде и друга причина да го мразиш... както те мразеше той. Бил си неблагодарно копеле, живота си дал за теб, а ти нищо не си признавал.

— Наистина ли си въобразяваш, че ми пука какво говориш или какво ти е мнението? — възрази Джей Ти.

— Чеша си езика да минава времето.

— В затвора ще ти се наложи много време да си чешеш езика. И така ще бъде за дълго.

— Все това си говориш, ама някак си не се получава, както на теб ти се иска. Никой не може да ме хване. Аз съм невидим.

Преди Джей Ти да отговори, долетя шум от стъпки.

— Не влизай! — извика Джей Ти. — Това е капан. Извикай полицаите.

Евън притисна още по-здраво Кристина и опря до главата ѝ дулото на пистолета.

Стъпките се приближаваха въпреки предупреждението на Джей Ти. След миг влезе баща ѝ със самоуверена усмивка. Носеше черни спортни панталони и сива дълга риза. Сърцето ѝ подскочи. Бе дошъл да я спаси. Как можа да се усъмни в него! Естествено бе да дойде. Спря на прага, усмивката му се стопи, когато осъзна в какво положение се намира дъщеря му.

— Кристина! Боже! Добре ли си? — Направи крачка към нея.

— Не бързай толкова — заплаши го Евън. — Или ще забия куршум в главата ѝ, татенце.

Маркърс се закова на място.

— Защо да нараняваш нея. Аз съм тук. Нося онова, което искаше. — Погледна към Джей Ти. — Не можеш ли да направиш

нещо? Нали ти си онзи от ФБР, който трябваше да пази дъщеря ми.

— Радвам се да се запознаем — озъби му се Джей Ти. — А заради теб към главата на дъщеря ти е насочен пистолет. Ще се наложи адски много да обясняваш.

— Ще отложим обясненията за по-късно — разпореди се Евън. — А сега подай диаманта, Алберти, или дъщеря ти е мъртва.

— Откъде ти хрумна, че ще убиеш Кристина и ще си отидеш ей така? — попита Джей Ти. — Изперкал си, Евън. Няма начин да се изнижеш с диаманта. Ако застреляш Кристина, аз ще застрелям теб.

— Не е изключено — призна той. — Но ти няма да издържиш да ме гледаш как убивам Кристина. Такъв риск няма да поемеш. Познавам те така добре, както ти познаваш себе си, а може би и по-добре.

Кристина се зачуди дали не е прав. Джей Ти беше достоен човек, но също така безумно желаше да залови Евън, че можеше и да рискува. От баща си бе научила, че линията между правилното и грешното се огъва според желанията. Ще се огъне ли от желанието на Джей Ти за разплата? Или от желанието му да я предпази?

Джей Ти държеше на прицел Евън с пистолет, насочен право в сърцето му. Евън беше също толкова непоколебим. Един от двамата щеше да отприщи огъня.

Маркърс вдигна ръка.

— Стрелбата е излишна. Нося диаманта. Готов съм да го дам. Никой никого няма да убива.

Бръкна в джоба си и извади диамантеното колие. Скъпоценният камък заискри в сенките. Маркърс я погледна, после — диаманта. Стори й се, че в очите му просветна нерешителност. Наистина ли щеше да го направи... наистина ли щеше да сложи нея на първо място?

— Дай му го, Алберти! — нареди Джей Ти. — Достатъчно скръб си донесъл в живота на дъщеря си.

— Прости ми, Кристина — промълви Маркърс. — Не бях предвидил, че ще бъдеш въввлечена. И през ум не ми мина, че ще дойдеш в Италия. — Прехвърли диаманта в ръцете си и го подхвърли на Евън.

Кристина наблюдаваше как диамантът се откъсна от ръцете на баща й. Всяко движение сякаш ставаше с безкрайно забавено темпо.

Жълтият диамант остави блестяща следа във въздуха. Тялото на Евън се изопна, когато протегна ръка да го хване.

Дойде нейният миг, осъзна тя. Евън беше до нея, а цялото му внимание бе съсредоточено в диаманта. Имаше шанс да отклони изстрела и си струваше да рискува. Не можеше да разреши Евън да победи или пък да продължи да наранява и да убива хора. Един господ знаеше какво ще му хрумне, щом диамантът попадне в ръцете му.

Напрегна докрай тялото си и блъсна Евън в коленете. Той загуби равновесие и пистолетът гръмна, преди да падне на земята. Кристина се учуди, че не я заболя.

Джей Ти се счепка с Евън за пистолета, а баща ѝ веднага се спусна към нея и махна лепенката от устата ѝ.

— Прости ми, толкова съжалявам — говореше той.

— Развържи ми ръцете — помоли тя, без да сваля поглед от Джей Ти и Евън. Те се биеха и блъскаха, еднакви по ръст, сила и решителност. Изтърколиха се до ръба на един от сводестите отвори, но толкова бяха погълнати, че не забелязваха опасността.

Кристина изкрещя на Джей Ти:

— Внимавай!

— Изведи я оттук — изрева той на Маркълс. — Помогни ѝ да не ѝ се случи нещо.

— Помогни на него — замоли тя баща си. — Аз ще се справя и сама.

— Трябва да те изведе — каза Маркълс и започна да развързва краката ѝ. Ръцете им се преплетоха в бързината. Щом се освободи, тя се изправи, но беше схваната и се олюля. Баща ѝ я повлече да я измъкне от кулата, но тя отказа да излезе и да остави Джей Ти. Търсеше начин да му помогне. Пистолетът на Евън беше на пода. Тя се хвърли да го вземе.

Това отвлече вниманието на Джей Ти. Когато обърна глава за секунда, Евън успя да изтръгне пистолета от ръката му и го насочи към Кристина с пръст върху спусъка и с подивели очи.

— Не мърдай, иначе ще я убия.

Тя замръзна, съзирайки истината в очите му. Показалецът му се напрягаше вече.

— Изведи я оттук — повтори Джей Ти на Маркълс.

— Кристина, моля те — подкани я баща ѝ.

— Никой да не мърда — заповяда Евън. Пистолетът не потрепваше в ръката му. Наведе се, взе от пода диамантеното колие и го пусна в джоба си. Онова, което искаше, вече беше негово. Ами сега... какво ли щеше да измисли?

Кристина едва-едва помръдна, улавяйки погледа на Джей Ти. Той сви устни. Погледна отново Евън и вдигна ръка.

— Ти печелиш. Взимай диаманта и си върви.

Тя не повярва на ушите си. Евън също изглеждаше изненадан. Ръката му потрепна несигурно. Това се оказа напълно достатъчно — колебание за частица от секундата.

Джей Ти стовари тялото си върху Евън с все сила. Той политна назад към нестабилния парапет, като се опитваше да намери опора. Когато не успя, се вкопчи в шията на Джей Ти и го повлече със себе си.

Кристина с ужас гледеше как тялото на Евън се понася навън. Очите му изхвъркнаха от страх. Още по-здраво стисна Джей Ти и го повлече със себе си.

Кристина се хвърли върху краката на Джей Ти и изкрещя на баща си:

— Помогни ми!

Маркърс се промъкна зад нея и задърпа ръцете на Евън от шията на Джей Ти и тогава Евън пропадна в нощта. За миг се мярнаха ръцете му като на забавен каданс. Смразяващ кръвта писък прониза тишината и сякаш остана да кънти вечно.

Кристина и Маркърс издърпаха Джей Ти от ръба на отвора. Той се приведе с ръце на коленете си, едва поемайки си дъх.

— Как си? — попита го тя.

Той се изправи и разтвори ръце. Тя се хвърли в прегръдките му, притисна лице към гърдите му и с трепет долови бясното туптене на сърцето му. Беше добре. Беше жив. „Господи, благодаря ти!“

Почувства благословена утеха и от очите ѝ рухнаха сълзи. Едва не го изгуби. За малко да се разделят завинаги.

— Изплаших се до смърт — прошепна Джей Ти. — Нарани ли те? — Загрижено оглеждаше лицето ѝ. — Когато те видях овързана, с онази лепенка на устата, искаше ми се...

— Не говори. Добре съм. — Неохотно се отдръпна и погледна към баща си. Той се взираше в тях, сякаш се питаше какво има между

дъщеря му и един агент от ФБР. — Предполагам, че трябва да ви запозная.

— Не е необходимо — каза Джей Ти. — Аз съм мъжът, който обича дъщеря ти.

Маркът кимна.

— Радвам се да го чуя — отвърна той с лека усмивка. Кристина трепереше, но Джей Ти вече се бе овладял.

— Трябва да проверя Евън — добави мрачно.

— На третия етаж сме. Няма как да оцелее.

— Трябва да се уверя.

Джей Ти се отправи към вратата, а Кристина и баща ѝ го последваха по извитото стълбище, което сякаш нямаше край. Когато излязоха в двора, намериха върху калдъръма смазаното тяло на Евън, с една протегната ръка, сякаш се е опитвал да спре падането си.

Приближиха се повече и Кристина ахна тревожно. Светлосините очи на Евън гледаха право в тях. Нима беше жив?

Джей Ти се отпусна на коляно и се взря в него.

— Подиграва ми се дори в смъртта си — промълви горчиво.

— Сигурен ли си, че е мъртъв?

От положението на главата му се виждаше, че вратът му е прекършен, но нещо в тези блестящи сини очи, вторачени в тях, я накара да изтръпне.

Джей Ти сложи пръст на сънната артерия.

— Няма пулс. Мъртъв е. — Доста време не отрони дума, после каза: — Аз победих, Евън. Ти изгуби. Играта свърши. — После затвори очите му.

Кристина въздъхна с облекчение. Джей Ти получи справедливост. А Евън загина по своя вина. Алчността му го бе тласнала отвъд реалността и същата тази алчност го запрати към смъртта. Погледнаха се с Джей Ти и тя забеляза, че у него се надигат противоречиви чувства. После той разтвори пръстите на Евън и взе диамантеното колие. Толкова страдания причини този камък! Пусна го в джоба си и се изправи.

Преди да каже нещо, три монахини се втурнаха към тях, явно разтревожени от писъците на Евън. Маркът ги пресрещна. Те заговориха бързо, жестикулираха възбудено. Една от монахините тръгна към манастира, сигурно за да извика полиция, предположи

Кристина. Другите две коленичиха до Евън, едната провери дали има пулс, а другата склочи ръце за молитва. Баща ѝ стоеше до тях и нещо дълго им обясняваше.

Тя се чудеше защо баща ѝ не се опита да избяга, защо не се възползва от бъркотията и не се измъкна в мрака. Щеше лесно да се укрие. Но той не прояви дори нервност.

Джей Ти я хвана за ръка и я отведе встрани.

— Разполагаме само с няколко минути, преди полицаите да дойдат. — Прегърна я през раменете и притисна глава до нейната. Усети как дълбоко пое дъх. Докосна мократа ѝ страна и изтри сълзите ѝ. — Изплаших се, че Евън те е убил — промълви той — и че по този начин ще ме накаже с най-жестокото наказание, което може да измисли.

— Нищо не ми направи — отвърна тя нежно и сплете пръсти на врата му. Чувстваше необходимост да го усеща до себе си.

— Какво се случи? Как те отвлече от къщата?

— Запуши устата и носа ми с някакъв парцал, който миришеше много противно. Задуших се и изпаднах в безсъзнание. Когато се свестих, лежах вързана в камбанарията. — Вдигна се на пръсти и го целуна нежно по устните. Искаше да се увери, че е невредим. Той на свой ред я целуна и като че ли нямаше намерение да престане. Но се налагаше. Имаха какво да обсъждат, преди да дойдат полицаите.

— Толкова се изплаших, Джей Ти — шептеше Кристина.

— Зная. Да бях дошъл по-рано.

— Не за себе си, а за теб — поправи се тя. — Мислех, че си мъртъв. Евън каза, че няма да дойдеш. Държеше се, все едно те е убил.

— Удари ме и ме блъсна по стълбите на мазето.

— О, боже!

Той поклати презрително глава.

— Остана само една цицина и няколко рани. — Като гледаше подпухналото му лице, реши, че омаловажава случая. — Забавих се на излизане — продължи той. — Мислех за теб всяка секунда.

— Как разбра къде да дойдеш?

— Видях книгата и рисунката. Предположих, че стенописът има нещо общо с диаманта, и се досетих, че Евън сигурно те е довел тук. Добре че си оставила книгата.

— Не беше обмислено. Тъкмо я открих и чух, че някой се качва по стълбите. Мислех, че си ти. Изтичах да ти кажа, че имаме следа, и налетях право на Евън. Познах го по снимката, която ми показа. Този път не беше дегизиран.

Джей Ти се обърна към Евън, като че ли още не му се вярваше, че човекът, когото преследва толкова дълго време, е мъртъв.

— Ти получи своята справедливост — каза му тя. — Евън Чедуик повече на никого няма да навреди.

— Още не мога да го осъзная. — Обърна се пак към нея и я притисна, като че ли се страхуваше, че ще избяга. — Когато разбрах, че Евън те е отвлякъл, Кристина, бях ужасен както никога през живота си. — Той замълча и се вкопчи в нея. — Обичам те. Исках да ти го кажа.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— И аз те обичам, Джей Ти, и аз се страхувах, че няма да мога да ти го кажа. Избягвахме през цялото време да говорим за нас и най-накрая се оказа, че може би сме пропуснали момента. При мисълта, че си мъртъв, осъзнах колко много несподелени неща са останали. Осъзнах, че никога не ти благодарих за подкрепата, за това, че рискуваш работата си заради мен, за съчувствието ти, когато узнах истината за майка си, и че не се поколеба да спасиш живота ми тази вечер. Зная, че искаше да заловиш Евън, но...

— Но повече от всичко исках теб да спася — довърши Джей Ти. — Гореве в кулата мислех за едно-единствено нещо... как да останеш жива. Евън правилно каза, че няма да мога да гледам как те застрелва. Беше изключено да го оставя да го направи. Щях да захвърля пистолета, когато баща ти извади диаманта.

— Той пристигна чак... накрая. — Погледна към баща си и видя, че ги наблюдава. — Мислех си, че ще избяга, но ето, че е тук.

— И аз така си помислих.

Спогледаха се.

— Щеше да го пуснеш, нали?

— Твой баща е, няма значение какво е направил, той те обича и ти го обичаш.

— Обичам го. И по-добре да поговоря с него.

— Побързай. Полицаяте всеки момент ще дойдат. Ще се опитам да му помогна, Кристина, но не мога нищо да обещаая. Откраднал е

диаманта. По-късно ще преценяваме на кого принадлежи.

— Разбирам те и не те моля за услуга. Татко трябва да си понесе последствията. Зная го. — С усилие се откъсна от Джей Ти и отиде при баща си. — Татко... — каза тя, без да знае как да продължи.

Маркът разтвори ръце и след мигновено колебание тя се хвърли в прегръдките му. Наруга се, че беше толкова нерешителна. Беше я лъгал и мамил. Беше крал ценности и застрашавал живота ѝ. Но освен това беше нейният баща, който я бе отгледал сам. Сложно бе наистина. Обичаше го и го ненавиждаше. Най-накрая се жертва за нея.

Отдръпна се и го погледна.

— Как разбра, че съм тук, татко?

— Получих съобщение от Евън Чедуик да се срещнем при камбанарията. Предупреждаваше ме, че ако не дойда, щял да те убие.

— И ти дойде.

Думите ѝ сякаш го изненадаха.

— Разбира се, че ще дойда. Ти си ми дъщеря и аз те обичам.

— Ти си ме лъгал. Крил си от мен важни неща. Зная всичко, татко. Ходих у Бенедети. Говорих с Мария. Тя ми разказа за... за моята майка.

Той дълбоко и мъчително въздъхна.

— Предполагам, че е било неизбежно.

— Неизбежно ли? Защо не си ми казал? Заради Бенедети ли пази тайната? Не разбирам.

— Не исках да те натъжавам, а да ти осигуря спокойствие.

— Не ти вярвам, има и друго — поклати глава тя. — Познавам те, татко. Не си толкова безкористен. Разбрах го там, в камбанарията, когато изпитах съмнение, че ще жертваш диаманта заради мен. Зная колко много обичаш предметите с минало.

— Не повече от теб, Кристина.

— Ако ме обичаше наистина, нямаше да дойдеш в „Бъркли“ и като се представяш за Хауард Кийтън, да откраднеш диаманта от мен. Как можа! Как можа да ме гледаш в очите и да ме лъжеш?

— Налагаше се.

— Не, не се налагаше.

— Грещиш — отвърна той твърдо. — Има още нещо, което трябва да знаеш за колието, онова, което е в неговия джоб — добави Маркът и кимна към Джей Ти.

— Какво — застана нащрек тя.

Джей Ти се приближи намръщен от внезапния обрат на разговора им.

— Какво става?

— Направих няколко копия. Първите бяха за опит — обясни Маркъс. — Отне доста време, за да се изработи съвсем точен екземпляр, но запазих и другите. Помислих си, че ще ми потрябват един ден. Преди два месеца с мен се свърза някаква жена и ми разказа за диаманта. Нямахше представа, че зная много повече от нея.

— Не се ли казваше Никол? — намеси се Джей Ти.

— Струва ме се — да. Видях я за кратко. Обясни ми, че двамата с нейния партньор са намислили план да откраднат диаманта и ми предложи да се присъединя към тях. Отговорих, че не ме интересува и че никога не бих те злепоставил, Кристина.

— И въпреки това ме злепостави. А Никол и Евън ти заложиха капан ти да станеш изкупителната жертва, а покрай теб и аз.

— Признавам, че това не бях предвидил. Но колкото повече размишлявах за диаманта, толкова повече се убеждавах, че сега е единственият ми шанс да сложа в ред нещата. Вече знаех, че така или иначе, Никол ще открадне диаманта, а точно това в никакъв случай не биваше да се случи. Налагаше се да действам бързо. — Маркъс замълча, после добави: — Дадох на Евън едно от копията. Реших, че няма да забележи в момента и ще спечеля малко време.

Тя зяпна смаяна.

— Ами ако беше забелязал? Господи! Заложил отново живота ми на карта. Как е възможно! Помислих, че си дошъл да ме спасиш. Но ти си целял да запазиш и диаманта.

Джей Ти се приближи до тях, извади от джоба си диаманта и попита през зъби:

— И къде е истинският камък, господин Алберти?

— Където му е мястото — отвърна простиичко той.

— Не е там — поклати глава Джей Ти. — Ако имате предвид тайника в стенописа, вече го проверих. Диамантът не е там. Обзалагам се, че и Евън е проверил. Затова доведе Кристина в камбанарията. Знаел, че у теб е истинският камък.

— Къде е фреската? — попита Кристина, смутена от новите сведения.

— В малък параклис до църквата.

— Мястото на камъка не е и там — прекъсна ги Маркълс.

— Престани да лъжеш, татко — възмути се Кристина.

— Престани да лъжеш, да разиграваш драми и да говориш полуистини. Мария каза, че ако диамантът трябва да се върне на някого, трябва на мен да се даде. Аз съм наследницата, така че ако си го сложил в някой старинен кръст или в нещо подобно, дано да имаш основателна причина.

Баща й я гледа дълго.

— Имаш право, Кристина. Един ден ще бъде твой, когато...

— Когато какво?

— Трябва да дойдеш с мен — каза рязко Маркълс.

— Къде?

— В манастира — отговори той и я хвана за ръка.

— Ако имаш намерение да избягаш, забрави — предупреди го Джей Ти.

— Няма накъде да бягам — отбеляза Маркълс. — Ти също можеш да дойдеш. — Погледна към монахините и каза нещо на италиански. Най-възрастната кимна и ги покани към манастира.

— Ти ги познаваш — установи замислено Кристина, когато осъзна, че разговаря с монахините като с близки. — Как си се сблизил с тях?

Той не й отговори.

Прекосиха още един безлюден двор и влязоха в сградата. На Кристина й заприлича на болница, на нещо като медицински център. Краката й натежаха, обзе я ужасяваща паника. Къде, за бога, отиваха? Какво щеше да й показва баща й в тази болница?

Той се спря пред една открехната врата, отвори я и подкани дъщеря си да влезе. Тя се колебаеше. Нямахше да понесе повече изненади.

— Искаш да знаеш истината, Кристина — прошепна Маркълс. — В тази стая е. Сама го пожела.

Разтреперана пристъпи през прага. До леглото светеше малка лампа. Една жена седеше на стол с лице към тях. Имаше дълга до кръста кестенява коса и черни очи, които бяха толкова познати...

Сърцето на Кристина замря.

— О, Господи! — промълви тя. — Това си ти.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Кристина местеше поглед от жената към баща си. Приблѳжи се до нея и сложи ръка на рамото ѳ. Жената не реагира.

— Това е Изабела — каза нежно Маркъс. — Твоята майка.

Кристина прехапа устната си. Никога не беше предполагала, че ще чуе думите „твоята майка“. Майка ѳ беше мъртва. Била я изоставила. Такава беше истината. Сега нейният баща ѳ натрапваше друга истина, че тази жена в тази манастирска болница в Тоскана е нейната майка. Как беше възможно?

Завъртя глава като обезумяла. Стоеше вцепенена и не откъсваше очи от това лице, което приличаше толкова много на нейното.

Защо Изабела не ѳ каза нищо?

Всъщност майка ѳ дори не я погледна. Взираше се в стената. Като че ли не забелязваше тримата, застанали срещу нея, двама, от които никога не беше виждала.

— Какво ѳ има? — прошепна Кристина.

— Нервно разстройство. Мозъчната ѳ дейност е увредена — обясни тихо Маркъс. — След като ти се роди, тя изпадна в депресия. После се разболя от грип с много висока температура и пострада умът ѳ. Оттогава е в това състояние.

— Повече от трийсет години ли? — попита потресена Кристина.

Баща ѳ кимна.

— Да.

Целуна нежно Изабела по страната, а тя дори не мигна. После разтвори блузата ѳ на шията, а Кристина с недоумение го наблюдаваше и изведнъж се досети какво се опитва да каже баща ѳ. Диамантът беше върнат на законната му собственица. Колието висеше на шията на Изабела и скъпоценният камък проблясваше върху бледата ѳ кожа.

— Неин е — каза Маркъс, поглеждайки Кристина. — Предопределено е да бъде неин, после твой. Виторио го открадна от нея, когато научи за любовта ни. Взе го, за да я накаже. Знаеше колко много означава за Изабела. Беше запленена от историята на Катерина и

нейната първа любов. Само за това говореше, когато се запознахме. Проучихме историята заедно. Открихме стенописа, тайника... Изабела каза, че ще го скрие, докато роди дъщеря или докато на някой от синовете ѝ се роди. Но всичко се обърка — заключи тъжно той. — Всичко.

— Не сте били един за друг — отсъди Кристина. — Тя е била омъжена. Защо не я остави на мира?

— Помъчих се. Тя беше толкова нещастна, толкова деликатна, красива. Не издържах. Но ти ме познаваш, Кристина. Знаеш, че никога не се отказвам от онова, което желая.

Този факт ѝ бе известен до болка. И все пак го обичаше. В ред ли беше? Поклати глава и се обърна пак към Изабела.

— Защо не ми каза, че е жива и болна? Защо ме накара да повярвам, че ме е изоставила, след като очевидно се е борила докрай за мен?

— Не исках да я търсиш, да те обременявам с майка, която не може да се грижи за теб, няма да те вижда, чува, дори няма да те помилва.

Чисти ли са били подбудите му, или само си измисли още едно благовидно извинение?

— Възможно ли е състоянието ѝ да се подобри?

— В диаманта е последната ми надежда — отговори Маркъс. — Диша, храни се, когато я хранят, спи. Но не говори. Не живее, а вегетира. Когато научих, че диамантът ще бъде изпратен в „Бъркли“, разбрах, че трябва да ѝ го върна. Надявах се силата му да ѝ помогне. Но за три дни нищо не се е променило.

В гласа му се долавяха отчаяние, скръб и сърцето ѝ омекна. Баща ѝ обичаше Изабела. Това стана ясно. И все пак...

— Защо не си ме водил при нея? — попита. — Може би тогава нещо щеше да се промени.

— Водил съм те — отвърна Маркъс и още веднъж я разтърси. — Въпреки фалшивото погребение знаех, че е жива. Мария ми каза, че желанието на Виторио е тя да бъде мъртва за света, и най-вече за синовете му. Мария се опитала да го убеди, че постъпва несправедливо, но той беше решил да изличи съществуването на Изабела. Щях да обявя пред всички, че е лъжец, но после я видях и прецених, че за нея е по-добре той да изчезне от живота ѝ. Но теб,

Кристина, те доведох при нея, когато беше на около година и половина. Останахме при нея няколко дни. Слагах те в ръцете ѝ, но тя не искаше да те държи. Не реагира по никакъв начин. А ти се плашеше много. Разплакваше се, щом влезехме при нея и докато не излезехме, се скъсваше от рев. Върнахме се вкъщи и те отгледах сам. Постоянно се чувахме с Мария, която през тези трийсет години се обаждаше всеки ден в болницата. Досега нито веднъж не е имало промяна в състоянието ѝ. — Погледна Изабела. — Тялото ѝ е тук, но душата ѝ витае другаде.

— Виторио знае ли къде е тя?

— Разбира се. Той плаща сметките. В началото я беше настанил в друго болнично заведение — студено и мрачно. Мария успя най-накрая да го склони да я премести тук. Знаехме за стенописа и се надявахме, че след като беше така запленена от историята му, ако види изображението на диаманта, това ще ѝ помогне. Монахините често я водят в параклиса, но нищо не се променя. — Маркърс въздъхна безпомощно. — Никога не бих откраднал диаманта от „Бъркли“, ако имах друга възможност, Кристина. През всичките години правех опити да го отнема от Виторио, но той го криеше в подземията на къщата си. Този търг беше единственият удобен случай да върна диаманта на Изабела. Реших да рискувам. Преобразих се като професор Кийтън, за да подменя колието на приема. Знаех, че Никол и Евън ще го откраднат в деня на продажбата.

— Димните бомби също ли бяха твое дело?

— Не, на Евън. Както и да е, избухнаха в подходящ момент и вниманието на всички се отклони.

— Знаел си, че Евън ще открадне фалшивия диамант. Не се ли притесняваше какво ще последва?

— Копието беше изключително. Както ти обясних, с бижутера направихме няколко пробни екземпляра, докато не стигнахме почти до съвършенство. Едва ли някой би забелязал разликата.

— Пропуснал си примеса с формата на сърце — напомни му тя. — Инклузията от първоначалния оглед.

— Постарах се да я наподобя, но не се получи съвсем точно. Ти се усъмни, както ми каза.

— Копието беше идеално — призна тя. — Почти да успееш да заблудиш всички.

— Бях готов да отида в затвора — каза Маркърс. — Трябваше да направя всичко възможно за последен път, за да върна майка ти към живота. Диамантът е неин.

— Учудвам се, че Виторио не е пратил полицаи тук — промърмори Кристина. — Не се ли е досетил, че ще донесеш диаманта на Изабела?

— Това щеше да разкрие лъжите му — отговори Маркърс. — Цяла Флоренция щеше да научи истината. Сигурно се е надявал да го открадне, като премине бурята.

Имаше логика. Друго не й идваше наум. Беше толкова объркана. Погледна Джей Ти:

— И сега какво да направя?

— Ами — каза замислено той, — поговори с майка си.

Тя се обърна към Изабела, като още не можеше да повярва, че тази жена е нейната майка. Приблужи се до стола й. Тя се взираше някъде през нея. Не съзнаваше, че наоколо има хора.

— Дали ще ме чуе? — попита тя баща си.

Маркърс вдигна рамене.

— Не зная.

— Страхувам се да не сгреша.

— По-зле няма как да стане — отбеляза той.

Кристина приклепна пред майка си, така че очите им бяха на едно ниво. Едва събра мислите си. Тази жена беше майка й. Сигурно беше на шейсет и една-две години. При все това изглеждаше по-млада, като че ли времето бе отминало покрай нея. И всъщност точно така е било.

Какво да й каже, за да преодолее дистанцията на десетилетията помежду им.

Сложи ръка върху ръката на Изабела.

— Ето ме, аз съм Кристина — тихо и нежно продума, — твоята дъщеря. Върнах се при теб. Вече съм... у дома.

Кристина затвори очи развълнувана. И тогава го усети — едва доловимо стискане. Отвори очи. Изабела все така се взираше с празен поглед. Кристина погледна ръцете им и видя пръста на Изабела да помръдва. Докосна пръста на Кристина както майките пипат пръстчетата на своите бебета.

— Почувства, че си до нея — ликуваше Маркъс. — Мръдна ръката си. Видях.

— Аз също — каза тя и се спогледаха с баща си. — Но нима това е достатъчно?

— Засега — прошепна той. — Само засега.

* * *

Беше почти три часът през нощта, но Кристина така и не можа да заспи. Джей Ти и баща ѝ тръгнаха с полицаите преди доста време. Искаше да ги придружи, но Джей Ти отказа категорично да я замесва в престъплението на баща ѝ, а и той се съгласи безусловно с него. За щастие сестрите от „Санта Ана“ я настаниха в една свободна стая, за да поспи.

Стаята беше малка, гола, с тясно единично легло, гардероб, старинна кана с леген за миене, нощна лампа на шкафчето до леглото, Библия в чекмеджето и голям кръст над вратата. Монахините се отнесоха много мило с нея, особено след като научиха, че е дъщерята на Изабела. Веднага правеше впечатление, че обичат майка ѝ, макар и да не разбираше защо, тъй като тя сякаш отсъстваше.

Толкова разтърсващи събития, свързани с майка си, преживя, че още не си даваше сметка, но се радваше, че най-после знае името ѝ и защо е израснала без нея. Натъжи се много, когато разбра, че е живяла трийсет години в каталепсия. Защо? Какво ѝ пречеше да се върне в действителността. Баща ѝ се надяваше диамантът да ѝ вдъхне живот, но до този момент нямаше никакви резултати. Освен онова едва забележимо помръдване на пръстите. Съзнателно ли беше? Дали Изабела почувства присъствието на детето си?

Или Кристина само се надяваше на чудо, както и баща ѝ.

Погледна през прозореца, където сияеха пълната луна и ярките звезди. Тук светлините на града не засенчваха блясъка на звездите. Толкова странно се чувстваше да гледа небето от манастир в Италия. Същото небе и същите звезди, в които майка ѝ се беше взирала всеки ден от своя живот. Повече от трийсет години бяха разделени, но тази вечер спяха под една и съща луна. Беше необичайно и все пак някак изпълнено с утеха. Чувстваше се, като че ли в този край, на тази земя е

нейното естествено място. Беше мечтала да има корени и те бяха в Италия. Но животът ѝ беше там, в Сан Франциско.

А Джей Ти... както и да е, неговият живот бе в Ел Ей, във ФБР. Живееше по пътищата, препускайки от един случай към друг. Въпреки че се чудеше какво ще прави той, след като отмъщението, което го тласкаше напред, бе изпълнено.

Как се чувстваше? Като победител ли? Не забеляза подобно нещо у него, когато погледна Евън. Отмъщението често не носи покой. Евън беше мъртъв, но това нямаше да върне баща му. Този факт не променяше нищо.

И все пак Джей Ти можеше да посрещне бъдещето по-свободен и с по-леко сърце. Заслужаваше го, след като толкова години се бе упреквал за неговата смърт.

Почукване на вратата я накара да се изправи стреснато в леглото. Знаеше, че опасността премина. Евън беше мъртъв. Но беше посред нощ, беше сама, а изненадите едва ли бяха свършили. Добре че не се разсъблече, за да бъде подготвена за всякакъв случай.

Вратата се отвори бавно и за нейно облекчение Джей Ти тихо влезе.

— Изплаши ме.

— Извинявай. Не исках да те събудя, ако си заспала.

Целуна я по устните дълго и нежно. Кристина му направи място да седне до нея.

— Какво стана с баща ми? Арестуваха ли го?

— Тази вечер ще прекара в ареста, но мисля, че на сутринта ще го освободят.

— Защо?

— Разговарях с Виторио. Събудих го. Побъбрихме за теб и твоята майка, и за тайните, които пази от синовете си. Те не знаят, че майка им е жива и е затворена в този манастир.

— И аз предчувствах същото.

— Каза, че искал да ги предпази за цял живот от мъчителни и тъжни посещения при майка, която не може да ги обича. Затова бил организиран погребение с празен ковчег. Желанието му било да сложи край.

— Отвратително. Трябвало е да постъпи по друг начин.

— Както и да е, съгласи се да разговаря с аукционната къща и да не предявява обвинения към теб и баща ти, ако му върнете диаманта. Предупреждавам те, че все още има вероятност да го продаде — допълни Джей Ти. — Много добре зная, че според теб принадлежи на майка ти, но според закона е доста по-сложно. Може би ще му хрумне нещо, ако се досети.

— А може би аз ще успея да го разубеда.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Не се съмнявам, че ще успееш. А при теб как е?

— Горедолу. Пулсът ми се успокои. Никога не съм си представяла, че Изабела е жива. Макар че тя в действителност не е, нали?

— Не зная, Кристина.

— Аз също. А ти? Как се чувстваш след смъртта на Евън?

— Все едно съм свалил товар от плещите си.

— Получи справедливост.

— Ех, да. Странно е, но предпочитам да не беше свършил по този начин, а да го видя зад решетките да страда така, както той караше хората да страдат. От друга страна, зная, че повече никога няма да се появи изневиделица. Няма да избяга. Повече на никого няма да навреди.

— Това беше краят.

— Да, наистина. — Очите му помръкнаха. — Утре трябва да отлетя за Ел Ей и да приключа с този случай, да говоря с моя шеф и да видя колко съм загазил. А ти ще се върнеш ли в Сан Франциско или ще останеш тук?

Кристина пое дълбоко дъх. Този въпрос си беше задавала цяла нощ.

— Оставам тук — промълви тя, без да е сигурна как Джей Ти ще посрещне решението ѝ и дали повече ще бъдат заедно, но този избор беше заради майка ѝ. — Трябва да бъда до нея, да се опитам да пробудя съзнанието ѝ. Не мога да си отида, без да направя всичко възможно.

— Вероятно е безнадеждно.

— И въпреки това съм длъжна да опитам. Приличам много повече на баща си, отколкото ми се иска да призная.

— Маркър не е лош човек. Нямам представа какво е вършил едно време, но в този случай постъпи според сърцето си. Водело го е желанието да помогне на жената, която обича. Винаги бих застанал зад подобно решение.

— Благодаря ти, че разбираш подбудите му. — Загледаха се един друг. Толкова много имаше да каже и още повече се страхуваше да го изрече. — Стана много бързо, Джей Ти, но те обичам с цялото си сърце. Не зная какво искаш от мен, ако изобщо искаш нещо, но...

— Теб искам — прекърсна я той. — Това е всичко, което искам.

— Не съм мислила какво ще предприема, как ще гледам на живота си отгук нататък, но в „Бъркли“ едва ли ще се върна, дори да ме повикат. Толкова много време от своя живот отдадох да изучавам историите на други хора. Сега чувствам необходимост да науча каква е моята история. Дойдох в Италия да намеря баща си, но открих себе си.

Той се усмихна.

— Да, така е. И аз не зная какво ме чака. Възможно е да напусна ФБР, ако вече не са ме уволнили. Но онова, в което съм абсолютно сигурен, е, че каквото и да предприемем, трябва да го направим заедно. Как ти се струва?

— Струва ми се идеално. Какво ще правиш с живота си, е твоя работа. Ти избираш.

Джей Ти постоянно бе угаждал на хората, които бе обичал, и тя не желаше да прави същото и заради нея.

— Зная, но освен това зная, че си изумителна жена.

— Говори ми още — каза тя, когато се изтегнаха един до друг на тясното легло.

— Силна си, смела, любвеобилна, страстна...

— Продължавай — подкани го с усмивка.

— Секси, сладка, интригуваща...

Тя запуши устата му с ръка.

— Достатъчно. Спечели си целувка.

— Как така? Толкова труд само за една целувка!

— В манастир сме. Тук не се прави... секс — прошепна тя.

Той я обърна по гръб, притисна я под себе си и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Няма да правим секс. Ще правим любов.

— В такъв случай — отвърна тя — нима мога да откажа?

ЕПИЛОГ

Три седмици по-късно...

По възвишенията в околностите на Флоренция денят сияеше, окъпан от слънце. Цветята в градината бяха нацъфтели. В някога пресъхналия фонтан сега ромолеше вода. В къщичката за птички, която Кристина инсталира в двора, идваха колибри.

Щом излезе на верандата, въздъхна с благодарност. През изминалите три седмици се зарови в своето минало, научи какви са били роднините ѝ, разгледа семейните албуми, седеше до Мария и слушаше разказите ѝ за Изабела, както дете слуша приказки. Но повечето време посвети на майка си.

У Изабела имаше промяна. Според монахините било истинско чудо, а според баща ѝ — магията на диаманта. Кристина не знаеше коя е истината, но когато посети вчера майка си, Изабела я погледна смислено, вдигна ръка и погали косата ѝ. Идваше на себе си. До каква степен щеше да се възстанови, никой не бе в състояние да прогнозира, но все пак беше начало.

Кристина се срещна и с Виторио. Убеди го, че е в негов интерес диамантът да бъде оставен на Изабела. Твърдо бе решил синовете му да не научават истината за майка им и Кристина, така че се съгласи да изтъргува диаманта срещу мълчанието ѝ. Получи се наддаване, което тя с охота организира. Също така Виторио склони да не повдига обвинения срещу баща ѝ. Кенсингтънови и „Бъркли“ на драго сърце се отказаха да търсят отговорност; имаха си други проблеми. Джеръми бе арестуван за убийството на Дейвид. По този начин на Алексис ѝ остана да осмисля фактите, че съпругът ѝ е убиец, а братовчедка ѝ Никол е дирижирала плана как Евън да открадне диаманта.

Аукционната къща „Бъркли“ никога нямаше да бъде същата, но Кристина не се вълнуваше от това. Като че ли бяха изтекли много години от онова време.

Дочу, че по стръмния път към къщата се движи кола, и сърцето ѝ подскочи. Всеки ден се питаше: „Дали днес ще дойде, или е забравил

за мен.“ Десетки пъти едва се удържаше да не му се обади. Споразумяха се първо всеки да реши сам какво ще прави по-нататък в живота си. И после ще стане, каквото е речено да стане.

Пред къщата спря кола. Джей Ти слезе, свали слънчевите си очила и се запъти към нея. Разтопи се от усмивката му, от обещанието в очите му.

— Липсвах ли ти?

— Много, безкрайно много — отговори тя.

— Напуснах работа.

— И аз — каза тя.

— Как е майка ти?

— Вчера погледна към мен, точно към мен, не през мен. Погледът ѝ не беше така празен. Може и да се лъжа, но има надежда.

— Ето какво харесвам у теб: никога не губиш надежда. Наоколо е хубаво, много по-хубаво, отколкото последния път, когато бях тук. Баща ти къде е?

— Върна се в Сан Франциско за известно време, за да ми даде повече свобода. — Преглътна с усилие, преди да зададе най-важния въпрос: — Оставаш ли?

— Бих останал. — Изведнъж се озова до нея, взе лицето ѝ и я накара да го погледне в очите. — Искаш ли?

— Докога? — прошепна тя.

— Какво ще кажеш завинаги?

— Не зная още дали бих останала тук завинаги.

— Чудесно. Не ме интересува къде ще отидеш, щом ще бъда с теб.

— Прозвуча романтично и много непрактично. — Сълзите ѝ напиреха. — Ще се наложи поне един от нас да работи. А може би и двамата.

— В такъв случай ще работим. Ще си намерим работа. Ще си намерим и място в живота. С този въпрос точно днес няма да се занимаваме. Ние всъщност досега не сме си избирали сами кариера. Играх футбол заради баща си, после започнах работа във ФБР, за да заловя Евън. Ти си се насочила към музеи и аукционни къщи, за да вървиш по стъпките на баща си. Защо да бързаме? Нека да се огледаме, да решим какво наистина искаме.

Думите му ѝ доставиха огромно удоволствие. Бъдещето само щеше да си покаже. А сега много повече я интересуваше този миг.

— И как ще прекарваме времето си, докато се оглеждаме? — засмя се тя.

Отвърна ѝ с двусмислена усмивка:

— Имам няколко идеи.

— Обзалагам се, че имаш. — Притисна устни към неговите и промълви: — Обичам те, Джей Ти.

— И аз много те обичам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.